

Giới thiệu Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai

Truyện Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai của tác giả Loạn là một câu chuyện ngôn tình hay. Lâm Phúc Trấn 20 tuổi nói với Liên Gia Chú 20 tuổi: “Nếu anh có thể khiến Phương Lục Kiều yêu anh, em sẽ làm lành với anh.”

Độc thoại nội tâm của Lâm Phúc Trấn: Gia Chú, trên thế giới này có rất nhiều việc chúng ta không thích nhìn, nếu như anh dùng tiền, em dùng quyền để liên minh lợi ích lại với nhau, mạnh mẽ yêu nhau 100 ngày, trong mắt bọn họ, chúng ta chỉ là những chàng trai và cô gái ngôn tình hiện đại hư hỏng mà thôi, em những tưởng quan hệ giữa chúng ta đánh đầu thắng đũa, đến khi ngày đó trên người anh mặc chiếc áo len cô ấy đan cho anh.

Gia Chú, mặc chiếc áo len cô ấy đan cho anh vào, anh biến thành chàng trai tốt, còn em là cô gái hư hỏng, em sẽ không thay đổi vì ai cả, mãi mãi sẽ không! Đây cũng là sự trừng phạt và châm biếm lớn nhất em giành cho anh!

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Hai Con Nhím (1)

Edit: Thiên Nhã

Trước đây, có hai con nhím hẹn nhau cùng đi xem cực quang (hiện tượng sinh học sinh ra ở vùng vĩ độ cao, càng lên cao không khí càng loãng) chúng nó cứ đi một mạch về hướng bắc, đi qua bờ biển sóng cát, đi qua những thành phố biển người tấp nập, đi qua đồng ruộng, biển hoa, chúng cứ đi, thời gian dần trôi, trước mắt chúng chính là đồng hoang trải rộng, mênh mông mờ mịt không một bóng người.

Ban đêm gió lạnh thấu xương khiến thân thể chúng run rẩy, toàn thân chúng đều là gai nên không có cách nào hấp thụ sự ấm áp trên người đối phương.

Dọc theo hướng bắc, hai con nhím cứ đi về phía trước trong gió bắc một cách khó khăn, chúng nó ngày càng im lặng. Một ngày nọ, con nhím đó bất ngờ gặp được ấm áp đã lâu không thấy vì để giữ lại ấm áp, nó nói với con nhím còn lại: “Tớ chỉ có thể đến đây thôi.”

Con nhím đó đã rời khỏi, nhưng con nhím khác vẫn một mực đi về hướng bắc phía trước.

Mặt trời lặn xuống đằng tây, vàng trắng chiếu lên bóng dáng đang một mình bước đi trên mặt đất, bạn nhìn nó xem, từ đầu đến cuối cái đầu nó đều ngẩng thật cao.

Cuối cùng nó cũng tới được địa cực, khoảnh khắc nhìn thấy ánh sáng cực Bắc chiếu đến, nó cúi thấp đầu xuống.

Ánh sáng địa cực chứng kiến con nhím cúi đầu xuống, từ khóe mắt nó rơi xuống một giọt lệ, nước mắt hòa vào sông băng, hàng triệu tỷ năm sau nó có lẽ vẫn leo lên vùng sông băng này, nhưng không ai biết nó đã từng là con nhím rơi nước mắt.

Biết đâu giọt nước mắt ấy đã sớm hóa thành nước biển, hay là nó đã sớm được ánh mặt trời hong khô thành muối, ở vết tích mờ mịt nào đó, không thể nào tìm ra được.

Nhưng thứ duy nhất không biến nó thành im lặng, chính là con nhím đang ngắm nhìn ánh sáng cực Bắc.

Thế giới này, có vài người yêu, vẫn luôn yên lặng.

Mà con nhím đang trên đường rời khỏi, trở về nơi ấm áp, sống ngày qua ngày, nó đã quên mất cảnh ánh sáng cực Bắc xinh đẹp ấy, thi thoảng, khi bầu trời đêm đầy sao, nó vẫn ngóng nhìn về hướng Bắc thần kì, nó cũng không biết mình đang ngóng nhìn cái gì?

Tay đặt ở vị trí trái tim, hình như nơi ấy đã thiếu mất thứ gì đó.

Trên trái đất màu xanh lam gần bảy tỷ người, theo cuộc thống kê đang dở, mỗi người cả đời đều lỡ hẹn khoảng 13,7 lần, 13,7 lần lỡ hẹn ấy phần lớn đều diễn ra ở những năm tháng còn trẻ.

Ngày hôm ấy vì sao không đến cuộc hẹn?

”Thức dậy mới phát hiện đã trễ giờ hẹn rồi?” “Trên đường kẹt xe.” “Trận bóng rổ đặc sắc.” “Bạn bè đến thăm và nói chuyện phiếm.” “Tôi quên mất, đó là một cuộc hẹn không quá quan trọng.” “Tôi gần như không để tâm đến cuộc hẹn đó, ở sát vách mới có một cô bé chuyển đến.” Xuất hiện rất nhiều lý do để trễ hẹn.

Còn có: “Đây là một vấn đề hết sức nhàm chán, dù sao cũng lỡ hẹn rồi.”

Ngày hôm ấy, vì sao không đến cuộc hẹn?

Có vài người lựa chọn im lặng trước vấn đề này.

Mỗi người đều có tuổi trẻ, trong những năm tháng thanh xuân ấy bạn đã từng cố ý hay vô tình bỏ lỡ bao nhiêu cuộc hẹn? bây giờ bạn còn nhớ rõ, người bị bạn bỏ quên trong góc công viên ấy là người đó không?

Năm 2000, Paris đầu xuân.

Đêm khuya, tiếng 'bịch' bỗng nhiên vang lên đánh thức cô bé đang ngủ say, cô bé rụt rụt chân để ở ngoài chăn, không khí ẩm ướt, cảm giác rùng mình truyền đến từ đầu mũi chân.

Darcy quên đốt lửa sao? Xung quanh không có mùi từng hương mà cô bé quen thuộc.

Hàng năm cuối thu, những xe tải vận chuyển gỗ từng cũng thương nhân Phần Lan sẽ chiếm một phần tư diện tích nhà kho của di Đại Tây, Phần Lan có môi trường địa lý đặc thù nên gỗ thông cũng có tiếng trên thế giới, trên thị trường vật liệu gỗ, cung không đủ cầu nhưng đến chỗ di Đại Tây chỉ có thể dùng để đốt lửa sưởi ấm.

Di Đại Tây không thích những thiết bị sưởi ấm hiện đại, thi thoảng nhắc đến còn khịt mũi coi thường.

Nhà di Đại Tây có sáu lò sưởi âm tường, hai cái lò sưởi âm tường lớn và bốn cái lò sưởi âm tường nhỏ, thời tiết mùa đông dày đặc, có thợ chuyên quản lý lò sưởi âm tường, mỗi buổi tối có ít nhất ba lò sưởi hoạt động.

Mùa xuân năm nay đến sớm hơn những năm trước, cho dù cây ngô đồng trên đường Champs Elysees đã đâm chồi xanh mướt, hơi lạnh len lỏi qua quần áo vẫn lẩn lưa chưa chịu rời khỏi đại lục Châu Âu, thì lò sưởi nhà di Đại Tây vẫn đốt khi trời sấm tối.

Darcy là thợ trông nom lò sưởi âm tường nhà di Đại Tây, từ khi cô bé hiểu chuyện đến nay thì chưa thấy Darcy phạm sai lầm nào, có lẽ cô vừa mới cảm xong, nên lỗ mũi không dùng được, cô bé lại hít sâu một hơi, xung quanh không có mùi từng hương

Tối hôm qua Darcy đã quên đốt lửa rồi, suy nghĩ này khiến trong lòng cô bé khó chịu, không thể làm gì khác hơn là rụt chân để lộ bên ngoài vào trong chăn.

Khoảnh khắc ngăn cách với gió lạnh, cô bé mới thờ phào nhẹ nhõm, lúc này cô mới nhớ đến đầu sỏ đánh thức cô từ trong giấc mộng.

Cô nghiêng tai lắng nghe...

Tiếng ồn vừa xa lạ vừa quen thuộc, loáng thoáng lúc dứt lúc nối, khiến cho cô bé nhú mảy, chuyện này đáng lẽ không nên xảy ra.

Nhà di Đại Tây nằm ở quận 7, khu nhà giàu nổi tiếng ở Paris, bởi vì những người nhà giàu không thích ẩm ỉ, nên họ dời đến quận bảy cách khu nội thành năm mươi dặm.

Quận 7 giống như có trang bị cái máy lọc tiếng ồn, cả ngày rất yên tĩnh.

Cô bé lại nghiêng tai lắng nghe, trong nháy mắt cô nghĩ tiếng ồn vừa rồi xuất phát từ du khách đêm trên sông Seine.

Lúc này mà còn ba hoa khoác lác, thì chỉ có những kẻ nghiện rượu và những fan hâm mộ mà thôi, những kẻ bọm nhậu cần phát tiết bất mãn về cuộc sống ở trong lòng, những fan hâm mộ thì bàn luận về trận bóng mới vừa rồi, bọn họ ăn nhip với nhau đến mức mà câu nói hận vì gặp nhau quá muộn đã nói lên tất cả.

Những kẻ nghiện rượu thì lợi dụng men say để mắng những tên chính khách với tư bản đã cấu kết với nhau để bòn rút tài nguyên xã hội, fan hâm mộ thì làm bầm oản trách trọng tài phá hủy trận đấu vốn đặc sắc của họ.

Những chuyện nửa đêm trên sông Seine của những kẻ nát rượu với mấy fan hâm mộ là do Diệp Vân Chương nói với cô bé đấy.

Diệp Vân Chương là trợ lý của mẹ, là người đàn ông tóc đen mắt đen giống như cô, trông rất trẻ tuổi, nhưng thoát nhìn lại không giống đàn ông Châu Á.

Anh ta cũng là một trong số người ít ỏi đến đáng thương được cô bé nói những suy nghĩ thật trong lòng mình

Những du khách dạo đêm trên sông Seine, thường đánh thức cô từ trong giấc mộng khi còn nhỏ, khiến cô lúc nào cũng cảm thấy phiền muộn, nhưng phiền muộn ấy đã không còn nữa từ khi cô chuyển đến nhà di Đại Tây.

Những kẻ say rượu với fan hâm mộ bóng đá đó nhắc nhở cô bé giờ cô bé đã không còn ở trong nhà xa hoa của di Đại Tây nữa, bây giờ cô đang ở trong căn hộ phía nam sông Seine.

Căn hộ này cũng là nhà của cô.

Nhà của cô có ba thành viên: Bố, mẹ và cô.

Nhưng, bây giờ số lần cô nhìn thấy hai thành viên khác trong gia đình ngày càng ít vì họ đều là người bận rộn.

Ban đầu chỉ có mẹ là người bận rộn, bố vẫn ở trước mặt cô nói mẹ có biệt hiệu là “Điên cuồng vì công việc” sau đó bố cũng trở thành người bận rộn.

Về sau, cô chẳng còn nghe biệt hiệu ‘điên cuồng công việc’ của mẹ từ bố nữa, mà cái gia đình này, Mà gia đình này, ngọn đèn trước đây mỗi ngày đều sáng khi nhìn qua cửa sổ, nay đến cuối tuần mới sáng, đến mỗi ngày Tết mới sáng và giờ đến ngày tết Dương Lịch và ngày Noel mới sáng, thậm chí đến sinh nhật cô mới sáng đèn.

Đồng hồ trên tủ đầu giường báo còn 8 phút nữa sẽ đến một giờ sáng.

Năm mươi hai phút trước cô vừa trải qua sinh nhật 10 tuổi

Tối nay căn nhà này sáng lên vì sinh nhật mười tuổi của cô.

Cô vừa mới trải qua một ngày sinh nhật im lặng, cho dù trong buổi tiệc sinh nhật, bánh sinh nhật hay bong bóng đủ màu sắc, dàn đồng ca, không ít khách mời mặc lễ phục, nhưng hai vị chủ nhân phần lớn thời gian đều im lặng khiến khách mời cũng lờ về cẩn thận khi đặt ly lên bàn.

Cô bé chạm vào sống mũi, ngón tay không chạm thấy gọng kính, không biết từ khi nào cô đã có thói quen làm động tác đẩy mắt kính.

Ngôi nhà ba người cùng với những tiếng ồn từ sông Seine truyền đến khiến cô vừa quen thuộc vừa xa lạ, khiến trong lòng cô cảm thấy bồn chồn.

Tay rút về trong chăn, khi gần nhắm mắt lại, cô nhớ đến đầu sỏ đã đánh thức cô, cô có thể khẳng định tiếng ‘Àm’ ấy đột nhiên vang lên không phải phát ra từ sông Seine.

Cô cẩn thận nhớ lại hình như tiếng ầm đó phát ra từ phòng làm việc của mẹ, trị an ở Paris không phải rất tốt sao? Chẳng nhẽ ăn trộm ghé thăm?

Không, chuyện này không thể nào.

Nhà cô nằm ở quận bảy thành phố Paris, là nơi tập trung của sứ quán các quốc gia cũng như cơ quan nhà nước.

Tháp Eiffel cách nhà cô mấy con phố, cách đó không xa là mộ của Napoleon, kinh phí đầu tư vào cảnh sát Paris được tập trung nhiều nhất ở quận bảy, mà nhà của cô càng là nơi cảnh sát xuất hiện nhiều nhất, trong căn nhà tầm thường như nhà cũ của nhà dân bên bờ nam sông Seine có hai vị nhân viên ngoại giao Trung Quốc có sức ảnh hưởng đang sinh sống

Trong hai vị nhân viên ngoại giao, có một người mười ngày trước được bổ nhiệm vào chức vụ bộ trưởng thương mại Trung- Âu, người khác thì hứa hẹn tháng sau sẽ trở thành người phát ngôn trong bộ ngoại giao Pháp.

Không chỉ như thế, trong khu nhà này còn có một hình tượng nguyên mẫu trong cuốn sách Vi An của chúng tôi, sách thiếu nhi bán chạy nhất Paris, chỉ riêng điểm này thôi, nếu khu nhà này mà có chút động tĩnh gì, thì đường dây nóng của cảnh sát Paris sẽ hoạt động liên tục.

Tối hôm qua khách mời đến tham dự tiệc sinh nhật âm thầm cầu nhàu ở trong lòng, cảnh sát được bố trí canh giữ khắp các trạm gác, khiến bọn họ tưởng mình được mời tới tham dự lễ nhậm chức.

Vì vậy âm thanh “Bịch” bỗng nhiên vang lên, chắc có lẽ không phải đến từ ăn trộm.

Có lẽ trong lúc mẹ làm việc đã vô tình làm rơi dụng cụ?

Cô bé mở to mắt, còn năm phút nữa sẽ đến một giờ sáng, lúc này mẹ vẫn đang làm việc chẳng phải chuyện gì kì lạ, huống chi mười ngày trước mẹ mới đổi công việc mới.

Có người nói với cô về công việc mới của mẹ: “Em nên cảm thấy kiêu hãnh vì mẹ mình, đó chính là công việc có thể mặt đối mặt khiêu chiến với chủ tịch EU đấy.”

Tiếc là người nói với cô bé những lời này không phải là bố mà là Diệp Văn Chương trong lòng bé cảm thấy nếu bố nói những lời này sẽ thích hợp hơn.

Tối hôm qua, bé ôm mẹ, nói những lời đã chuẩn bị xong vào bên tai mẹ. Đó là những lời di Đại Tây dặn đi dặn lại bé phải nói với mẹ.

Khi cô bé nói bên tai mẹ: “Mẹ, con cảm thấy kiêu hãnh vì mẹ.” thì mẹ ôm cô rất chặt, còn bố thì vẫn im lặng.

Trong lòng cô bé, bé càng hy vọng bố mình có thể là người mặt đối mặt phân cao thấp với chủ tịch EU.

Từ khi hiểu chuyện đến nay, bé biết bố luôn cố gắng theo đuổi mẹ, nhưng hình như luôn thua một bước, khi bố là một gã bình nhĩ thì mẹ đã trở thành thiếu úy, khi bố thật vất vả trở thành thiếu úy thì mẹ đã làm thượng tá.

Tối hôm qua bố im lặng, có lẽ vì công việc mới của mẹ, khiến khoảng cách giữa bố và mẹ càng bị kéo xa hơn.

Thật ra, người phát ngôn của Bộ ngoại giao cũng được đấy, chức vị này đòi hỏi rất cao về ngoại hình, điều đó chứng tỏ bố có ngoại hình rất tốt.

Cô bé thầm nghĩ, ngày mai mình sẽ an ủi bố một phen, so với mẹ cô càng thích bố hơn.

Khi còn bé, cô hay siêng trốn ở dưới bàn sách chờ được tìm ra, bất kể bố bận bao nhiêu cô vẫn có thể tìm ra cô dưới bàn sách, mà mẹ thì lại quên cô đi, thậm chí có hôm cô còn ngủ dưới bàn suốt một đêm.

Xung quanh ngoại trừ tiếng ồn ào từ bên ngoài sông Seine truyền đến thì không có thanh âm nào khác, còn hai phút nữa sẽ đến hùng đông, cô bé quyết định hai phút sau nếu không có âm thanh gì truyền đến, cô sẽ ngủ lại lần nữa.

Một giờ sáng, cô an tâm vui đầu vào trong chăn, có lẽ là âm thanh trong lúc làm việc mẹ đã vô tình làm rớt đồ rồi.

Trong lòng cô bé ước, đợi bé đếm đến năm mươi con dê thì có thể trở lại trong mộng rồi, đó là một giấc mộng không tồi.

Trong mơ, cô bé nhìn thấy người đã lâu không gặp, những chùm hoa không biết tên đang nở rộ trong góc sân nhỏ, lò nướng đang truyền đến hương thơm của bánh cookie, là vị chocolate mà cô ưa thích.

Đếm đến con dê thứ bốn mươi lăm, cô bé loáng thoáng ngửi được mùi chocolate.

Đến con dê thứ bốn mươi sáu, bốn mươi bảy

”Àm...” Con dê thứ năm mươi bị hù chạy mất rồi, bánh cookie cũng biến mất không thấy nữa, cô bé từ trong chăn thò đầu ra.

Ngay sau đó, tiếng ‘à’ thứ ba xuyên qua khe hở cửa phòng.

Mở to mắt, bé nhìn đăm đăm lên trần nhà ba giây, cô bé mới chậm rãi ngồi dậy từ trên giường, mang dép lê, lấy theo áo khoác có thể che kín thân thể, lúc này mới đi đến cửa.

Tay vừa mới chạm vào cánh cửa.

”Con sâu nhỏ mơ hồ, con lại quên đeo kính rồi.” Giọng nói ôn hòa của người phụ nữ xuyên qua khe hở cửa sổ.

Tay cầm trên cửa khẽ run một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hai Con Nhím (2)

Nhờ ánh sáng nhạt, cô bé đi đến cửa phòng, tay vừa mới chạm vào cửa phòng.

”Con sâu nhỏ mơ hồ, con lại quên mang mắt kính rồi.” Giọng nói ôn hòa của người phụ nữ truyền qua khe hở cửa sổ.

Đúng vậy, cô lại quên đeo mắt kính rồi, bởi vì cô hay quên đeo mắt kính nên Sana luôn cầu nhàu bên tai cô bé rằng: “Con sâu nhỏ mơ màng, con lại quên đeo mắt kính rồi.”

Sana là bảo mẫu của cô bé, là một người phụ nữ nước Pháp khi cười lộ lên hai mắt sẽ híp lại, khi chưa trở thành bảo mẫu của cô, Sana là người hướng dẫn tâm lý trẻ em, cũng nổi tiếng ở Paris.

Ngoại trừ ‘Con sâu nhỏ mơ màng’ thì nhiều lúc Sana sẽ gọi cô là ‘Cô bé ngốc.’

Công việc của Sana trong mắt những người giúp việc khác rất đơn giản, cô ấy chỉ cần chăm sóc tốt cho ‘Cô bé ngốc’ là được rồi.

Trẻ em có biệt danh ‘Cô bé ngốc’ sẽ khiến người ta liên tưởng đến những em bé có ‘phản ứng chậm và thiếu lanh lợi.’ hoặc ‘im lặng và không thích chạy nhảy’

Nhưng những người đó đã quên mất ‘Cô bé ngốc’ chính là nữ chính trong cuốn

“Cô bé ngốc, con sâu mơ màng, em gái mắt kính, con một sách nhỏ” đều là những biệt danh mà nhân dân Paris đặt cho Wean.

Ví dụ cũng có những dạng giống như vậy: Mấy nhà truyền thông Paris thì gọi cô là Họa mi nhỏ, nhưng dì Daisy nói nếu gọi là Họa mi nhỏ sẽ khiến cho lòng trở nên bất an

Năm ngoái cô bé mới biết ở Paris có một nơi gọi là Moulin rouge ở đó có những cô gái giỏi múa hát, những người đàn ông thường gọi những cô gái đó là ‘Họa mi nhỏ’

Moulin rouge (1) à một tiệm hát nổi tiếng của Paris, được xây dựng năm 1889 bởi Joseph Oller. Nó nằm trong khu phố Pigalle, một “khu đèn đỏ” của Paris, trên Đại lộ Clichy, gần với đồi Montmartre

Họa mi là tên một loài chim đa tài đa nghệ, được dùng để tiêu khiển cho đến chết, những nhà giàu thường thích nuôi nó.

Đứng thấy bình thường Sana đều cười nói hihi với cô, nhưng cô bé chưa bao giờ dám không nghe lời Sana, những lời Sana nói đều đại diện cho những lời di Daisy muốn nói với cô.

Suy nghĩ một lát, cô mới quay trở lại.

Nhìn mắt kính dành cho những độc giả cao tuổi đang để ở bên cạnh chiếc đồng hồ, thứ nhất là mắt có thể nhìn thấy, Sana luôn dặn cô đặt mắt kính ở nơi có thể nhìn thấy đầu tiên.

Lần trước, là lúc nào thì cô quên rồi, cô đã từng hỏi di Daisy một vấn đề như thế này: “Tại sao cháu phải đeo mắt kính?” Có người phụ nữ đã hôn đường viền trán của cô theo kiểu Đức điển hình rồi nói: “Bởi vì Wean đeo mắt kính.”

“Vậy lúc không có người cháu vẫn phải đeo mắt kính sao?”

“Dĩ nhiên.”

“Vậy phải đeo mắt kính đến khi nào?”

“Đeo đến khi nó trở thành thói quen của cháu, cháu sẽ không dễ dàng quên nó.”

Đứng ở trước gương, cô bé đeo mắt kính lên.

Cặp mắt kính ấy ban đầu chỉ có tác dụng tăng cường thị lực thôi, sau đó vì mọi người thích Wean thích, mỗi lần nó rớt xuống mũi của cô khiến cô rất khó chịu nhưng lại không tài nào tháo ra được, chỉ lên đổi mắt kính vài lần thôi, trông kính được đo theo tình trạng mắt của cô, còn gọng kính thì ngày càng nhẹ hơn.

Đeo mắt kính lỗi thời, què mùa, cột tóc đuôi ngựa thắt bím chính là mào của Wean.

Không chỉ đeo mắt kính mà hằng ngày cô ấy đều nghiêm túc nói với người trong gương rằng: “Mày không phải Wean.”

Không chỉ một lần, cô xụ mặt và giải thích với những người đến tặng quà cho cô rằng: “Tôi không phải Wean.”

“Đúng vậy, bạn không phải Wean.” Giọng điệu những người đó như an ủi, như vuốt ve con vật cưng, mỉm cười xoa tóc của cô: “Wean, tóc của bạn cũng giống như miêu tả của Daisy, mềm mại như tơ lụa vậy.”

Daisy là ai, Daisy là tác giả của cuốn sách là di Daisy mà cô bé gọi, nhưng trước đó thường gọi là Daisy.

Daisy có thân thể rất đáng thương, không ai biết thân phận cha mẹ của di ấy, cũng không ai biết di ấy đến từ đâu, Daisy lớn lên trong cô nhi viện, nhưng cô gái không cha không mẹ này lại không ngừng cố gắng, cô ấy dựa vào tài năng bơi lội thiên phú, kiên trì không ngừng cố gắng và giành được tất cả các giải thưởng trong cuộc thi tranh tài ở nước Pháp, cuối cùng cũng chỉ thiếu một huy chương vàng thôi.

Năm Daisy mười bảy tuổi thành công nhận được vé tham dự Olympic, trở thành tuyển thủ vàng trong lòng người dân nước Pháp.

Cách thế vận hội còn 3 tháng, Daisy đến phía nam nước Pháp tập huấn, trên đường gặp tai nạn xe cộ, tai nạn này đã cướp mất chân trái của Daisy.

Không biết bao nhiêu người Pháp đã đến trước cửa nhà Daisy, từ ông lão 80 tuổi đến đứa con nít năm tuổi, bọn họ đến để chia buồn và chúc phúc cho cô.

Hoa tươi và thẻ được gửi đến nhà Daisy không ngừng nhưng cửa nhà cô luôn trong tình trạng đóng chặt.

Cánh cửa đóng thật chặt, mãi đến khi một cô bé tóc đen mắt đen xuất hiện mới mở ra, cô gái ấy là con của bạn Daisy.

Năm đó, di Daisy hai mươi bốn tuổi, được đưa đến trước mặt một cô bé mới tròn ba tuổi.

Những ngày không có việc gì, di Daisy dùng hình thức nhật kí để ghi lại khoảnh khắc ở chung với cô bé ấy, đến khi chữ trong quyển nhật kí ấy đạt đến số lượng chữ nhất định, chỉ xuất phát từ hứng thú nhất thời di ấy đã gửi nó đến nhà xuất bản.

Ai cũng không ngờ, quyển nhật kí năm vạn chữ ấy ghi lại những khoảnh khắc thường ngày, thậm chí còn không đầu không cuối, nhưng lại trở thành sách thiếu nhi bán chạy nhất Paris lúc bấy giờ, khắp phố lớn ngõ nhỏ Paris có thể nhìn thấy hình ảnh một cô bé Phương Đông què mùa đeo mắt kính, tóc đuôi ngựa buộc cao thắt bím.

Mọi người đứng trước cuốn sách, chỉ lên cuốn sách: “Cô ấy chính là Wean, Wean của chúng ta.”

Tại sao lại là Wean, bởi vì khi cô bé được đưa đến trước mặt Daisy, thì câu tiếng Pháp duy nhất biết nói chính là :Wean

Trước tiên ngủ dậy sẽ gọi Wean, chỉ vào bầu trời gọi Wean, đói bụng cũng kêu Wean, vui vẻ cũng gọi Wean, lúc tức giận trong miệng cũng không ngừng la hét tên Wean.

Lúc bắt đầu nhật ký, Daisy luôn dùng cách gọi Wean đáng ghét, Wean đáng ghét xem như một cách xưng hô với bạn bè, sau đó thỉnh thoảng cũng xuất hiện “Wean đáng yêu.”

Năm thứ hai, cuốn sách Wean của chúng ta được mệnh danh là cuốn sách có giá trị.

Trong buổi họp báo phát hành sách mới, Daisy đã rơi lệ vui mừng và nói với toàn thể giới rằng: “Wean đáng ghét, Wean đáng ghét, Wean dễ thương ấy đã giúp cho cô thoát khỏi con ác mộng mất đi chân trái.

Năm đó Wean của chúng ta lọt top 10 cuốn sách bán chạy nhất Châu Âu, được dịch sang hai mươi sáu loại ngôn ngữ phát hành trên 30 quốc gia. Năm đó Daisy kết hôn với cháu trai trưởng của gia tộc Rose một trong những gia tộc lớn nhất Israel, trở thành phu nhân của giám đốc ngân hàng.

Mặc dù trở thành phu nhân giám đốc ngân hàng nhưng Daisy vẫn không ngừng viết về nhất kí

Dưới ngòi bút của Daisy, Wean đập lên ghế lấy bàn chải và kem đánh răng, nhân tiện lấy áo mưa, thổi áo mưa thành bong bóng sau đó móc lên lỗ tai của Wean, trở thành khuyên tai mới của Wean, dưới ngòi bút của Daisy, đôi giày không chứa nổi chân của Wean. Dưới ngòi bút của Daisy, Wean từng lên mặc áo lót của cô, hơn nữa còn dùng nó để bọc bánh mì, hơn nữa mỗi lần đói bụng thì lấy bánh mì trong đó ra ăn.

Chi tiết này cũng được mọi người bàn luận một cách say sưa.

Bây giờ, đã xuất bản đến tập sáu, trong sách có nhắc đến Wean đón sinh nhật thứ mười.

Mà Daisy xấu tính trong mắt Wean, Daisy khiến cho người ta chán ghét, Daisy vạm vỡ nay đã trở thành di Daisy.

Chi tiết này khiến cho độc giả nhảy cẫng lên hoan hô, bọn họ vẫn ngóng trông ngày này đến.

Không biết những người đó nghĩ thế nào, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được đoạn này, cũng có thể giải thích cho suy đoán ban đầu, cô bé nhìn cái gương rồi nhún vai.

Ngoại trừ ngủ ra, thì cô đều đeo mắt kính, mặc dù cặp kính rất quê mùa nhưng đã dần dần trở thành một trong những thói quen của cô, nhưng cô không phải là Wean.

Không phải là không phải.

Trong sách, Wean lúc ngủ sẽ cãi nhau, sẽ nói mớ, nhưng cô lúc ngủ thì lúc nào cũng ngậm chặt miệng, trong sách Wean lúc nào cũng quên trước quên sau, nhưng cô lại nhớ rất kĩ những thứ thuộc về mình, trong sách Wean lúc nào cũng lạc đường nhưng cô lại không đi chỗ lạ, chỗ xa sao có thể lạc đường được chứ.

Trong sách, trí nhớ Wean không được tốt, nhưng cô hai tuổi rưỡi đã có thể nhớ hết 1000 từ tiếng anh rồi, những điều như thế còn nhiều lắm...

Nếu như cần tìm điểm giống nhau giữa cô với Wean, đó chính là tiếng Pháp, tiếng Pháp của cô đến giờ vẫn chưa rành rọt lắm.

Được rồi, hiện giờ cô vẫn đeo mắt kính.

Giọng nói của Sana không xuyên qua kẽ hở nữa chứ? Cô bịt chặt áo khoác, sau đó lại đi đến cửa phòng lần nữa.

Mở cửa, dép lê với chất liệu mềm mại, giẫm lên sàn nhà không phát ra bất kì tiếng động nào.

Từng quả bóng màu sắc rực rỡ được treo trên trần nhà, hoa tươi ở khắp nơi, đủ loại đồ chơi bằng lông, những hộp quà chưa mở được xếp thành ngọn núi nhỏ, đây là những món quà từ độc giả khắp nơi gửi tặng cho Wean, nhà di Daisy thì càng nhiều hơn.

Hằng năm, Wean nhận quà sinh nhật có thể chất đủ một một xe tải, xe tải sẽ vận chuyển bọn chúng đến nhà Dora.

“Nhà Dora” là mái ấm do những người hảo tâm thành lập dành cho những người không có nhà để về, di Daisy cũng lớn lên ở nhà Dora

Trong lòng cô bé khẽ thở dài.

“Di nói này, em gái mắt kính, cháu thử dài cái gì?” Di Daisy làm ra động tác muốn gõ đầu cô.

Không nhớ rõ là lúc nào đó, có rất nhiều người từ bốn phương tám hướng chen chúc nhau, chen đến mức khiến cô sợ hãi, đánh rơi mắt kính, mái tóc chải rất chỉnh tề giờ giống như ổ gà, trên mặt thì in đầy dấu môi son, thụ động ôm một bó hoa tươi trên người, chờ những người đó đi hết, cô mới hỏi di Daisy, bọn họ cũng thích những cô gái ngốc nghếch sao?

Ở trong nhận thức của cô, Wean trong cuốn là một cô bé ngốc không hơn không kém.

“Ai nói cháu ngốc?” Di Daisy có vẻ không vui.

Được rồi, đổi lại một cách nói khác.

“Di Daisy, bọn họ đều thích một cô gái hay quên sao?”

Ánh mắt di Daisy nhìn vào một hướng rất xa: “Bởi vì cô gái hay quên ấy có bà ngoại tên là Dora, bởi vậy những thói quen hay quên ấy cũng trở thành những thói quen tốt đẹp chưa trọn vẹn, đất nước này cũng tôn sùng những nét đẹp khiếm khuyết, như Venus cụt tay, như Van Gogh mất đi tai trái.”

Cô bé đến giờ vẫn chưa hiểu được những lời di Daisy nói lúc đó nhưng cô tin đến lúc trưởng thành mình sẽ hiểu được, mà khi nào cô mới có thể lớn lên đây, mặc dù những người đó không ngừng nói: Wean đã cao hơn rồi, lớn nhanh thật.

Haiz, bọn họ lại gọi cô là Wean nữa rồi.

Giọng điệu khi nhắc đến nhanh chóng kiềm nén lại, cô lại thở dài tức giận, di Đại Tây vút sách trên tay xuống, không khách khí nói: “Được nhiều người thích như vậy, mà còn thở dài tức giận cái gì.”

Nhưng, những người đó thích là Wean hay quên, còn tính cách cô lại tương phản hoàn toàn với Wean, chỉ cần là đồ của cô, cô mãi mãi sẽ không buông tay.

Đúng vậy! Không buông!

Bóng dáng cô phản chiều trên sàn nhà, cô lướt qua hành lang rồi đi đến thang lầu.

Thư phòng mẹ ở dưới lầu, khi chân cô đạp lên thảm thang lầu, cô nhìn thấy ánh đèn phản chiếu từ bên trái, nơi ấy là thư phòng của mẹ.

Mẹ vẫn còn đang làm việc, thật sự là một người cuồng công việc!

Men theo ánh sáng ấy, bước chân cô trở nên nhẹ nhàng giống như người chồng làm chủ ngân hàng của di Daisy trở về mỗi tối.

Cho dù vị tiên sinh chủ ngân hàng ấy rất nổi tiếng ở phương diện lễ độ, khi nhắc đến những đặc điểm của ‘thân sĩ phong độ’, thì mọi người bây giờ sẽ lấy ông làm mẫu điển hình, tuy rằng vị tiên sinh ngân hàng ấy đối với cô bé rất hiền lành, thân thiết, nhưng cô bé lúc nào cũng nhắc nhở chính mình chú ý tất cả lời nói và việc làm, người Israel rất nhiều quy tắc!

Luồng ánh sáng dẫn dắt cô là từ cửa thư phòng mẹ đang khép hờ!

Cách cửa phòng chừng năm sáu bước, không biết vì sao trái tim cô bé lại đập loạn lên, cô nghe được tiếng khóc rất nhỏ của phụ nữ !

Là mẹ đang khóc sao?

Không, không, không, mẹ chưa bao giờ khóc, ít nhất từ khi cô hiểu chuyện đến nay, cô chưa bao giờ nhìn thấy mẹ khóc.

Mái tóc ngắn gọn gàng, phần lớn đều mặc quần áo với ba màu chủ đạo đen, trắng, xám đỏ là ấn tượng của cô bé về mẹ.

Không nhớ rõ là lúc nào, cô bé đã từng hỏi mẹ: “Sao mẹ ko mặc như cô Thu, gió thổi váy bay trông thật đẹp?” “Bởi vì mẹ làm ở bộ ngoại giao, gió thổi váy bay sẽ khiến cho những người thường xuyên đến gây phiền phức nghĩ là “Người phụ nữ này trông chắc cũng dễ nói chuyện”

Khi đó câu trả lời của mẹ đến bây giờ với cô bé mà nói, cô chỉ hiểu lơ mơ thôi.

Lại đi thêm hai bước nữa, tìm một chỗ tối, nghiêng tai lắng nghe, cô muốn biết rõ có phải mẹ đang khóc hay không?

Chỉ chốc lát sau, cô đã xác định được, tiếng nước nở trong thư phòng ấy không phải của mẹ

Rõ ràng, giọng nữ khóc thầm ấy cô cũng không xa lạ gì. Cô tiến lên phía trước nửa bước, nghiêng tai lắng nghe.

“Bịch.”

Cô bé che miệng lại.

Sau đó giọng nam quen thuộc lại vang lên: “Tú Cẩm, xin em đẩy, đừng khiến Phúc Trấn bị đánh thức, hôm nay là sinh nhật con bé.”

Giọng nữ quen thuộc ấy át đi tiếng khóc nức nở, giọng nữ quen thuộc đang nói chuyện, giọng điệu càng khiến người khác khó chịu hơn: “Lâm Mặc, cuối cùng anh cũng ý thức được hôm nay là sinh nhật của Phúc Trấn.”

Cô đã không dưới một lần nói với những người khách đến tặng quà cho mình rằng: “Cháu/con/em/tôi không phải Wean, cháu là Lâm Phúc Trấn.”

Cô không phải là Wean, cô tên là Lâm Phúc Trấn.

Một giờ trước, Lâm Phúc Trần đã đón sinh nhật tròn mười tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tiếng khóc hơi ngừng lại, im lặng giống như bóng đêm ngoài cửa sổ, bóng đêm giống như chiếc áo choàng đen của mụ phù thủy mà bọn trẻ vẫn kính sợ, dường như có thể biến thành quái thú giương nanh múa vuốt bất kì lúc nào.

Vì đề phòng quái thú bỗng nhiên xuất hiện, nên Lâm Phúc Trần bịt chặt miệng di chuyển từng bước hướng về phía thang lầu, toàn bộ gác xép đều được làm bằng gỗ sát với thư phòng của mẹ, cũng là khoảng trời nhỏ của cô.

Khi còn bé, cô rất thích chơi đùa với con chó của mình trên gác xép, giống như Sana nói cô là một đứa trẻ hay tò mò.

Lâm Phúc Trần lúc nào cũng tò mò về thế giới của người lớn, hiếu kì khiến cô dùng dao để tạo một lỗ nhỏ ở trên tường, xuyên qua lỗ nhỏ đó có thể nhìn thấy người phụ nữ tóc ngắn đang vui đùa làm việc, xuyên qua cái lỗ nhỏ cô còn mấy lần nhìn thấy người đàn ông anh tuấn với người phụ nữ xinh đẹp đang cùng ‘chen nhau’ trên một cái ghế.

“Ba mẹ lại làm gì vậy?” Cô nhìn không chớp mắt, cố gắng nhìn qua cái lỗ đó.

Khi cô lớn hơn một chút, khi bố thò tay tắt đèn lớn trong phòng, cô biết dùng giấy để bịt cái lỗ nhỏ đó lại, như con mèo trốn khỏi gác xép, rồi khỏi gác rồi không biết vì sao trên mặt lại hồng hồng.

Lỗ nhỏ trên gác xép ấy vẫn còn, giấy bịt cái lỗ ấy vẫn còn nhưng cô chẳng còn nhớ lần cuối cùng mình nhìn lên qua cái lỗ ấy là khi nào nữa.

Cô lấy tờ giấy bịt cái lỗ xuống, tháo mắt kính ra, sau đó chậm rãi nhìn vào trong đó.

Trước hết đập vào mắt là mấy thứ rơi xuống sàn nhà, trong đó có ngọn đèn bàn đang nằm ngang trên mặt đất, cô nghĩ đó chính là đầu sô phát ra tiếng đánh thức cô dậy.

Cô cũng biết âm thanh đó không liên quan gì đến mấy tên trộm.

Giữa trên thảm trong thư phòng có đôi dép mang ở nhà màu xám và màu đen, chủ nhân của đôi dép màu xám là mẹ, màu đen là của bố, bọn chúng không nhúc nhích, màu xám và màu đen trên thảm tạo ra hai mảng đối lập.

Mà bên cạnh đôi dép đen là đôi dép nữ nhạt màu, cũng không khác những kiểu giày mà người ta dùng để đi lại trên người, khiến cho người ta lười liếc mắt nhưng chủ nhân của chúng có cổ chân rất đẹp.

Ánh mắt cô theo cổ chân đẹp, nhìn chủ nhân của chiếc cổ chân ấy...

“Thu...” Lâm Phúc Trần lần thứ hai che miệng mình, bởi vì kinh ngạc mà suýt nữa đã phát thanh âm đè nén trong cổ họng ra ngoài.

Nếu như trước đó không mơ giấc mơ đó, cô đã không sợ đến nỗi che kín miệng mình vì người trong mơ đang khóc đến vành mắt đỏ hoe.

Cô Thu? Trễ thế này sao cô Thu lại xuất hiện ở nhà của cô? Hơn nữa còn ở trong thư phòng của mẹ?

Thư phòng của mẹ là khu vực cấm, bình thường cô với bố muốn vào trong còn phải xin phép, mẹ nói đây là nơi cất giữ những thông tin cơ mật. Và lại, chẳng phải bố nói cô ấy đã về phía nam nước Pháp rồi sao?

Mấy năm rồi cô chưa gặp cô Thu.

Nói không chừng hương vị bánh cookies trong mơ quá mê người. Cô Thu mỗi lần nướng bánh cookie cho cô ăn, nếu như ăn không hết có thể bỏ túi mang về nhà.

Cô đã lâu rồi không ăn bánh cookies của cô Thu, nên dẫn đến nhất thời hoa mắt sao, nhìn nhầm người phụ nữ khác thành cô Thu?

Lâm Phúc Trần đem mắt nhìn qua lỗ nhỏ.

Quả thật là cô Thu.

Cô Thu và ba đứng song song với nhau, còn mẹ đứng đối diện hai người, từ góc độ này nhìn sang, ba người tạo thành hình tam giác đứng chuẩn.

Ba người đứng ở ba góc, cô chỉ có thể nhìn thấy mặt của cô Thu, ba cúi thấp đầu và mẹ lại tạo thành nét đối lập dứt khoát với ba, bà trước sau vẫn ngẩng cao đầu.

Chỉ là lúc này Lâm Phúc Trăn không biết biểu hiện trên mặt mẹ có trước sau như một hay không?

Ánh mắt cô nhìn vào gương mặt đang khóc đến mắt đỏ hoe, gương mặt đó nhỏ nhỏ, nét mặt trên khuôn mặt ấy kết hợp với nét mặt dịu dàng khiến người ta lần đầu tiên nhìn thấy không thể nào ghét được. Huống chi, phần lớn thời gian giọng nói ấy luôn thì thầm nói chuyện bên tai bạn, khỏi phải bàn đến cái tên rất nên thơ.

Một ngày rất lâu trước đây, mẹ dẫn một người phụ nữ Phương Đông đến trước mặt cô nói: “Lâm Phúc Trăn, đây là cô giáo Trung văn của con.”

Khi ấy cô ngồi ở trên vai ba, không có chút hứng thú nào, bắt đắ dĩ ba đành công cô đến phòng học của cô.

Trong phòng học, người phụ nữ ấy không ngừng cười nhìn cô, cười đến mức cô cảm thấy ngượng vì thế bèn tụt xuống khỏi người bố rồi đứng ngay ngắn.

Bây giờ Lâm Phúc Trăn vẫn còn nhớ người phụ nữ ấy có cái tên rất nên thơ.

Hạt hồng đậu làm kẹp tóc lung linh trên đầu,

Rõ ràng dễ nhớ nhau, phải không em?

“Cô tên là Linh Lung, Thu Linh Lung, cái tên bắt đầu từ bài thơ của Ôn Đình Quân.” Người phụ nữ tóc dài cười khanh khách nói, cũng trạc tuổi mẹ, mặt mũi không xinh đẹp hơn mẹ nhưng lại trông hợp mắt hơn.

Ngày đó người phụ nữ tóc dài ấy còn viết xuống bảng đen hai chữ rồi thu hồi nụ cười, nhìn cô đắm đắm, ngón tay cô ấy chỉ vào hai chữ trên bảng đen.

Nói: “Tiếng Trung là tiếng mẹ đẻ của em, khi tính mạng của em được tạo thành thì nó thuộc về em mà em cũng thuộc về nó, biết đâu sau này em sẽ gặp được nhiều loại ngôn ngữ khác nhau, nhưng đi cùng em đến cuối cùng chỉ có nó.”

Cho dù khi đó cô không cách nào hiểu được ý người phụ nữ ấy, cô cũng không rõ khi ấy động lực nào đã khiến cô đứng thẳng tắp.

Về tiếng mẹ đẻ của cô –

Buổi chiều đầu thu, cô nằm ở trên cô, không để ý đến giày ở đây một chiếc, ở kia một chiếc hay phấn hoa từ đỉnh hương đang bám trên làn váy, tay cô nâng cằm nhìn lá rụng trên không trung, cô Thu đang giúp cô chỉnh lại mái tóc dính đầy cỏ.

“Lâm Phúc Trăn...”

“Dạ.”

“Hình như em không có hứng thú gì với tiếng Trung.”

“Đâu có..” Cô vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Thật không có sao?”

Được rồi, gần đây cô hơi lười, nó chẳng liên quan gì đến hứng thú cả, gần đây cô chỉ đắm chìm trong thế giới anh hùng vũ trụ, miệng ngụy biện thế thôi, nhưng ánh mắt vẫn mãi dõi theo những chiếc lá rụng, ánh sáng nào chiếu vào chiếc lá sáng nhất, ánh sáng kia sáng cực kì...

Chỗ sâu trong ánh sáng xuất hiện bóng hình thon dài quen thuộc, khoe miệng rướn lên, người khổng lồ màu xanh biếc.

Bên tai

“Lâm Phúc Trăn, nếu cô nói cho em biết tiếng Trung còn mạnh hơn gấp trăm lần so với những siêu anh hùng Spider-man và Iron-man này đấy.” Cô Thu nói với cô.

Ồ? Cô nghiêng đầu qua.

“Nếu như cô nói cho em biết, nếu một ngày em biết chúng em sẽ biết, viết ngang một nét, viết lên một nét có thể viết thành chữ thiên hạ, có thể một giây sau đó, em sẽ như một cánh chim bay lượn tự do trên bầu trời xanh, mà giây tiếp theo có thể trốn ở trong góc mà khóc một mình.”

Gió thu thổi bay tóc trên trán của cô, lạnh quá, lại mát mẻ, trong cảm giác ấy còn nảy sinh một chút gì đó.

“Cô Thu, chúng có thể biến em thành con cá không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Có thể.”

“Cô Thu, nó có thể biến em thành ngôi sao trong hệ ngân hà không?”

“Có thể!” Một cái bóng bao phủ ở trên mặt cô.

Ngẩng đầu lên, cô mặt mày hớn hờ gọi: “Bố.”

Là bố, cũng là người không lồ màu xanh biếc.

Nhưng giờ phút này người không lồ màu xanh biếc từ đầu đến cuối vẫn cúi thấp đầu nhìn đầu người đang cúi xuống ấy, Lâm Phúc Trấn khép mắt lại.

Ánh sáng lờ mờ trên gác xếp lại lần nữa bị bật lại, trên gác lại trở về tối tăm như cũ, hương thơm bánh cookies đã chẳng còn mê người nữa, thậm chí đã bắt đầu có mùi của bánh mì hết hạn.

Đột nhiên, Lâm Phúc Trấn tò mò nguyên nhân mà cô Thu đêm khuya lại xuất hiện trong thư phòng của mẹ, dĩ Daisy luôn nhắc nhở cô không được tò mò về thế giới của người lớn, không có lợi đâu.

Bây giờ suy nghĩ lại cũng đúng.

Cúi thấp đầu, Lâm Phúc Trấn di chuyển rời khỏi gác xếp.

Thình lình, cái trán đụng vào cửa, xem ra chân cô đã cao hơn rồi, trước đây trán cô chỉ cao đến cửa gác xếp mà thôi.

Cô cúi người xuống. Cách một bức tường lại nghe người phụ nữ cúi đầu khóc nức nở, lần này trong tiếng khóc nức nở còn có tiếng Trung đứt quãng: “Xin lỗi...Tôi không phải cố ý...Tôi chỉ quá khó tiếp nhận thôi...Tôi...Tôi không ngờ sẽ thành ra như vậy...Tôi...”

Cô giáo Trung văn của cô quả thật rất nhiệt tình yêu thương tiếng Trung.

Quả thật, tiếng Trung rất đẹp, đặc biệt khi nó được phát ra từ miệng người phụ nữ dịu dàng.

Tiếng khóc đứt quãng vẫn tiếp tục: “Tôi...Tôi không biết...”

Từ từ, Lâm Phúc Trấn bật cái lỗ đó lại.

Cô nhớ có một lần, cô bị cảm, đó cũng là trận cảm có mục đích cả, cô cứ tưởng rằng có thể dựa vào bệnh cảm ấy để ăn một bữa cơm một nhà ba người trong ngày lễ giáng sinh.

Nhưng không ai để ý đến cô.

Nguyên vọng tan vỡ, cô bắt đầu giờ trò ngang ngược với người phụ nữ tóc ngắn, cô vừa kiểm chế nước mũi vừa rót rót nước mắt nói: “Mẹ chỉ biết cuồng công việc thôi, con ghét mẹ, con thích cô Thu làm mẹ con.”

Trước đó, cô gặp cô Thu ở cửa hàng tổng hợp, cô ấy đang dắt theo một cô bé cài chiếc kẹp màu tím, cô bé cài chiếc kẹp màu tím cũng không lớn hơn cô, từ đầu đến cuối khóe mắt cô bé ấy đều cong lên, giống như hình trăng khuyết.

“Tiểu Kiều của cô khi cười lên sẽ giống như hình trăng non.” Cô Thu thi thoảng sẽ nói vậy.

Cô bé cười rộ lên giống như trăng non, trong ánh mắt ấy phát sáng, cô ở một bên nghĩ thầm chắc cô bé ấy chính là tiểu Kiều trong lời của cô Thu.

Cô Thu từng nhắc đến một cô bé tên Tiểu Kiều: Tuổi con bé bằng tuổi em, nhưng hơi ngốc, cô đoán là nếu như hai đứa chơi với nhau, em lừa nó một trăm lần thì có đến chín mươi chín lần con bé bị lừa.

Nhưng lúc bấy giờ trong lòng cô lại ước ao mình chính là cô bé cài chiếc kẹp màu tím ấy.

Cô cũng được mẹ nắm tay, khóe miệng cô cũng cong lên như hình trăng non.

Đêm đó, Lâm Phúc Trấn lén mở cửa sổ ra, để cho mình bị cảm.

: “Mẹ chỉ biết cuồng công việc thôi, con ghét mẹ, con thích cô Thu làm mẹ con.” Lâm Phúc Trấn bật chặt lỗ tai mình lại.

Cô không muốn nghe chính là tiếng khóc của người phụ nữ ở cách vách, cũng không muốn nghe tiếng khóc khi đó của mình.

Im lặng, Lâm Phúc Trấn trở về phòng của mình.

Cô đổi dép, tháo mắt kính xuống, xuống lầu, chân dọc ra cửa, xuyên qua khe cửa, Lâm Phúc Trấn nhìn thấy có 5 6 người cảnh sát đang canh gác trước cửa nhà mình.

Bọn họ đang đi qua đi lại ở trước cửa nhà cô.

Cô cẩn thận mở cửa ra, cánh cửa chỉ hé một chút xíu, cô thu nhỏ thân mình một chút sau đó cẩn thận lườn qua khe cửa.

Lại cẩn thận đóng cửa lại, Lâm Phúc Trăn cong thắt lưng giống như mèo rồi trốn vào những hàng cây xanh biếc.

Cô muốn nhân cơ hội những cảnh sát không chú ý, theo tường rào leo ra ngoài, trước đây cô đã từng làm chuyện này, ở nhà dì Daisy cô đã từng làm.

Bây giờ cô phải ra ngoài hít thở không khí cái đã.

Cách chỗ Lâm Phúc Trăn trốn có hai người cảnh sát đang thấp giọng nói chuyện với nhau, không có chuyện gì làm những người này thường thích tán gẫu, bọn họ nói đó là cách thức hóm hỉnh.

Hai người cảnh sát hóm hỉnh đó trước đó không lâu còn vây quanh một người phụ nữ Đông phương vừa được dẫn vào nhà bộ trưởng thương mại Trung Âu.

Chuyện là như vậy: Sau khi khách khứa về hết thì lực lượng cảnh sát cũng rút dần, nhưng có một tên cảnh sát nhìn thấy một người phụ nữ phương Đông cứ quanh quẩn ở một chỗ, nên đã gắng hỏi, trên mặt người phụ nữ phương Đông ấy lộ ra nét bối rối khiến cho người ta cảm thấy khả nghi, một tên cảnh sát khác cũng tham gia vào gắng hỏi người đó, người phụ nữ phương Đông kia càng hoảng hốt, cô ta nói bởi vì người thân cô ta mới qua đời nên cô ta cảm thấy đau khổ do đó mới đi sai khu vực, một lát sau cô ta lại nói mình là gia sư dạy kèm ở đây, cô ta chỉ đến xem học sinh của mình có còn ở đây không.

Hỏi người phụ nữ Đông phương học sinh cô ta tên gì, ở đâu thì cô ta không trả lời được, người phụ nữ ấy còn từ chối yêu cầu kiểm tra giấy CMND của cảnh sát.

Đang lúc cảnh sát quyết định tiến hành lục soát người người phụ nữ phương Đông ấy thì cửa nhà bộ trưởng Trung Âu mở ra, nam chủ nhân nói rằng ông có quen cô ta.

Khi nam chủ nhân và người phụ nữ Đông phương ấy đang định rời đi, thì nữ chủ nhân cũng chính là bộ trưởng Trung Âu xuất hiện.

Sau đó, ba người cùng nhau vào phòng.

Hai người cảnh sát định lục soát người người phụ nữ đó cảm thấy tò mò ba người ở trong phòng làm gì, tên còn lại cho rằng học sinh người phụ nữ Đông phương ấy nói chính là con gái một của bộ trưởng Trung Âu.

“Nếu nói như vậy, chính là thọ tinh đêm nay rồi.” Một tên cảnh sát khác nói: “Tôi đoán bây giờ con chim họa mi đó bây giờ đang ngủ say rồi, không biết trong nhà có khách đến.”

Lời này khiến Lâm Phúc Trăn nhũm mày, cô tìm mấy hòn đá nhỏ, ném về phía tường rào nhà hàng xóm, tường rào nhà hàng xóm là nơi mấy con mèo lang thang rất thích nghỉ chân ban đêm

Mấy hòn đá đánh thức bọn chúng, chúng nó chạy trốn quật ngã mấy chậu hoa, mấy tên cảnh sát cơ động chạy theo âm thanh còn Lâm Phúc Trăn lại chui ra ngoài từ khe hở của tường rào, dọc theo con ngõ nhỏ tầm thường đó đi ra ngoài.

Ra khỏi hẻm nhỏ chính là đầu cầu Bắc Ngạn bắc qua sông Seine.

Cầu Bắc Ngạn trên sông Seine đèn đuốc sáng trưng.

Trong bóng đêm, tháp Eiffel và cột đá Obélisque trên quảng trường Louis XV ở hai bên bờ sông Seine như đang ngóng nhìn nhau, như hai thanh trường mâu trong hai thiên thần, sắp bay thẳng lên bầu trời.

Dọc theo cây cầu, từ bờ phía nam Bắc Ngạn, đi trên đại lộ Champs dọc theo biển người, cuối cùng dừng ở chỗ rộng rãi trên quảng trường thành phố, chân cô rất mỏi, cô phải nghỉ một chút đã.

Hai khách du lịch người Trung Quốc nói chuyện thu hút sự chú ý của Lâm Phúc Trăn, cô nghe được cái tên Dora từ miệng bọn họ.

Sau khi hai khách du lịch đó rời đi, cô đi đến chỗ bọn họ đứng, cô đang đứng ở đường giao nhau trong nội thành Paris, hình ảnh trên tường chính là tên bà ngoại mình.

Lâm Phúc Trăn biết ở những nơi rộng lớn trên đường phố Paris đều giới thiệu về sự tích bà ngoại mình, nhưng từ trước đến nay cô chưa từng để ý đến, bởi vì cô đã nghe rất nhiều chuyện liên quan đến bà ngoại, nghe đến... Phiền.

Nhưng lúc này tâm trạng cô rất buồn bực cũng rất hoảng loạn, không biết nên làm cái gì, cô cần có một người ở bên cạnh, cho dù người đó không nói chuyện cũng được.

Đứng ở trước bức hình, Lâm Phúc Trăn ngẩng đầu, hình ảnh trên tường hơi cao so với cô, nên dung mạo của bà ngoại cũng mơ hồ.

Cô nhón chân lên –

“Tiểu họa mi.”

Cô nhanh chóng thu hồi chân về, tìm kiếm thanh âm đang xuất hiện.

Đèn đuốc đêm ở Paris giống như đồ trang sức dưới làn váy của một cô gái đang nhảy điệu Valse, có một cậu bé đang đứng dưới ngọn đèn tro trọi.

Gia Chú? Liên Gia Chú.

Về tên nhóc tên Liên Gia Chú ấy, mọi người chưa bao giờ keo kiệt lời khen những lời khen muôn nghìn vạn chúng đã đắp tên nhóc ấy thành: “Tiểu Pháp Lan Tây (1)”

Liên Gia Chú trong mắt người Pháp là “Tiểu Pháp Lan Tây.”

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hai Con Nhím (4)

Còn 2 chương nữa, nam nữ chính sẽ lớn

Ở quận 9 Paris, có công viên Dora, đó là nơi hằng năm thị trường Paris sẽ mang hoa đến tưởng niệm cũng là nơi đoàn du lịch từ Trung sang Pháp sẽ đến viếng thăm.

Có rất nhiều hoạt động từ thiện được tổ chức tại công viên Dora.

Trong công viên Dora có một tấm bảng rất cao, chữ trên tấm bảng ấy nhắc nhở chúng ta có một người phụ nữ tuyệt vời đang an nghỉ ở đây, công viên này được đặt tên theo người phụ nữ kiệt xuất ấy.

Dora, Lan Dora.

Ở khắp các quảng trường trong các quận thành phố Paris, có thể nhìn thấy sự tích về Lan Dora: Cha mẹ Lan Dora, đứng ra thành lập nhóm du học sinh đầu tiên, bọn họ với tư cách là sứ giả văn hóa đã đi đi về về giữa hai nước, gây dựng cơ sở nền móng quan hệ ngoại giao Trung – Pháp, sau đó Lan Dora lại tiếp nối dấu chân của cha mẹ mình đến Pháp du học, cô ấy kế thừa sự nghiệp của bố mẹ mình, thời gian còn ở Pháp, bà ấy cố gắng tìm kiếm chỗ ở cho những người Di-gan, dưới sự cố gắng của bà, người Digan cuối cùng cũng có nơi che mưa tránh gió.

Mùa đông năm nay, Lan Dora đến quận mười chín thăm một người bạn, mới vừa ra khỏi nhà ga, đã có một gã Digan dùng dao đâm về phía bà.

Lan Dora nằm xuống trong vũng máu, còn gã Digan ấy lại cướp tiền của bà rồi bỏ đi.

Sau khi Lan Dora chết, quận mười chín đã xây dựng công viên Dora, chỗ định cư của những người dân Digan do bà thành lập lúc còn sống cũng đổi tên thành Mái Ấm Dora.

Hiện nay ở nước Pháp đã có mười tám ‘Mái ấm Dora.’”

Trên những con đường thông đến công viên Dora, đều có hình ảnh dùng ba thứ tiếng Trung, Anh, Pháp để nói về sự tích của Dora.

Những điều liên quan đến công viên Dora, và về người phụ nữ đã chết trong tay gã Digan ấy, Lâm Phúc Trăn biết rất nhiều.

Nhưng biết, cũng không có nghĩa là chấp nhận, huống chi cô chưa từng gặp người phụ nữ tuyệt vời ấy, và lại khi bà ấy mất mẹ vẫn chưa gặp ba.

Khi cô ở tuổi đã biết phân biệt màu sắc, ở cái tuổi hay thay đổi sở thích một cách thất thường, có người đã dùng món đồ chơi quan trọng trong tay cô, để nói cho cô biết bà ấy chính là ‘bà ngoại Dora của cô’

Khi đó Lâm Phúc Trăn không hiểu ‘Bà ngoại tên Dora’ có liên quan gì với việc bị ép buộc lấy đi món đồ chơi quan trọng. Sau đó đã có người nói cho cô biết ‘Bà ngoại cô tên Lan Dora, cô phải ngẩng cao đầu lên, đó là thái độ đối với cuộc sống’ – Mẹ cô Lan Tú Cẩm đã nói như thế.

Từ nhỏ đến lớn, câu nói ‘Bà ngoại tên Dora’ đã khiến lỗi tai cô bị chai luôn rồi, cô nghe đến trong lòng cũng cảm thấy phiền.

Phiền chán sinh ra từ chối và bài xích, rất lâu rồi Lâm Phúc Trăn luôn né tránh những nơi công cộng và quảng trường trong thành phố, bởi vì khắp nơi đều có thể nhìn thấy hình ảnh chân dung của Lan Dora.

Chỉ là người phụ nữ khiến cô từ bé đến lớn cảm thấy ngán ngẫm, bây giờ không còn đáng ghét như thế nữa, người phụ nữ ấy đã đưa mẹ đến thế giới này, một mình nuôi mẹ lớn khôn, là người mà mẹ kính trọng nhất.

Nay hình người mà mẹ kính yêu nhất, được trưng bày ở trong khung thủy tinh, du khách Trung Quốc vừa nãy đến tham quan đã nói rằng ‘Cô bé với bà ấy rất giống nhau.’

Lâm Phúc Trăn biết cô bé trong lời nói của bọn họ là ai, cô đã từng nghe rất nhiều người nói: ‘Ánh mắt cháu rất giống bà ngoại mình.’

Mỗi lần có người đưa tấm ảnh đến trước mặt Lâm Phúc Trăn, cô chỉ thờ ơ nhìn, bây giờ đứng ở trước hình bà, cô đột nhiên muốn nhìn kĩ ánh mắt của bà, nhìn ánh mắt của bà ngoại xem nó có giống mẹ không.

Trong lòng cô hơi nhớ mẹ, bình thường thời gian cô nhớ ba còn nhiều hơn thời gian cô nhớ mẹ, nhớ ba năm lần mới có thể nhớ đến mẹ một lần.

Giờ phút này, cô nhớ mẹ mười lần cũng không nhớ đến ba một lần.

Hình ảnh hơi cao hơn cô, nên chân dung của bà ngoại cũng hơi mơ hồ.

Lâm Phúc Trăn nhón chân lên.

“Tiểu họa mì”

Chân nhón lên nhanh chóng bị thu về, dọc theo thanh âm xuất hiện, có một bóng hình đang đứng dưới ánh đèn tro trọi, dáng vẻ đẹp đẽ như đèn đêm ở Paris.

Gia Chú? Liên Gia Chú.

Nhưng Gia Chú không phải bị bệnh nên bị bắt ở nhà nghỉ ngơi sao?

Mấy giờ trước, trong bữa tiệc sinh nhật cô, Lâm Phúc Trăn nhận được món quà sinh nhật của Liên Gia Chú từ tay quản gia nhà cậu.

Người đàn ông mặc quần áo trung niên còn nhiều lần truyền đạt lời xin lỗi của cậu chủ nhà mình: Cậu chủ đã sớm chuẩn bị quà sinh nhật từ tuần trước, vì hôm qua bị cảm chưa khỏi nên bác sĩ ép buộc ở nhà nghỉ ngơi.

Có lẽ ánh sáng ngọn đèn đêm ở Paris óng ánh quá, khiến cô nhìn hoa cả mắt, cô tập trung tinh thần nhìn lại một lần nữa, bóng người đó đã biến mất, bóng người ấy di chuyển từ từ, băng qua như cười một đám mây ngũ sắc, chớp mắt thêm một cái thì cậu đã ở trước mặt cô rồi.

Đúng thật là Liên Gia Chú.

Cậu nhóc trước mắt là người có thiên phú được người dân Paris cưng chiều, tám tuổi đã cùng biểu diễn với đoàn Love Music ở London, cậu độc tấu bài Devil’s Trill (1) dài đến mười bảy phút làm kinh ngạc mọi người có ở toàn trường.

Devil’s Trill: Chiến âm của ma quỷ nằm trong tuyển tập CD của Paganini.

Sau khi diễn tấu kết thúc được năm phút đồng hồ, thì các phương tiện truyền thông đã không kịp chờ đợi mà tặng cho ‘cậu bé thiên phú’ này một cái tên là Strasbourg.

Strasbourg nằm ở vùng đông bắc nước Pháp bên bờ sông Rhine, với phong cảnh thiên nhiên, không khí mát mẻ, hòn ngọc lưu ly này được khen là thành phố xinh đẹp nhất nước Pháp, có một tên gọi khác là ‘Tiểu Pháp’

Mọi người càng thích gọi Liên Gia Chú, cậu thiếu niên thiên phú ấy là ‘Tiểu Pháp’ bởi vì bọn họ khẳng khái cho rằng cũng chỉ có thành phố bên sông Rhine ấy mới xứng với cái tên đó.

“Tiểu Pháp” còn có gia cảnh khiến người khác lú lờ.

Liên Gia Chú là con trong gia tộc Liên thị đến từ Malaysia, bắt động sản dưới danh nghĩa họ Liên, ngành chế tạo, hậu cần, vui chơi giải trí đã sáng lập ra vương quốc thương nghiệp gọi chung là thương nghiệp Liên thị.

Ngành thực nghiệp của Liên thị rất có sức ảnh hưởng ở khu vực Đông Nam Á, người lèo lái công thương nghiệp Liên thị là ông nội Liên Gia Chú, ông Liên Chiêu Thành, bởi vì trong tên có một chữ Thành, hơn nữa tổ tiên nhà họ Liên đến từ Phúc Kiến, nên Liên Chiêu Thành được phương tiện truyền thông gọi là: K.S.Li Đông Nam Á

Về sức ảnh hưởng của thực nghiệp Liên gia, trích dẫn câu nói của một nhà kinh tế:

Di Daisy nói ngay cả người của gia tộc Rose còn phải đi lấy lòng Liên Chiêu Thành.

Sao có thể?!

Tuy rằng gia tộc Rose, là gia tộc không được chú ý trong mười gia tộc lớn ở Israel, nhưng con cháu thương nhân Do Thái Pháp đều biết bài ca dao: “Đảng dân chủ thuộc về gia tộc Morgan, đảng cộng hòa thuộc về gia tộc Rockefeller, nhưng các người chắc chắn không ngờ đến gia tộc Morgan và gia tộc Rockefeller từng thuộc về gia tộc Rose.”

Thấy cô không để tâm những lời này trong lòng, dì Daisy còn nói thật mà như giả: “Người thông minh có dã tâm thì làm chính trị gia, người thông minh có lòng tham thì làm thương nhân, mà người thông minh không có dã tâm không có lòng tham mới là người thông minh nhất, bởi vì đối thủ của hắn mãi mãi không nắm được nhược điểm của hắn, hắn có thể vận dụng tài nguyên trong tay đến trình độ cao nhất, ông nội Liên Gia Chú chính là người thông minh đó.”

Cho dù đến bây giờ Lâm Phúc Trăn vẫn chưa hiểu hết lời dì Daisy nói, nhưng ở những nơi công cộng, cháu trai là nhà Rose, không tranh giành cướp lời Liên Gia Chú là sự thật.

Dù giữa hai người bọn họ cách nhau hơn mười tuổi.

Ở Malaysia có chế độ chồng chung, nên gia tộc Liên gia rất đông đúc, Liên Gia Chú là thành viên đời thứ ba nhỏ tuổi nhất, cũng là cháu trai Liên Chiêu Thành yêu thương nhất, Liên Gia Chú dựa vào khuôn mặt thiên sứ của mình trở thành đứa nhỏ được bác trai, bác gái, anh chị em họ, bà con dòng họ thương nhất nhà.

Lâm Phúc Trăn lần đầu tiên gặp Liên Gia Chú là vào năm ngoái, mặc dù trước đó thông qua báo chí, hình ảnh cô cũng biết một khi nhắc đến cậu bé thiên tài đó thì người Pháp sẽ ca ngợi không ngừng.

Lần đầu tiên gặp Liên Gia Chú, Lâm Phúc Trăn có hành động rất thô tục, cô len lén sửa lại mái tóc thất bím của mình.

Áo sơ mi trắng phối với nơ xanh, Liên Gia Chú để lộ một khuôn mặt đẹp trai như bước từ trong truyện tranh ra.

Liên Gia Chú đẹp đến mức độ nào?

Đẹp đến khiến người ta không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ khi nói chuyện lớn tiếng sẽ tạo ra gió, và cậu ấy sẽ biến mất như gió, sau đó sẽ trở lại trên trang giấy tinh khiết.

“Chào cậu, tôi tên là Lâm Phúc Trăn, rất hân hạnh được quen biết cậu.” Lúc đó khi nói những lời này, cô cũng lắp bắp.

Sau khi gặp Liên Gia Chú mấy lần, thì Lâm Phúc Trăn ôm tâm trạng kì lạ bắt đầu ăn diện một phen.

Gia Chú là chàng trai lễ độ và ôn nhu nhất cô từng gặp, cậu ấy chưa từng gọi cô là Vi An, càng chưa từng nhắc đến người phụ nữ Dora tuyệt vời, không chỉ như vậy, cậu ta còn len lén trốn cùng cô khỏi những bữa tiệc xã giao đáng ghét nữa, cùng cô đến vườn hoa tản bộ.

Sau đó thì sao...

Sau đó Lâm Phúc Trăn phát hiện Liên Gia Chú là cậu nhóc đối với ai cũng dịu dàng lễ độ, cô biết những ‘tiểu công chúa’ của mọi nhà ngoại trừ Barbara ra, thì ai cũng muốn lớn lên được gả cho Liên Gia Chú.

Vì sao Barbara lại không muốn gả cho Liên Gia Chú?

Bởi vì Barbara là một công chúa béo, cậu ấy nghĩ rằng thân thể béo của mình không xứng đứng bên cạnh Liên Gia Chú tốt đẹp như vậy.

Lễ giáng sinh năm ngoái, Lâm Phúc Trăn nhìn thấy Liên Gia Chú giúp phôi tuyết trên đầu cô bé tóc quăn màu vàng đến từ London, hình ảnh ấy còn đẹp hơn hoàng tử công chúa trong chuyện cổ tích.

Thần kì là, từ đó về sau cô không còn nói chuyện lắp bắp trước mặt Liên Gia Chú nữa.

Bây giờ, Liên Gia Chú đứng ở trước mặt Lâm Phúc Trăn, khuôn mặt ấy còn đẹp hơn so với lần đầu tiên gặp cô, cô đã không gặp cậu một tháng rồi.

“Liên Gia Chú, không phải cậu bị bệnh sao?” Lâm Phúc Trăn hỏi.

Hỏi vấn đề này chính là có ý trả thù, vì vừa rồi cậu ấy gọi cô là “Tiểu họa mi” giọng điệu ấy giống hệt như hai vị trưởng bối nhà cô khi bàn công việc.

Liên Gia Chú cũng không đáp vấn đề của cô, mà chỉ nhìn cô, Lâm Phúc Trăn không nhìn thấy vẻ mặt tự nhiên nào trên mặt cậu ta.

Đề quản gia thay mặt mình tặng quà, còn nói là ngã bệnh, lại xuất hiện ở đây, Lâm Phúc Trăn cũng đoán được, đơn giản chỉ vì cậu ta không chú trọng và không có hứng thú mà thôi.

Cũng đúng, chiếc Roll-Royce đưa đón cô là của nhà dì Daisy, ở cửa hàng bách hóa giúp cô trả tiền cũng là quản gia nhà dì Daisy, ngay cả Sana chăm sóc cô cũng là do dì Daisy bỏ tiền ra.

Nhà cô cũng có xe riêng, chiếc oto Renault của hãng Megane, nhưng còn hai tháng nữa mới trả hết toàn bộ tiền góp xe.

Thi thoảng bố sẽ nói đùa với cô rằng, tài sản của bố với mẹ công lại không bằng đầu số 0 trong tài khoản ngân hàng của con gái nhà mình.

Lâm Phúc Trăn có tài khoản ngân hàng, cô lấy danh nghĩa Vian để tham gia các hoạt động thương mại, thu nhập của dì Daisy cũng gửi vào tài khoản ngân hàng của cô.

Nhưng phải chờ cô mười tám tuổi mới có thể sử dụng tài khoản.

Cho dù mẹ có thể mất đối mặt làm việc với chủ tịch EU, nhưng mẹ nói ‘Bộ trưởng thương mại Trung – Âu cũng chỉ là một phần công việc mà thôi, tính chất công việc của ba cũng thế.

Bây giờ cô đi dạo ở trên đường không khác gì những đứa trẻ khác, ‘Vian, cháu ngoại của Dora’ đều trở nên mờ nhạt.

Liên Gia Chú không xem cô ra gì cũng là chuyện dễ giải thích!

Nhưng! ‘Không được coi trọng’ với cái tên ‘tiểu họa mi’ khiến trong lòng Lâm Phúc Trần nảy sinh cảm giác ác ý nho nhỏ, dụng ý này đã bị hòa tan bởi câu dặn của dì Daisy luôn dặn dò cô: “Phúc Trần, cháu không được đi chọc Liên Gia Chú.”

“Gia Chú, tài xế quản gia của cậu đâu?” Cô nhìn qua sau lưng Liên Gia Chú: “Sao cậu lại xuất hiện ở đây, cậu không sợ bố mẹ cậu sẽ lo lắng sao...”

Bỗng nhiên cô bị che miệng lại.

Giờ phút này cho dù ai nhìn thấy cũng sẽ nghĩ rằng là con nít nhà ai đang giỡn với nhau mà thôi, nhưng lời nói trong lúc vô tình của đứa con nít đã vô tình làm tổn thương bạn mình.

Miệng bị bịt, giọng nói vẫn truyền qua khe hở: “Gia Chú, xin lỗi, mình quên mất bố mẹ cậu đã mất rồi.”

Lẽ phép, đối với người nào cũng dịu dàng, sẽ không ai nghĩ rằng bố mẹ cậu ấy đã mất, nhưng quả thật một đứa bé không ba không mẹ thật đáng thương.

Đúng vậy, đứa trẻ xui xẻo, đáng thương.

Về cái chết của cha mẹ Liên Gia Chú, phía chính phủ cho rằng là do ‘tai nạn’ nhưng Lâm Phúc Trần đã từng nghe không ít lời bàn tán nhắm vào cha mẹ của cậu.

Bị che miệng, cô vẽ mặt vô tội nhìn Liên Gia Chú.

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hai Con Nhím (5)

“Gia Chú, thật xin lỗi, tớ đã quên bố mẹ cậu không còn.” Lâm Phúc Trần che miệng, vô tội liếc nhìn Liên Gia Chú.

Bây giờ trong lòng cô hy vọng có thể âm ỉ với ai đó một trận, nếu như cô là một đứa trẻ không cha không mẹ, không có người muốn mách bố mẹ cô, thì cô nhất định sẽ âm ỉ với họ một trận.

Nhưng không, cô còn nhìn thấy khóe miệng Liên Gia Chú thấp thoáng ý cười.

Lâm Phúc Trần có cảm giác chột dạ khi bị bắt được suy nghĩ nhỏ mọn của mình.

Cô mở miệng, quả thật cảm thấy không còn ý nghĩa, nên cô lại đi tìm chân dung của bà ngoại.

Liên Gia Chú cũng không vì cô không để ý đến cậu mà rút khoảng cách, ngược lại còn cùng cô đứng song song ở trước bức hình.

“Cậu rất ghét người ta gọi cậu là tiểu họa mi đúng không?” Cậu hỏi cô.

Vậy còn phải nói, dì Daisy nói những người gọi cô là ‘tiểu họa mi’ đều không có lòng tốt, bọn họ nguyên rủa cô sau này lớn lên sẽ như những người đó.

“Tiểu Pháp” thì lại khác, Pháp với ‘Tiểu Pháp’ nghe rất thân thiết, người khác ví đứa bé như Stasbourg, xem chúng như người của nước mình.

“Tôi không thích người khác gọi tôi là Tiểu Pháp.” Liên Gia Chú nói.

Thôi đi, cô bước sang trái một bước, cô không phải là một đứa trẻ thích giả vờ, cô không phải là Vian ngu ngốc ở trong sách.

“Nếu như tôi nói cho cậu biết, Tiểu Pháp và Tiểu Họa Mi, cách gọi rất hay, nhưng trên thực tế nó lại là từ chỉ nghĩa xấu thì sao?”

Tiểu Pháp sao lại là nghĩa xấu, người Pháp nổi tiếng tự phụ và tự luyện mà.

Loại tự phụ tự tuyến này có thể nhìn thấy trên khắp con phố nhỏ, họ nghĩ rằng tiếng Pháp là ngôn ngữ đẹp nhất thế giới, một khi có du khách ngoại

quốc dùng tiếng Pháp để hỏi đường thì dân bản xứ sẽ để họ lên xe và đưa họ đến tận nơi, nhưng nếu như người ngoại quốc không dùng ngôn ngữ của họ để hỏi đường cho dù biết họ cũng chọn thái độ dửng dưng.

Còn nữa, người bán hàng rong ở trên phố sẽ bán lỗ hàng hóa của họ cho những du khách nói tiếng Pháp, mà những ông chủ tiệm châu báu sẽ đối xử lạnh nhạt, với cách nói không đúng, cho dù bọn họ có ra tay hào phóng thế nào đi nữa.

Những thứ này đều do phần lớn du khách ngoại quốc tổng kết với người Pháp, đó cũng là lý do vì sao Lâm Phúc Trăn bài xích tiếng Pháp.

“Lâm Phúc Trăn, con là cô nàng Bắc Kinh.” Mẹ lúc nào cũng nói thế với cô.

Bố cũng nói tương tự với cô nhưng bố lại nói kỹ càng hơn mẹ.

A Trăn sinh ra trong căn tứ hợp viện ở Bắc Kinh, khi A Trăn sinh ra bầu trời Bắc Kinh rơi đầy tuyết, đó cũng là trận tuyết cuối cùng ở Bắc Kinh, lúc A Trăn đến với thế giới này, tiếng khóc đầu tiên của con cũng dọa những bông tuyết đang bao trùm trên nóc căn tứ hợp viện, bọn chúng bay lất phất rồi mới rơi xuống mái hiên.

Bông tuyết rơi xuống thì ánh mặt trời sẽ lộ diện, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ giấy, rọi lên gương mặt của A Trăn, A Trăn nở nụ cười, nhìn xem, gương mặt vẫn còn hơi nước dấy.

Trong lúc mơ hồ, Lâm Phúc Trăn dường như cũng nhìn thấy căn tứ hợp viện bao phủ trong tuyết mà bố nói.

Mũi bắt đầu ê ẩm rồi. Cô hít mũi, dùng giọng điệu phản đối nói: “Liên Gia Chú, đừng nên quá tham lam, người Pháp đã đem cái tên di sản văn hóa họ lấy làm kiêu ngạo tặng cho cậu.”

Không chỉ vậy, năm 1988, Strasbourg được xác nhập vào list di sản văn hóa thế giới, thành phố của bọn họ được xưng là một bức tranh thiên nhiên rực rỡ và nhiều màu sắc.

“Thời Trung Cổ, Strasbourg tập trung rất nhiều thành phần bán dân. Những người bán dân đã mắc căn bệnh phong lưu, căn bệnh này cũng được gọi là bệnh nước Pháp. Trong thế chiến thứ hai, người Đức chiếm giữ Stasbourg, vì để hạ thấp người Pháp mà họ gọi Strasbourg là tiểu Pháp.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Phúc Trăn nghe đến điều này.

“Khi bọn người đó gọi tôi là ‘Tiểu Pháp’ bọn họ đang đứng trên góc độ của người Đức để cười nhạo một tòa thành phố mọc nối với căn bệnh phong lưu, vì vậy Tiểu Pháp với Tiểu Họa Mi đều không khác nhau mấy, nhưng nếu tra nghĩa rõ ràng thì Tiểu Pháp càng có ác ý lớn hơn.”

Bạn có tin không? Những lời này được nói ra từ chính miệng đứa bé mười tuổi?

Lâm Phúc Trăn cảm thấy mình đã biết rất nhiều, nhưng Liên Gia Chú còn biết nhiều hơn cô.

Cậu bé từng phui bông tuyết trên tóc cho cô bé London, nhìn thế nào cũng giống một chàng hoàng tử ở trong pháo đài thủy tinh không biết buồn phiền là gì.

Lâm Phúc Trăn nghiêng mặt qua, chống lại ánh mắt của Liên Gia Chú.

Cậu bé có mái tóc đen nhánh và đôi mắt tinh khiết, dường như một giây tiếp theo, sẽ dùng phong thái duyên dáng nhất sửa lại mái tóc rối vì gió đêm cho bạn.

Bên tai lại vang lên lời nói của dì Daisy: “A Trăn, đừng nên đi trêu chọc Liên Gia Chú.”

Trước đây cô cho rằng dì Daisy nói những lời này vì ông nội của Liên Gia Chú là Liên Chiêu Thành, nhưng Lâm Phúc Trăn đã lỡ mờ cảm thấy hình như suy nghĩ trước đây của mình sai rồi.

“Có phải cậu rất ghét những biệt danh lung tung mà người ngoài đặt cho cậu không?” Liên Gia Chú nhẹ nhàng cười, đến gần bên cô: “Chỉ có điều, tôi càng ghét những người lớn tự cho mình là đúng, bọn họ cho rằng chỉ cần tốn sức nhổ một sợi tóc là có thể lừa những người khác xoay quanh mình.”

Xuyên qua vai Liên Gia Chú là những ngọn đèn sáng trên đường Champ Elysees, những ngọn đèn trên đường Champ Elysees khiến Lâm Phúc Trăn cảm thấy Liên Gia Chú cười rất đẹp mắt.

Đẹp một cách thuần túy như muốn nói: Đến bắt đi, hạnh phúc đang ở đây.

Vui vẻ đang ở trên độ cong khỏe miệng đó.

Cô dường như mê muội, chia tay về phía trước....

“Lâm Phúc Trăn.”

Đầu ngón tay nhanh chóng đóng băng, buông thõng xuống, rồi trở lại trong túi áo khoác.

“Lâm Phúc Trăn, chúng ta đi kiếm một vài chuyện vui đi.”

Ánh mắt nhìn cậu đang tràn ngập dấu ????

“Chúng ta đi dạy dỗ những người lớn tự cho mình là đúng, bọn họ có thể lừa gạt con nít xoay vòng vòng, thì con nít cũng có thể lừa gạt khiến họ xoay vòng vòng.” Liên Gia Chú chìa tay về phía cô.

Chần chờ một lát rồi cô mới nhẹ rút tay trong túi áo khoác ra.

Đầu ngón tay vừa chạm vào lòng bàn tay đó, đã bị nắm chặt.

Người nắm chặt tay cô, cả người nghiêng về phía trước, sức lực theo sau, cậu nghênh đón gió đêm, rồi hòa mình vào biển người Paris mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5.2

Từ vị trí của Lâm Phúc Trăn có thể nhìn thấy những chiếc bàn cà phê ngoài trời trên quảng trường, người đàn ông mặc áo khoác đậm màu đang cò vũ bạn mình xin số điện thoại của cô gái có dáng người gọi cảm ngời bàn bên cạnh một lần nữa.

Nhưng vẫn không thành công, đây là lần thứ ba anh ta bị từ chối trong mười phút ngắn ngủi rồi.

Bình thường, Lâm Phúc Trăn không cảm thấy hứng thú với những chuyện này, nhưng lúc này, cô không thể liên tiếp dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ được, cô bèn thay đổi lực chú ý, nhìn đồ ăn trên bàn đang vui dần, trong lòng cô bắt đầu thấp thỏm.

Nửa giờ trước, cô với Liên Gia Chú cùng vào cửa hàng bánh ngọt này, đây là tiệm bánh ngọt ở Paris đắt đỏ giá 3,5euro/ bánh macaron, bởi vì ông chủ cửa hàng này cứ ba ngày lại xuất hiện trong chương trình món ngon ở trên truyền hình.

Lâm Phúc Trăn đã chén sạch cái đĩa rồi, trong đĩa của Liên Gia Chú chỉ còn lại non nửa bánh Macaron.

Hiện nay trong túi bọn họ không có một đồng xu, Liên Gia Chú đã bỏ ví tiền của cậu ấy trong tủ giữ đồ của siêu thị rồi.

Liên Gia Chú từ từ cất bánh macaron ra làm hai, trong cửa hàng cũng không có nhiều người, rất nhiều người phục vụ đều cảm thấy đêm khuya hai đứa nhóc này lại xuất hiện trong cửa hàng bánh ngọt, nhìn thế nào cũng thấy đáng nghi, nhưng trên người bọn chúng từ đầu đến chân đều mặc hàng hiệu.

“Lâm Phúc Trăn nếu cậu không muốn bị lộ, thì thu hồi ánh mắt của mình đi.”

Cô rũ mắt xuống, khi ánh mắt mở lên lần nữa thì chạm được ánh mắt của Liên Gia Chú.

Liên Gia Chú nhích mặt đến gần cô một chút rồi nói: “Cho dù có bị lộ thì người ở lại nửa bát cũng không phải là cậu đâu.”

Cuối cùng, Liên Gia Chú cũng chén sạch cái đĩa của mình.

Nhân viên phục vụ cầm lấy hóa đơn tới trước mặt bọn họ, tay Lâm Phúc Trăn từ trên bàn ăn rũ xuống.

“Thật xin lỗi, khi bọn cháu ra ngoài đã quên mang theo tiền rồi ạ.” Liên Gia Chú nói thẳng với quản lý cửa hàng bánh ngọt, một người đàn ông trung niên có đôi mắt ‘cá vàng’.

Quản lý cửa hàng đánh giá bọn họ một phen rồi hỏi bọn họ có cần giúp đỡ gì không?

Liên Gia Chú lắc đầu: “Chú à, chú không cần hỏi số điện thoại để biết bọn cháu ở đâu đâu, cháu với bạn cháu đang ở ngoài chơi, bọn cháu nên giải thích với quản gia như thế nào đây, bọn cháu đang chơi lại cảm thấy đói bụng, mà bọn cháu lại không có thói quen mang ví khi ra ngoài.”

Quản lý cửa tiệm đứng thẳng người lại, lần nữa đánh giá bọn họ.

Lâm Phúc Trăn chạm vào nút áo khoác, hiện nay trên người cô chỉ có chiếc áo khoác Chanel số lượng có hạn, hoa văn đính trên nút áo.

Khi quản lý cửa hàng quan sát áo khoác của cô thì Liên Gia Chú đã tháo chiếc đồng hồ trên tay xuống.

Đồng hồ được đặt trên tờ hóa đơn. Biểu tượng hình đại bàng của thương hiệu Armani nổi tiếng hiện ra ở mặt dưới của đồng hồ.

“Bọn cháu đã ăn hết 135 euro trong tiệm của chú, cái này có lẽ đắt hơn 135 euro, trước đó bọn cháu đã đồng ý sẽ mua hamburger cho mấy người lang

thang ở dưới tàu điện ngầm, như vậy đi chú, chú thôi lại cho cháu sáu mươi lăm euro.” Liên Gia Chú chỉ vào cái đồng hồ: “Nó sẽ thuộc về chú.”

Quản lý cửa hàng vẫn chưa nhúc nhích, Liên Gia Chú hơi nhàu mày, nhìn ông ta vẫn không nhúc nhích, cậu hơi khó hiểu, ánh mắt nhìn về phía đối diện hình như muốn tìm đáp án trên người bạn mình.

Lâm Phúc Trần thăm thò dài một hơi nói: “Có lẽ chú ấy thích khăn quàng cổ của cậu.”

Khăn quàng cổ của Liên Gia Chú là mẫu mới nhất của Burberry, hiện nay chỉ tiêu thụ ở London.

“Chú thích khăn quàng cổ của cháu sao?” Liên Gia Chú bắt đầu tháo khăn đưa đến trước mặt người quản lý: “Mẫu này nhìn rất ngầu đúng không?”

Do dự một lát quản lý vẫn nhận lấy khăn quàng cổ ông ta vừa kiểm tra thương hiệu trên chiếc khăn, ánh mắt vừa liếc nhìn trên cổ tay Liên Gia Chú, cậu đang đeo chiếc vòng tay bằng da, một mẫu kiệt tác năm ngoái của LV

“Chú đừng nghĩ đến vòng tay này, cháu rất thích thiết kế của nó.” Liên Gia Chú lạnh lùng nói mới vội vàng ngẩng nhìn bốn phía: “Xem ra chú không có hứng thú với khăn quàng cổ với đồng hồ của cháu, mặc dù cháu rất ghét tốn thời gian chờ người khác, nhưng bây giờ cháu đành phải chấp nhận yêu cầu của chú, chú nói cho cháu biết điện thoại ở đâu, cháu sẽ gọi cho bạn cháu, để cậu ấy dẫn quản gia để trả tiền.”

Quản lý cửa hàng vẫn chưa nhúc nhích.

Liên Gia Chú đứng dậy đi rời khỏi bàn, quản lý mới ngăn cản cậu.

“Làm gì vậy?” Giọng điệu của cậu hơi mất kiên nhẫn.

Quản lý cửa hàng mới giao khăn quàng cổ trên tay lại cho Liên Gia Chú, lòng cô nhảy dựng lên.

“So với khăn quàng cổ thì đồng hồ dễ thương hơn.”

Quản lý cửa hàng nhiệt tình sắp xếp mọi thứ, dường như đồng hồ đeo tay thật sự dễ thương, chứ không phải vì nó có giá cao hơn khăn quàng cổ.

Khi quản lý ra hiệu cho người phục vụ thu hồi hóa đơn và đồng hồ, Liên Gia Chú nhắc nhở dưới mấy cửa lưu động dưới gas tàu điện ngầm, đều có thể mua được những hàng giả giống như vậy trên tay những con buôn.

“Nếu quả thật như vậy thì xem như chú gặp xui xẻo đi.” Về mặt quản lý cửa hàng vẫn rất thoải mái.

Lâm Phúc Trần đoán, ông ta tự tin như vậy, chắc có lẽ đã xác nhận chiếc khăn quàng cổ đó là thật, với chức vụ của quản lý cửa hàng, thu nhập hằng tháng hẳn chừng mười ngàn euro.

Ở Paris, tầng lớp với thu nhập một vạn tiền lương có thể phân biệt được đồ thật đồ giả hiển nhiên không thành vấn đề

Khi xác định chiếc khăn quàng cổ là hàng thật, trong lòng quản lý cửa hàng đang tính toán: Khăn quàng cổ là thật, đồng hồ đeo tay đương nhiên cũng là hàng thật, hơn nữa còn có chiếc vòng kiệt tác của LV, ở chỗ khác ông không biết nhưng ở Paris không ai lại ngu đi nhái chiếc vòng trên thế giới chỉ có mười chiếc.

Rời khỏi cửa hàng bánh ngọt, quản lý cửa hàng còn đưa cho Liên Gia Chú sáu mươi lăm đồng Euro, còn tốt bụng nói cho bọn họ biết ở gần đây có tiệm thức ăn nhanh.

Hai người vẫn không chớp mắt, đi thẳng về phía trước.

Cách cửa hàng bánh ngọt chừng mười bước, có một ngã rẽ, Liên Gia Chú kéo Lâm Phúc Trần trốn vào ngã rẽ rồi bọn họ rẽ qua một hướng khác, đến ngã rẽ thứ ba, bọn họ đã biến thành hai chấm nhỏ giữa biển người mênh mông.

Hai người khom lưng, mặt đối mặt, rồi thở hổn hển từng ngụm, sau đó lại nhìn nhóm người lướt qua bọn họ.

Dần dần, hơi thở trở về bình thường, mắt họ nhìn nhau, không biết là ai bắt đầu cười, cũng không biết là ai cười ra tiếng trước, khi Liên Gia Chú móc sáu mươi lăm euro ra thì tiếng cười lớn của bọn họ khiến mọi người đều quay đầu lại nhìn.

Gã quản lý cửa tiệm bánh ngọt hôm nay đã định sẵn gặp xui xẻo trong hôm nay rồi.

Khăn quàng cổ là hàng thật, vòng tay là hàng thật nhưng đồng hồ là hàng giả, còn là hàng giả, chất lượng kém, có thể mua được ở ga điện ngầm, chỉ cần hết giá mười sáu euro là mua được rồi.

Liên gia chú lấy mỗi người 1 euro từ 6 người ăn mày, anh hứa là 1 euro đó có thể đổi dc 1 phần ăn có cả xúc xích và coca

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hai Con Nhím (6)

Sau khi đã chia xong phần hotdog và coca cho sáu kẻ lang thang, Lâm Phúc Trăn với Liên Gia Chú đã đi dọc theo lối ra của tàu điện ngầm.

Thời gian chẳng có ảnh hưởng gì cả với Paris về đêm, mọi người đều không ngừng lướt qua họ, tóc màu rậm nắng, màu đen, màu vàng, màu bạc...

Ra khỏi tàu điện ngầm, nối liền với quảng trường cộng đồng, đi qua quảng trường sẽ đến khu vui chơi giải trí ngoài trời cỡ nhỏ.

Đứng ở giữa quảng trường, Lâm Phúc Trăn không nói gì, Liên Gia Chú cũng không nói gì, chẳng ai nói câu: “Muộn rồi, hiện tại tớ phải về nhà.”

Lâm Phúc Trăn nhìn thoáng qua sắc trời, đêm với cô vẫn chưa đủ nặng nề, cô chưa có ý về nhà, vì vậy cô nói với Liên Gia Chú: “Cậu không nên cảm thấy quá đặc ý, tôi nghĩ bọn mình đoạt được là hôm nay bọn mình may mắn thôi.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.” Liên Gia Chú cười cười nói.

Bọn họ mua hai vé vào khu vui chơi, sau khi bọn họ vào được nửa giờ, bọn họ dừng lại trước trò đu quay dây văng, người ngồi ở trên ghế có thể hét lớn tiếng lên.

Trong khu vui chơi chỉ có ba nhân viên quản lý, ba nhân viên này nhìn qua bộ phận truyền hình cáp, rồi dẫn sáu đứa trẻ vào phòng an ninh, thông qua camera giám sát, họ cho rằng người làm hỏng ghế đu quay là một trong sáu đứa trẻ này.

Trong sáu đứa con nít, Lâm Phúc Trăn với Liên Gia Chú chiếm hai ghế.

Ban đầu, sáu đứa con nít cũng rất ăn ý mà im lặng để trả lời ba nhân viên quản lý.

Mãi đến khi có một gã nhân viên dọa sẽ báo cảnh sát thì có một đứa cao nhất trong đấy chỉ tay về phía Liên Gia Chú: “Là cậu ta làm đấy, cậu ta hỏi bọn cháu có muốn chơi trò kích thích hay không, bọn cháu chỉ cần đòi sự chú ý của nhân viên quản lý là được rồi.”

Ba đứa trẻ khác cũng ăn ý hùa theo.

“Lời bạn ấy nói là sự thật?” Nhân viên quản lý đứng ở giữa hỏi.

Liên Gia Chú lắc đầu: “Cháu không biết vì sao bạn ấy lại nói như vậy, cháu và bạn cháu mới đến đây chơi lần đầu, bạn ấy nói với cháu rằng nhà bạn ấy ở gần đây, ở đây có rất nhiều người biết bạn ấy, bạn ấy hỏi cháu có muốn kết bạn hay không? Sau đấy bạn ấy còn bắt đầu khoa trương khen tóc bạn cháu đẹp, bạn ấy thích mẫu người như thế, rồi bảo bạn cháu để lại số điện thoại liên lạc với bạn ấy.”

Khi nói chuyện, Liên Gia Chú liếc mắt nhìn Lâm Phúc Trăn một cái, Lâm Phúc Trăn cúi thấp đầu, thấp giọng nói: “Cháu không đồng ý, mẹ cháu nói không thể cho người lạ số điện thoại.”

Liên Gia Chú tiếp lời cô: “Từ chối yêu cầu của bọn họ xong, cháu với bọn cháu không chơi với họ nữa, đây là những gì cháu biết, còn vì sao bọn họ nói những lời như thế thì cháu không rõ, nhưng cháu có thể khẳng định mình không làm chuyện như vậy. Chú, chú cứ giao chuyện này cho cảnh sát xử lý đi.”

Lời này khiến cho đứa bé kia hốt hoảng.

Lâm Phúc Trăn với Liên Gia Chú là hai đứa rời khỏi phòng an ninh sớm nhất, ba nhân viên quản lý đều nhất trí là mấy đứa con nít chơi với nhau không vui rồi dẫn đến trả miếng, bọn họ đã gọi điện cho phụ huynh của mấy đứa trẻ đó.

Thằng nhóc xui xẻo ấy vẫn cố giải thích những mấy người đó không tin bọn chúng, mặt khác những đứa bé muốn làm chứng cho thằng nhóc đó cũng bị đánh đồng thành đồng phạm, ngược lại

Dưới bầu trời sao, Lâm Phúc Trăn nghiêng mặt qua, nhìn Liên Gia Chú đang đi ở bên cạnh mình, nhớ tới những lời dì Daisy nói: “Đừng nên chọc Liên Gia Chú.”

Đúng vậy, tên này là người không thể chọc.

Kết quả, những đứa trẻ còn lớn tuổi hơn cậu đều bị cậu xử lý hết.

Đêm vẫn còn dài lắm.

Đi theo biển người, Lâm Phúc Trăn và Liên Gia Chú lên du thuyền.

Du thuyền dọc theo sông Seine, đến nơi đèn đuốc sáng rõ, tầng dưới du thuyền, mọi người uống rượu, nói chuyện phiếm, xem biểu diễn, tầng trên du thuyền có người dựa vào lan can ngắm phong cảnh và chụp ảnh.

Du thuyền đi ngang qua dưới cầu bắc qua sông Seine, dưới cầu tạo thành cái bóng phản chiếu lên mặt Lâm Phúc Trăn, Liên Gia Chú đã nói bên tai cô một câu

Du thuyền đi xuyên qua cầu, hai bên sông Seine, đèn đuốc sáng trưng, trong ánh đèn sáng trưng ấy cô mở mắt ra nhìn cậu.

“Đừng giả bộ nữa, một sách nhỏ.” Liên Gia Chú mỉm cười, nụ cười khác hẳn một đứa trẻ mười tuổi: “Tôi biết cậu biết rất nhiều chuyện.”

Lâm Phúc Trăn nhủ mảy.

“Tôi biết trong lòng cậu rất thích biệt danh ‘một sách nhỏ’ này.”

Trong lòng như có một chỗ bị người ta đâm một nhát, Lâm Phúc Trăn hơi lắc đầu sang một bên để tránh hơi thở vẫn còn vưon lại bên tai.

Khi còn nhỏ mẹ liên tục gọi cô là ‘một sách nhỏ’ sau này biến thành dì Daisy gọi cô là ‘một sách nhỏ’, mẹ thì nhiều lúc gọi cả tên lẫn họ của cô ‘Lâm Phúc Trăn’

Có thể cô còn nhớ trước đây mẹ gọi cô là ‘một sách nhỏ’

Còn mẹ...

Khuôn mặt nghênh đón gió đêm, lại thêm một cây cầu bắc ngang hiện ra trước mắt.

Khi du thuyền đi ngang qua dưới mặt cầu, Lâm Phúc Trăn để tay lên cặp móng của cô nàng cách cô gần nhất, tay dọc theo đường cong nữ tính xuống phía dưới, sau khi du thuyền ra khỏi mặt cầu thì Lâm Phúc Trăn rút tay về.

Nhà thờ đức bà bị du thuyền bỏ lại sau lưng, cô nàng mới lưu luyến thu hồi tầm mắt, lúc này cô nàng mới cảm thấy cái gì đó, ánh mắt cô nàng tìm kiếm người đứng gần cô ta nhất, rốt cuộc là tên đàn ông thối nào.

Nhưng đứng gần cô ta nhất là cô bé tóc đen mắt đen.

Cô nàng nhìn theo ánh mắt của Lâm Phúc Trăn về một hướng.

Cô nàng nhìn theo ánh mắt của Lâm Phúc Trăn thì nhìn thấy gã đàn ông nhuộm tóc hai màu, vừa nhìn cũng biết là người chuyên làm chuyện như thế.

Cô ta đưa tay khoác lên vai gã đó: “Này.”

Gã đàn ông quay đầu lại, vừa nhìn thấy là người đẹp thì trong bụng cũng nở hoa.

Một giây sau. Nhiều tiếng bật tai vang lên giòn tan khiến Lâm Phúc Trăn nhin không được che mặt mình lại.

Cái tát đột ngột khiến 2 nhóm người bắt đầu hùng hục, những thanh niên người Pháp thấy người đẹp bị bắt nạt liền lật lượ xấn tay áo

Khi Lâm Phúc Trăn với Liên Gia Chú rời khỏi du thuyền thì cô nàng ấy cũng lấy được 300 EURO phí bồi thường tinh thần từ tên dê xồm kia rồi nhét vào trong bóp.

Tự nhiên bị mất tiền vô ích là tên thứ ba bị xui xẻo trong tối hôm nay.

Khi chân đạp lên bến tàu, cô liên tục hỏi dò Liên Gia Chú cảm giác tay cô như thế nào, thì cậu quay lại trừng mắt nhìn cô sau đó đem non nửa chai nước giải khát lên mặt cô.

Khi nghĩ đến thứ rơi trên mặt cô có cả nước miếng của Liên Gia Chú, cái ý nghĩ này khiến Lâm Phúc Trăn kéo khăn quàng cổ của LGC xuống, chiếc khăn quàng Burberry của LGC rơi xuống sông Seine

Tiếng còi vang lên

Nhìn theo tiếng còi, Lâm Phúc Trăn nhìn thấy tuần cảnh trên tàu, ném thứ gì đó trên sông Seine nhẹ thì phạt tiền, nặng sẽ bị cưỡng chế đi thực hiện lao động cộng đồng.

Tuần cảnh chia tay về phía bọn họ, ý bảo bọn họ đứng lại

Đứng lại mới là lạ!

Hai đứa trẻ tìm lấy cánh tay nhau trong không trung, hai cánh tay nắm lấy nhau, mười ngón tay đan chặt vào nhau, nghênh đón từng tiếng còi vang lên trong đêm

Gió đêm đưa bọn họ đến một quảng trường nhỏ yên tĩnh.

Trên quảng trường không một bóng người, trên quảng trường có một suối phun hình bầu dục, suối phun đã ngừng hoạt động từ lâu, chỉ còn bức tượng

đóng đầy rêu xanh.

Hai người một đông một tây, nằm dài ở trên mép suối phun, đối mặt với bầu trời.

Tiếng chuông báo ba giờ sáng vang lên, những ánh đèn bắt đầu tắt ngủm, khiến bóng đêm càng trở nên sâu lắng hơn, ánh sao trên bầu trời càng hiện ra rực rỡ hơn.

“Gia Chú, sao cậu lại xuất hiện ở đây?” Cô hỏi cậu.

Thời điểm cậu xuất hiện khiến cô rất tò mò, cậu tham gia làm những chuyện xấu với cô càng khiến cô tò mò hơn.

Trong mấy tiếng ngắn ngủi, cô với cậu dường như đã trở thành những người bạn tin nhiệm nhau.

“Tôi đang thực hành quyền hạn vốn có của một đứa trẻ bị chiều hư.” Cậu đáp lời cô.

Lâm Phúc Trấn ngậm miệng.

“Không hiểu?”

“Ừ.” Cô thành thật đáp.

Trên đầu cô vang lên tiếng thở dài: “Nói cách khác, đó là cách một đứa trẻ làm nũng với cả nhà, với bác trai bác gái yêu thương mình, dùng cách này để cảm thấy được coi trọng, cũng là cảm giác hư vinh của đứa trẻ bị chiều hư.”

“...”

“Vẫn không hiểu?”

“Ừ.”

“Vậy thì ngắm sao đi.” Cậu nói với cô.

“Những ngôi sao không thể nói cho tớ biết đáp án.” Lâm Phúc Trấn tức giận nói.

“Lâm Phúc Trấn, có phải những ngôi sao này trong tưởng tượng của cậu bây giờ trở nên vô biên vô hạn không?” Cậu hỏi cô.

“Ừ.”

“Khi còn bé, từ lâu một lên lâu hai chỉ có mười mấy bậc thang thôi cũng khiến người khác sợ hãi, nhưng khi trưởng thành rồi, bạn đi tới đi lui giữa lầu một với lầu hai, nhưng bạn không còn cảm thấy sợ hãi nữa.” Liên Gia Chú chỉ tay lên bầu trời đêm: “Hiện nay, khi cậu nhìn lên bầu trời này, cũng giống như nhìn mười mấy bậc thang vậy, khi có một ngày, nó không còn mệnh mông trong mắt của cậu nữa, thì cậu sẽ hiểu những điều những lúc cậu không hiểu.”

Bấy giờ đến phiên Lâm Phúc Trấn thở dài.

Cô cho rằng trí nhớ của mình rất tốt nhưng giờ xem ra, trí nhớ Liên Gia Chú còn tốt hơn cô.

Lâm Phúc Trấn nghĩ, đầu óc Liên Gia Chú giống như con kỳ lân trong tưởng tượng của bọn trẻ.

Kỳ lân trong truyền thuyết Hebrew, là một con tuần mã có cái sừng dài ở trên đầu, có năng lực và kiêu ngạo. Trong cũng tán thành kì lân cũng thông minh như nào người vậy.

“Ai nói với cậu những thứ này?” Cô than thờ hỏi cậu.

Liên Gia Chú lại chọn lựa né tránh vấn đề của cô: “Lâm Phúc Trấn, cậu sẽ không nghĩ rằng ăn đồ ngọt ở trong tiệm, chơi trò chơi ở khu vui chơi và những chuyện phát sinh trên du thuyền, chỉ là niềm vui thú vị trong lúc nhất thời đấy chứ?”

Cô cũng không nói như vậy.

“Sở dĩ những người đó bị mắc lừa bởi vì họ bị mê hoặc bởi những thứ bên ngoài...” Liên Gia Chú nói: “Một cái họ khan đã giống trống khua chiêng gọi bác sĩ đến khám, đây không phải là thương cậu, để cậu mặc hàng hiệu từ đầu đến chân rồi cho một đồng người hầu hạ cậu, cậu muốn sao trên bầu trời thì lấy ngôi sao đó xuống trước mặt cậu, hôn trán của cậu nói cậu là tám can bảo bối những thứ ấy cũng không phải là thương yêu cậu.”

“Một sách nhỏ, cậu đã hiểu rõ ý nghĩa của mấy giờ tối nay chưa?”

Lâm Phúc Trấn tập trung tinh thần để nghĩ, hình như cô cũng hiểu được một ít, nhưng hình như cái gì cô cũng không hiểu.

Nhưng bất kể là cô hiểu hay không hiểu thì kỳ lân Liên Gia Chú đã nói rồi, khi cô nhìn những ngôi sao trên trời này không còn cảm thấy chúng mệnh mông như vậy nữa thì cô sẽ hiểu được những thứ bây giờ cô chưa hiểu.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Còn bây giờ, trong lòng cô có một chuyện rất phiền muộn.

Biết đâu cái đầu thông minh của Liên Gia Chú có thể giúp cô, trải qua tối nay có lẽ bọn họ đã trở thành bạn bè thân thiết rồi.

Tối nay bọn họ đã làm chuyện xấu, bọn họ phối hợp rất ăn ý. Nhưng chỉ có điều, cô phải hỏi ý kiến cậu trước đã.

“Liên Gia Chú, cậu có bằng lòng trở thành mạch nghịch chi giao (1) với Lâm Phúc Trấn hay không?” Cô cẩn thận hỏi cậu.

Đáp lại cô là sự im lặng.

Có lẽ Gia Chú không hiểu ý nghĩa của mạch nghịch chi giao (1) nên cô đã nói cho cậu biết, mạch nghịch chi giao (1) chính là sự tín nhiệm giữa bạn bè mà không cần đối phương phải giải thích.

“Ví dụ như?” Cậu hỏi.

“Ví dụ như tớ đi tranh cử, nhưng biểu hiện của tớ rất tệ, có một trăm cử tri nhưng có đến chín mươi chín người chọn đối thủ của tớ, nhưng cậu phải bỏ phiếu cho tớ, cậu là người thứ một trăm, cũng là duy nhất, duy nhất mãi mãi.”

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười.

“Tôi không đồng ý.” Cậu ta đáp lại giòn rụm: “Mãi mãi không.”

Im lặng...

Trong hệ ngân hà, có vô số ngôi sao bắt đầu khởi động. Cậu bé chìa tay về phía của cô, cô cũng vươn tay ra, lòng bàn tay nắm lấy tay của cậu.

Dưới ánh sao, bọn họ cùng nhau vỗ tay hứa hẹn, trở thành bạn bè tín nhiệm của nhau.

Bỏ tay xuống, Lâm Phúc Trấn nhắm mắt lại: “Gia Chú, tớ kể cho cậu nghe một câu chuyện.”

Còn chưa bắt đầu câu chuyện, thì mi mắt cô tựa hồ dính hạt sương đêm.

“Trước đây, có một người đàn ông và hai người phụ nữ, người đàn ông một mực cúi thấp đầu, người phụ nữ tóc dài cứ khóc liên tục, còn người phụ nữ tóc ngắn thì không ngừng đập phá lung tung.”

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.” Cô dụi dụi mắt, lau đi giọt nước ảm ướt trên mi mắt: “Gia Chú, cậu có thể nói cho tớ biết câu chuyện này muốn nói với mọi người điều gì không?”

Rất lâu, rất lâu sau...

Khi ánh sao giấu mình vào trong áng mây đêm.

Liên Gia Chú mới thấp giọng nói: “Câu chuyện này muốn truyền đạt với mọi người rằng, cuộc sống đang đưa ra cho họ một đề bài, để họ khó khăn chọn lựa.”

Tầng mây dày đặc, đã che kín hết những vì sao trên trời.

Không ai nói thêm gì nữa.

Trên quảng trường cũ truyền đến chuông báo thức, tiếng chuông ấy đánh thức con chim bồ câu đang vui mình trong ổ, chúng vỗ vỗ cánh, nhìn sắc trời vẫn chưa sáng, lại quay về tiếp tục vui mình trong ổ.

“Lâm Phúc Trấn, tôi cũng kể cho cậu nghe một câu chuyện.”

Giọng của cậu bé non nớt, âm thanh buồn bã giống như người nghệ sĩ thất bại đang ngồi trên vịnh ngầm thơ.

“Trước đây có một đứa bé, cậu ở trong một căn phòng khám kim cương, căn phòng đó có một cái cửa sổ lớn, mọi người đi ngang qua đều thốt lên tiếng sợ hãi thần phục, tự cho mình là đúng, ngỡ rằng cậu bé ấy đang được bao trùm trong ấm êm hạnh phúc.”

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.”

Thật đúng lúc, cô cũng biết một câu chuyện.

“Gia Chú, tớ kể cho cậu thêm một câu chuyện, trước đây có một đứa bé, cô ấy ở trong một căn phòng, căn phòng ấy không có cửa sổ nhưng cách vách và nóc nhà đều làm bằng thủy tinh, mỗi ngày có rất nhiều người quan sát cô bé, những người đó nói kết quả họ quan sát cho những người khác biết, rồi kết luận đó là một cô bé dễ thương, lương thiện.”

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.”

Trên quảng trường cũ lại truyền đến tiếng chuông, Lâm Phúc Trần nhìn những hạt mưa từ trên trời rơi xuống.

“Gia Chú, trời mưa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bầu Bạ Tâm Hồn (1)

Lòng bàn tay không cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo.

Tiếng tí tách, tí tách cứ vang lên bên tai.

Cô lắng tai nghe, đó không phải là tiếng mưa rơi trên thềm đá hoa cương mà đó là tiếng đồng hồ quả lắc vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Ánh nhìn đầu tiên rơi vào cái tay đang giờ lên không trung, cô nhìn cái tay kia, rồi nhìn hướng quay của kim đồng hồ.

Đó là một đôi tay của người hai mươi tuổi.

Bảy tám giờ trước, Lâm Phúc Trần mới thôi tắt ngọn nến sinh nhật 20 tuổi.

Trong căn nhà cũ bên bờ nam sông Seine, cô nằm mơ thấy buổi tối sinh nhật lần thứ mười của mình, cảnh tượng trong giấc mơ giống như đoạn phim chiếu chậm, dòng chảy ấy đã đưa cô trở về buổi tối mười năm trước, đó là buổi tối dài nhất trong hai mươi năm qua của cô.

Giờ phút cuối cùng của đêm dài, trời bỗng nhiên đổ cơn mưa, Paris về đêm, đèn hoa rực rỡ dường như biến mất trong hơi nước mù mịt.

“Gia Chú, tớ lại nằm mơ thấy cậu.” Ni non trong mộng lần nữa, cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Mười năm thời gian như một cái chớp mắt. Nhắm lại mi mắt, chuyện cũ như dòng sông tối đen, cứ kéo đến cuồng cuộn.

Mười một tuổi, mùa đông, có một người phụ nữ mắt nâu hỏi cô: Là muốn ở với ba hay muốn ở với mẹ. Mọi chuyện giữa cặp đôi đã từng được khen là trai tài gái sắc, giữa cặp vợ chồng trẻ tuổi nổi tiếng ở bộ ngoại giao, đang được lặng lẽ tiến hành chỉ còn đứa bé ấy.

Sau khi giải quyết vấn đề của đứa bé ấy thì mỗi người sẽ đi mỗi ngã.

Trò chơi mỗi người đi mỗi ngã trong mắt những đứa bé còn có một tên gọi khác là : Ly hôn.

Đó là một buổi chiều mùa đông, trong tòa án có diện tích vừa phải, căn phòng giống như lớp học hơn, buổi họp lớp có hơn mười phụ huynh đến tham gia.

Nhưng trong lòng Lâm Phúc Trần biết đây không phải là buổi họp phụ huynh. Thời khắc lựa chọn khó khăn như lời Liên Gia Chú nói đã đến rồi. Nhưng, không không, lại không khó lựa chọn chút nào. Thật đấy.

Thậm chí trong lòng cô còn cảm thấy vui vẻ khi cơ hội này xuất hiện, cô có thể thay mẹ dạy dỗ người đàn ông phản bội kia.

Đối mặt với câu hỏi của những người đó, cô chỉ ngậm chặt miệng, một người phụ nữ tóc ngắn bỗng nhiên nói: “Con bé nhất định cảm thấy buồn đến không nói nên lời.”

Gia Chú, nhìn xem, thế giới người lớn vẫn như vậy, bọn họ vẫn tự cho mình là đúng.

Cuối cùng, bọn họ nói với cô, nếu như cô muốn ở với ba, thì hãy nắm tay của ba, nếu muốn ở với mẹ thì hãy nắm tay của mẹ. Bọn họ chỉ cho cô năm phút đồng hồ để lựa chọn.

Người phụ nữ mắt nâu, vẻ mặt ôn hòa nhắc nhở bên tai cô, không còn dư nhiều thời gian lắm. Lâm Phúc Trần chậm rãi di chuyển, đi tới trước mặt bố, ngẩng đầu lên.

Nước mắt lượn lờ trong hốc mắt bố, suýt nữa bố đã thốt ra câu lời thoại kinh điển: “A Trần, bố lúc nào cũng có thể tìm ra con ở dưới bàn học trước.”

Đôi môi mấp máy, run rẩy đưa tay về phía cô.

Cô ngừng lại, dùng hết sức lực để vỗ xuống chiếc tay ấy, cú đánh ấy chính là phát tiết phần nộ và đau buồn trong suốt một năm qua.

Cuối cùng, cô với mẹ vẫn không đánh lại người phụ nữ tên Thu Linh Lung.

Những chuyện cũ mờ nhạt ngày xưa, hôm nay bỗng hiện lên hết sức rõ ràng: Cô nghe ông ấy thấp giọng gọi người phụ nữ ấy là Thu, cô thấy ông ta nhìn bà ấy rất lâu, những điều này đều xảy ra trong phòng học của cô.

Thật là độc ác!

Cô cúi đầu, hung hăng phun một bãi nước bọt lên đôi giày da của người đàn ông tên Lâm Mặc đó.

Tôi phi nhỏ bố, mãi mãi phi nhỏ bố.

Sau này, từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ gì nữa.

Cô xoay người, mặt đối mặt với người phụ nữ sắc mặt tái nhợt.

Đã từng, khi ông thấp giọng gọi người phụ nữ ấy là Thu. Đã từng, khi bọn họ nhìn nhau thật lâu ngay trước mặt cô.

Trong lòng cô đã từng rất vui vẻ, cô thích bố, cô cũng thích cô Thu, nếu như hai người họ ở bên nhau thì thật tốt biết mấy.

Thậm chí cô còn từng có ý trả thù mẹ, khi nói: “Tại sao mẹ không phải là cô Thu?”

Hồ thẹn, áy náy, gặm cắn linh hồn nhỏ bé của cô.

Cô từ từ đi tới bên cạnh mẹ, gương mặt chôn ở trong lòng bàn tay thân thiết của mẹ: Mẹ, con đã thay mẹ dạy dỗ kẻ phản bội ấy rồi, tự tay con đã thay thế mẹ dạy dỗ bọn họ rồi đó.

Sau này, bọn họ không còn quan hệ gì nữa.

Lời nói ra thì dễ, nhưng khi ra khỏi tòa án, ánh mắt cô vẫn không tự chủ dõi theo bóng hình ấy, mãi đến khi ông ấy biến mất, cô mới quay đầu lại nhìn mẹ.

“Không sao, ông ấy vẫn là ba của con, khi nào con nhớ ông ấy thì nói với mẹ.” Mẹ nói với cô.

Lời này khiến cô tức giận: “Con sẽ không nhớ ông ấy, ông ấy không phải ba của con.”

Nhưng, một buổi tối có sấm chớp rền vang, cô lên gọi vào số di động ấy, trong điện thoại truyền đến giọng nói dịu dàng: “Là A Trần phải không?”

Cô cúp điện thoại, đứng thẳng trong mưa, đó là hình phạt nghiêm khắc cô dành cho chính mình.

Mười hai tuổi, một buổi tối mùa hè, Lâm Phúc Trần nhìn thấy nước mắt và chứng cuồng loạn của mẹ.

Người phụ nữ luôn được xem là lý trí, mạnh mẽ đã dẫn cô đến trước cửa sổ, kéo rèm cửa ra và chỉ vào bóng hình người phụ nữ đang đứng dưới cây ngô đồng: “Lâm Phúc Trần, hãy nhìn cho rõ, hãy nhìn cho rõ diện mạo của người phụ nữ đó.”

Lâm Phúc Trần không rõ vì sao mẹ lại tức giận.

Nhưng cô nghe chồng trước của mẹ nói với mẹ rằng: “Anh đã từ chức ở Bộ ngoại giao rồi, bọn anh dọn đến thành phố cách Paris bốn trăm tám mươi km, mặc dù em không nói nhưng anh cũng sẽ tránh để đôi bên có cơ hội chạm mặt, cô ấy rất thích công việc hiện nay của mình.”

Lời này khiến mẹ tức giận, bà đã gọi thẳng đến sở cảnh sát, nói rõ thân phận xong, bà nói: “Có một người không được hoan nghênh đến nhà tôi, người đó có thể tạo nên uy hiếp với tôi và người thân của tôi.”

Người đàn ông ấy vừa mới đi khỏi, thì ánh mắt mẹ đọng đầy nước mắt nhìn cô trốn ở trong một góc. Cô nhìn thấy cảnh ấy, tấm thiệp phía sau lưng bị vò trở nên nhàu nhĩ, đó là món quà sinh nhật cô định tặng một người. Mẹ điên cuồng móc lấy tờ giấy từ trong tay cô ra, vứt xuống dưới đất, sau đó chân mẹ giẫm giẫm lên nó một cách không thương tiếc.

Những gì có thể ném, mẹ đều ném xuống đất.

Khi đó mẹ dẫn cô đến trước cửa sổ, chỉ vào người phụ nữ dưới cây ngô đồng: “Lâm Phúc Trần, nhìn cho rõ, hãy nhìn cho rõ hình dáng của người phụ

nữ đó.”

Không cần nhìn rõ, cô đã nhớ kĩ như in hình dáng người phụ nữ đó trong đầu, vì sao bà ta còn mặt mũi mà dám đến nhà cô.

Lòng mẹ cô bây giờ rất đau đớn, nên cô phải lắng nghe mẹ nói. Vì thế Lâm Phúc Trăn mở to hai mắt nhìn người phụ nữ đó, dáng người nhỏ nhắn gầy yếu, bộ váy liền thân màu trắng khiến bà ta trông giống một đoá hoa yếu ớt giữa cơn gió.

Người đàn ông có vóc người thon dài đi ra khỏi cửa nhà cô. Người đàn ông đó đi về phía người phụ nữ áo trắng, rồi ông ấy vuốt tóc bà ta, còn bà ta thì dựa vào vai ông. Hai người rời khỏi, đi về phía ánh sáng, cô biết đó là đường đi khỏi nhà cô.

“Lâm Phúc Trăn, nhìn rõ chưa?” Mẹ hỏi cô.

Cô gật đầu.

“Lâm Phúc Trăn, nếu như sau này con thích một người, rất yêu rất yêu người đó, con đừng giống như mẹ, con phải giống như cô ta, vì đàn ông đều thích mẫu người như cô ta.” Giọng nói của mẹ bình tĩnh.

Bóng lưng của một nam một nữ ấy đã biến thành hai chấm nhỏ.

Cô nhìn hai chấm nhỏ ấy đến xuất thần rồi lắc đầu nói: “Mẹ, con sẽ không như vậy đâu.”

“Lâm Phúc Trăn, nếu như sau này con thích một người, rất yêu rất yêu người đó, con đừng giống như mẹ, con phải giống như cô ta, vì đàn ông đều thích mẫu người như cô ta.” Là câu nói mà Lâm Phúc Trăn ghét nhất năm 12 tuổi.

Năm 13 tuổi, mùa hè năm ấy cô nhìn thấy chứng cuồng loạn và nước mắt của mẹ.

Nhắc đến cũng rất buồn cười, Thu Linh Lung vô duyên vô cớ bị mất việc, bởi vì đó là công việc bà ta yêu thích nên bà ta đã xin việc ở ba nơi khác, nhưng đều không có kết quả.

Thái độ những người đó đều lấp lửng khiến bà ta bắt đầu hoài nghi là do vợ trước của chồng mình thao túng trong bóng tối, giai đoạn đó, công việc của Lâm Mặc cũng gặp không ít khó khăn khắp nơi.

Cuộc sống thất bại, khiến trái tim người đàn ông cũng trở nên dửng dưng: Chúng ta hãy trốn đến nơi hoang vu hẻo lánh đi.

Vì vậy, ông ta dẫn theo người vợ thứ hai đến Paris, từ đó về sau chúng ta không còn nợ gì nhau.

Lường tình tương duyệt, thề non hẹn biển, chỉ như những bông tuyết bay tán loạn trên bầu trời, đẹp đẽ trong chớp mắt mà thôi.

Lâm Phúc Trăn 14 tuổi, Lâm Mặc trở về nước, trở về Bắc Kinh nơi ông sinh ra.

Trước khi Lâm Mặc về nước, ông nhờ dì Daisy chuyển cho cô một tấm thẻ, nhưng cô cũng không có nhìn mà vứt thẳng vào sọt rác.

Nhưng, ở sân bay De Gaulle, cô đội tóc giả thật dày, đã trông thấy một cảnh gia đình ba người ấm áp.

Người đàn ông có dáng người thon dài đang đẩy xe vào sân bay, trên xe chất đầy túi lớn túi nhỏ, có một cô bé xấp xỉ tuổi cô đang ngồi trên đó, cô bé ấy cũng khiêm tốn giống như đồng hành lý đồ vậy.

Cô dòi tầm mắt khỏi người cô bé đó, cô nhìn thấy bụng dưới của người phụ nữ đó hơi nhô lên, một tay vịn trên xe đẩy, đến lúc này mà cô vẫn không có dũng khí nhìn kẻ thứ ba đó.

Một nhà ba người, không, phải là một nhà bốn người.

Khi một nhà bốn người tiến vào lối đi khác, Lâm Phúc Trăn mới quay người đi và tháo tóc giả trên đầu xuống.

Vứt tóc giả xuống thùng rác, sau này, cô sẽ không bao giờ làm những chuyện yếu mềm như thế này nữa.

Lâm Phúc Trăn mười lăm tuổi < Vian của chúng ta > đã phát hành đến tập mười, đó là tập cuối của cuốn sách. Dùng cách nói của tác giả nói: “Vian đã trưởng thành rồi, chúng ta cũng nên trả lại cuộc sống yên tĩnh cho cô ấy.”

Nhưng thực sự như vậy sao? Người thông minh lúc nào cũng biết nguyên lý dừng lại khi đúng lúc.

Vian đeo cặp kính gọng què mùa đã trở thành một phần không thể thiếu trong tuổi thơ của những đứa trẻ nước Pháp.

Vì để phối hợp với chủ đề: “Vian đã trưởng thành rồi, chúng ta cũng nên trả lại cuộc sống yên tĩnh cho cô ấy.” Lâm Phúc Trăn đã xuất hiện trong tiết mục phỏng vấn trên truyền hình, bê gậy mắt kính và nói ra những lời khiến người khác cảm động.

Dĩ nhiên, những lời này con bé đã thuộc lâu lâu rồi.

Cuối cùng, cô nhấn mạnh, sau này cô ấy sẽ đi theo bước chân của bà Dora, sẽ chú tâm làm thật nhiều việc công ích trong cuộc sống.

Tiết mục ngày hôm đó đã sáng lập nên tiết mục có rating cao nhất trong mấy năm gần đây.

Đương nhiên, hành động chứng minh Vian đã lớn, không chỉ dựa vào một đoạn phát biểu rồi bẻ gãy mắt kính của cô ấy.

“Nếu như vậy, tôi sẽ khinh thường cô ấy.” Bọn nhỏ nói.

“Cô ấy giành giải nhất trong cuộc thi thuyền buồm dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên giữa các nước.”

“Vì giúp Mái Ấm Dora thành lập quỹ, thời gian nghỉ hè, cô ấy đã đi từ Monaco đến Tây Ban Nha, hoàn thành chuyến đi đến điểm cuối cùng đến eo biển Gibraltar trong 72 giờ.” Bọn họ thuộc nằm lòng.

Cho dù dài kỳ đã kết thúc, nhưng Vian không còn đeo mắt kính đã trở thành đối tượng được các truyền thông yêu thích.

Truyền thông đưa tin rất siêng năng:

Lễ giáng sinh, Vian đến thăm những em bé ở trại mồ côi.

Vian trở thành khách quý đặc biệt của Liên Hiệp Quốc, một mình đọc diễn văn ‘Triển vọng ở tương lai’

Trong buổi đấu giá từ thiện hằng năm, chiếc mắt kính bị gãy của Vian được mua với giá trên trời 50000 Euro.

Và một vài tin tức như thế thi thoảng sẽ xuất hiện trên mặt báo.

Mười sáu tuổi, truyền thông điện tử, truyền thông Tv, thậm chí đến báo nhỏ trên đầu đường cũng không hèn mà cùng dùng hai chữ ‘duyên dáng’ để hình dung Vian của bọn họ.

“Vian cao hơn, Vian đẹp hơn, Vian xuất hiện ở những bữa tiệc vũ hội xã giao, Vian bắt đầu hẹn hò.” Những thứ này đều trở thành đề tài chú ý của những học sinh cấp 2

Mười bảy tuổi, cái tên ‘Vian và Tiểu Pháp’ liên tục gắn liền với nhau.

Vian và Tiểu Pháp đi biển, Vian và Tiểu Pháp xuất hiện ở siêu thị giá rẻ, Vian và Tiểu Pháp đi Thụy Sĩ trượt tuyết, sau đó mọi người rút ra kết luận: Có lẽ bọn họ yêu nhau rồi.

Các phóng viên rất thích dõi theo nghi vấn của mọi người, nên thật vất vả mới chờ được bọn họ cùng xuất hiện trên khán đài sân bóng.

Không để ý đến chung quanh đang ồn ào, bọn họ lớn tiếng đặt câu hỏi.

Vấn đề ký giả hỏi khiến ‘Vian’ cười ngã vào lòng ‘Tiểu Pháp’ còn ‘Tiểu Pháp’ lại nói với bọn họ rằng chỉ cần không cản trở hai người họ xem bóng, bọn họ muốn viết hai người họ yêu nhau như thế nào cũng được.

Ký giả ừ rừ rời khỏi sân bóng, bọn họ trông không giống như đùa.

Ý nghĩ ‘Vian tốt với Tiểu Pháp đến cuối cùng người tôn thương nhất định là Vian’ trong suy nghĩ của mọi người, khiến bọn họ chỉ biết sâu sắc thờ dài.

Phải biết rằng, cô gái thích Tiểu Pháp nhiều vô số kể.

Tuy rằng Tiểu Pháp không giống như những người bạn của cậu thay bạn gái như thay quần áo, nhưng tin tức giữa tiểu Pháp với mấy cô gái cứ cách một khoảng thời gian sẽ lên báo một lần.

Trước đó là một cô gái tóc dài, lần này là một cô gái tóc ngắn, bất kể là tóc dài hay tóc ngắn đều trang điểm rất thời thượng.

Đúng, Vian của bọn họ cũng rất trẻ tuổi, rất xinh đẹp, nhưng chỉ có một kiểu tóc, chỉ có một bộ đồng phục, khiến cô có xu hướng giống học sinh xuất sắc không nói đến chuyện yêu đương.

Học sinh xuất sắc khiến người ta liên tưởng đến mẫu người cứng nhắc, người như thế sao có thể trói lại lòng của cậu bé như Tiểu Pháp.

Vian và Tiểu Pháp không trúng tiếng sét của nhau, có lẽ vì họ đều là những người ưu tú.

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bầu Bạ Tâm Hồn (2)

Chuyện cũ như dòng sông tối tăm tiếp tục chảy xuôi dòng.

Năm mười tám tuổi, Vian và Tiểu Pháp càng liên lạc với nhau nhiều hơn.

Mùa hè năm nay, bọn họ cùng nhận được thư báo trúng tuyển của học viện tư nhân quốc tế Ryder, lúc này mọi người cũng không cảm thấy ngạc nhiên như với tin tức Vian với Tiểu Pháp đang ở trong nhà hàng nào đó hưởng thụ bữa ăn tinh nhân.

Đó là cách thức hai đứa trẻ ưu tú ở chung với nhau. Năm đó, trong học kỳ mới, hai người bọn họ đã liên thủ cùng nhau tiêu diệt những học sinh mới do đại học Buckingham cử đến.

Nằm ở trong khu Monte Carlo, học viện Ryder và đại học Buckingham là hai trường đại học độc lập, phi lợi nhuận ở Châu Âu.

Học viện Ryder do hoàng thất Monaco thành lập, ba nghìn học sinh đến ghi danh, đến từ bốn mươi lăm quốc gia trên thế giới, kinh tế học, nghệ thuật, nhân văn, tạo thành ba thế mạnh khiến học viện Ryder trở thành một trong những người hàng đầu trong giới học thuật.

Năm 1980, trường đại học Buckingham nhận được giấy phép đặc biệt của nữ hoàng Anh, trở thành trường đại học chính thức, cũng giành được hiến chương của hoàng gia. Bởi vì đều có quan hệ mật thiết với hoàng gia, nên học viện Ryder với trường đại học Buckingham trở thành hai trường đại học quý tộc ở Châu Âu.

Hai trường đại học quý tộc này cạnh tranh và giao lưu cũng được ví như hai trường Oxford và Cambridge.

Oxford và Cambridge hằng năm đều có cuộc thi tranh tài đua thuyền, học viện Ryder và đại học Buckingham cũng có cuộc thi snooker dành cho học sinh mới, hai bên thay phiên nhau định ra luật cho người chơi.

Hằng năm trước khi khai giảng, hai trường sẽ cử những học sinh mới tiêu biểu tham gia thi đấu, cách thức tính điểm so trong ba mươi lăm ván liên tiếp, ai nhiều điểm hơn người đó sẽ thắng.

Vian là tuyển thủ đầu tiên bên học viện Ryan ra thi đấu, đã giành được 147 điểm, đánh đòn phủ đầu đối phương, đối thủ còn chưa chạm vào gậy bóng đã nhận được kết cục thảm bại rồi.

Tiểu Pháp là tuyển thủ cuối cùng ra thi đấu, cậu biết làm thế nào để ghi đc điểm quyết định, giúp học viện Ryder nắm chắc phần thắng trong trận phục thù năm ngoái thua ở Buckingham

Hành động này trở thành câu chuyện được mọi người khen ngợi

Năm mười tám tuổi ấy đã có rất nhiều chuyện xảy ra với Vian và Tiểu Pháp.

Tháng 11, Vian được mời tham dự vũ hội trưởng thành của Kerry Weng, Tiểu Pháp là bạn nhảy của cô nên cũng xuất hiện ở bữa tiệc.

Vũ hội xã giao Kerry Weng là vũ hội nổi tiếng ở Châu Âu, những cái tên được mời có ý nghĩa rất lớn với các cô gái, điều đó chứng tỏ họ đã bước vào giới xã giao của người trưởng thành.

Nhắm vào Vian với Tiểu Pháp cùng xuất hiện ở bữa tiệc vũ hội của Kerry Weng, phóng viên đã nhắc lại câu hỏi: Sau này hai người có phát triển quan hệ thành người yêu hay không?

Hỏi xong lại tăng thêm một câu: Tôi đại diện cho toàn thể người Pháp hỏi câu này, có trời mới biết bọn họ hy vọng hai người thành một đôi như thế nào.

Lời này quả thật không sai, không biết từ lúc nào, số người hy vọng Tiểu Pháp với Vian ở bên nhau đã trở nên đông hơn.

Ngày đó đúng lúc là sáng hôm sau Lâm Phúc Trấn với Liên Gia Chú tham gia bữa tiệc vũ hội của Kerry Weng, bọn họ vừa rời khỏi khách sạn đã bị bắt quả tang.

Tên phóng viên kia cũng ở khách sạn này suốt một đêm.

“Gia Chú, anh ta đã chờ chúng ta suốt một đêm, anh nghĩ em có nên nói chuyện xảy ra tối hôm qua của chúng ta cho anh ta biết hay không?”

Liên Gia Chú còn liếc nhìn cô một cái với vẻ mặt: Tất cả tùy em.

Cô đi về phía trước một bước, nói với tên kia: “Tiên sinh, anh có biết tối hôm qua chúng ta đã tặng quà trưởng thành gì cho đối phương không?”

Người anh em kia vừa nhìn đã biết là hiểu lệch rồi.

Vì thế giọng của cô mang theo một chút tức giận nói: “Chúng tôi tặng cho đối phương một chục cái áo mưa, tiên sinh, sau này mong anh đừng hỏi chúng tôi những vấn đề nhảm chán như vậy nữa.”

Người phóng viên đợi suốt cả buổi tối, cuối cùng cũng ủ rũ rời khỏi.

Nếu như khi đó anh ta còn nửa tin nửa ngờ, thì tối hôm đó ánh hôn môi của Tiểu Pháp với cháu ngoại của người đứng đầu tập đoàn Fiat của Ý đã khiến anh ta chết tâm.

Mười chín tuổi, là một năm tương đối bình yên.

Mọi người thông qua một số tin tức biết được một năm nay phần lớn thời gian Vian đều ở phía nam nước Pháp, Vian phải sửa chữa một môn ngoại khóa: Dò xét Sonar (1)

(1) Sonar là một kỹ thuật sử dụng sự lan truyền âm thanh để tìm đường di chuyển, liên lạc hoặc phát hiện các đối tượng khác ở trên mặt, trong lòng nước hoặc dưới đáy nước, như các cá, tàu bè, vật thể trôi nổi hoặc chìm trong bùn cát đáy.

Học viện Ryder có mấy nghìn học sinh nhưng chỉ có 7 học sinh tham gia sửa chữa môn ngoại khóa này, bởi vì môn ngoại khóa này cần đợi thời gian dò la dưới đáy biển mấy ngàn thước, sau đó thông qua thiết bị thu thập số liệu.

“Vian thật là ngẫu.” Bọn trẻ đọc lớn lên khen ngợi nhưng cũng không nhận được cảm thán: “Thế nhưng tại sao Tiểu Pháp lại không thấy được điểm xuất sắc của Vian, tôi thật sự hy vọng cậu ấy mau chóng chia tay với cô gái thừa kế người Nga nhà giàu mới nổi ấy đi.”

Chờ một chút, không phải là cháu ngoại của người đứng đầu tập đoàn Fiat của Ý sao? Sao lại biến thành người thừa kế nhà giàu mới nổi nước Nga rồi?

Đó là bởi vì đã 3 tháng rồi, ba tháng gì?

Cái bọn họ gọi là ba tháng đó là thời gian mà Tiểu Pháp quen bạn gái.

Năm ngoái, Tiểu Pháp với bảo bối của Fiat rơi vào lưới tình nhưng năm nay hai người bọn họ đã chia tay rồi, tháng ba năm nay, người xuất hiện chung với Tiểu Pháp trên khán đài buổi biểu diễn đã đổi thành con gái của ông trùm nước Nga rồi.

Tình hình mới nhất là, cô con gái của ông trùm nước Nga đã vì Tiểu Pháp mà mua bất động sản ở phía nam nước Pháp. Người Pháp vẫn không thích gặp người Nga, à không, người Pháp không thích thấy người của bất kì quốc gia nào ở nước Pháp. Nói đến cô con gái một của ông nhà giàu người Nga:

“Cô ta với ba cô ta đều dung tục không chịu nổi y như nhau.” Các cô gái bày ra nét mặt chán ghét: “Đáng tiếc là còn một tháng nữa, bọn họ mới có thể chia tay.”

Chuyện này nghe có vẻ buồn cười đúng không?

Nhưng quả thật giống như những cô gái đó nói, tháng sáu, Tiểu Pháp với cô bảo bối nước Nga chia tay, về nguyên nhân chia tay là: “Bởi vì sự ích kỉ của tôi, tôi lúc nào cũng muốn ở bên anh ấy, lúc nào cũng muốn tìm kiếm thông tin trong điện thoại của anh ấy.” Cô gái nước Nga đã nói như vậy.

Đây chính là bản lĩnh của Tiểu Pháp. Cậu ấy có thể khiến cho mấy cô gái nói thay cho mình, mặc dù cậu ấy cũng lẫn trong đám công tử đào hoa, mặc dù cậu ấy cũng có không ít tai tiếng nhưng mọi người đều tin tưởng Tiểu Pháp là người gần bùn nhưng không hôi tanh mùi bùn.

Sau khi chia tay với bảo bối người Nga, Tiểu Pháp tận dụng những ngày tháng nghỉ hè đi du diễn vòng quanh thế giới với đoàn Love Music.

Cuối tháng 11, cô gái xuất hiện bên Tiểu Pháp đã biến thành cô gái Phương Đông tóc đen mắt đen, cô gái Đông Phương ấy tên là Trần Đình Mỹ, tên tiếng anh là LuLu.

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 8.2

Trong số những người bạn gái của Tiểu Pháp, thì LULU là người có ngoại hình kém nhất, mặc dù cô ta vừa mới thành công lọt vào top 50 trong cuộc thi hoa hậu thế giới. Cô ta không thể tiến thêm một bước, bởi vì cô ta ngu quên và bỏ lỡ chuyến bay.

Bỏ lỡ chuyến bay cũng không gay go gì, tệ hơn là cô ta đã làm mất hộ chiếu ở phi trường, cũng vì mất hộ chiếu ở phi trường nên cô ta mới liên lụy đến Tiểu Pháp.

Nhìn bộ ngực bằng phẳng với dáng vẻ mơ màng của cô ta, người hiểu chuyện đều đoán rằng có lẽ không tới hai tháng cô ta sẽ trở thành bạn gái trước của Tiểu Pháp.

Một năm nay, còn có một người phụ nữ Đông Phương quan hệ chặt chẽ với Vian, đó chính là người phụ nữ Đông Phương tên ‘Lan Tú Cẩm’

Người phụ nữ này đã đại diện trong cuộc đàm phán mậu dịch kéo dài ba trăm tám mươi ngày giữa Trung – Mỹ, cuối cùng cũng giành được thành quả, trước đây bà ấy từng giữ chức bộ trưởng thương mại Trung – Pháp, nay đã giữ chức bộ trưởng thương mại Trung – Mỹ.

Cuộc đàm phán buôn bán kéo dài giữa nước đứng đầu nền kinh tế thế giới với thứ ba thế giới đã khiến bà nhận được lời khen là ‘Thiết nương tử’ trên võ đài chính trị.

Những đứa trẻ chỉ vào người phụ nữ có thân hình thon gầy trên màn hình, đang tranh luận với người đàn ông da trắng, nói với người phụ nữ Đông Phương: “Đó là mẹ của Vian.”

Nhưng những đứa trẻ ấy không biết rằng đã hơn một năm Vian chưa được gặp mẹ của mình.

Mà bây giờ...

Giữa dòng sông tối om của năm tháng, Lâm Phúc Trăn đã tròn 20 tuổi lẻ bảy giờ rồi.

Mười ngón tay đại diện cho mười năm.

Cô 20 tuổi, Lâm Phúc Trăn 20 tuổi.

Thời gian cô với mẹ không gặp nhau đã lên đến 1 năm lẻ bốn tháng rồi, không, không thể gọi mẹ được, bởi vì như thế chỉ khiến cô muốn khóc nhè trong đêm sinh nhật tuổi mới mà thôi.

Lan Tú Cẩm đã vắng mặt trong hai lần sinh nhật của Lâm Phúc Trăn rồi, lần trước còn có gọi điện nhưng lần này dứt khoát một cuộc điện thoại cũng không có.

Ngược lại một người khác có gọi điện đến, luôn chọn lúc sau khi cô thổi xong nến chúc mừng sinh nhật.

“Nói tôi không có ở nhà.” Cô lạnh lùng đưa điện thoại đến trước mặt Sophia nói.

Thi thoảng, cô cũng nghe tin tức về người đó, nghe nói bây giờ ông ấy đã là cha của ba đứa con, một trai một gái và một đứa con kế.

“Không, không, chị nói sai rồi, là ba của hai đứa trẻ, một trai và một gái.” Cô trịnh trọng sửa lại.

Về tình hình cuộc sống của ông ấy ở Bắc Kinh: “Ba em ở một văn phòng mô giới du học ở Bắc Kinh.” Tên kia tự xưng là người lúc còn bé đã từng ôm cô, cẩn thận nhìn cô nói.

Cô cũng không biết người đó nói với cô những chuyện này nhằm mục đích gì, trên mặt Lâm Phúc Trăn hiện lên nét kinh ngạc và nghi ngờ.

Cuối cùng, người đó cảm thấy lúng túng nên rời khỏi.

Bóp bóp bóp, tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm Phúc Trăn mở mắt, đã bảy giờ mười phút.

Hôm nay cô có rất nhiều việc. Mở cửa ra, nhìn thấy Sophia đang đứng ngoài cửa, Sophia là một cô gái người Pháp 26 tuổi.

Năm ngoái dì Daisy đã đưa Sophia đến trước mặt cô, nói là giúp cô sắp xếp những chuyện sinh hoạt trong cuộc sống.

Cô ấy đúng là người nằm trong top mười sự lựa chọn hoàn hảo, từ trang điểm đến kiểu tóc đến chọn trang phục, nấu nướng, lái xe, dọn dẹp phòng ốc, mọi thứ đều rất sạch sẽ.

Nghe nói Sophia đã nhận tiền giúp đỡ trường học của gia tộc Rose trở nên nổi tiếng, trước đây Sophia từng có ba năm kinh nghiệm làm việc tại Chanel, sau đó dì Daisy mới tới tìm cô ấy.

Vì vậy bên người cô ngoại trừ Sana, lại có thêm Sophia.

Muốn Sophia làm gì đây?

“Trước đây không phải đã nói với cháu sao, sang năm nhãn hiệu nước hoa mang tên cháu sẽ được tung ra thị trường.” Dì Daisy nói.

Quả thực dì ấy đã từng nói về nhãn hiệu dầu thơm Vian nhắm vào người tiêu dùng từ mười sáu tuổi đến hai mươi tám tuổi

Về phần tại sao muốn tung ra dầu thơm tên ‘Vian’?

“Bởi vì đó là một cách thể hiện sức hấp dẫn của con người, kiểu dáng và tư liệu của nước hoa không quan trọng, quan trọng là nó đại diện hình tượng của một người, những màu sắc, vật chất mà anh ta/ cô ta đại diện sẽ càng được hoan nghênh hơn, bọn họ sẽ thưởng thức những thứ mình có được, và cảm thấy vinh dự khi có được nó.” Dì Daisy nói.

Ừ, hừ hừ, nét mặt cô giống như đang nghe chuyện bát quái vậy.

“Được rồi, đừng như vậy, xem như là vì mẹ cháu đi.” Di Daisy kéo tay cô nói.

Được rồi, được rồi.

Cô cẩn thận suy nghĩ một chút, có một người ở bên cạnh giúp xử lý công việc là một chuyện rất có lợi.

Di Daisy là một người phụ nữ thông minh, dĩ ấy chỉ mời Sophia đến vào những ngày cuối tuần, ngày lễ hoặc những dịp đặc biệt.

Hôm nay chính là một ngày đặc biệt.

Ba giờ sau, bức tượng Lan Dora màu đồng thau sẽ được khánh thành ở công viên Dora, cô là cháu ngoại của phu nhân Dora, cô phải đại diện cho người mẹ bận rộn công việc của mình mà bày tỏ niềm cảm kích đến tất cả mọi người.

Giống như sinh nhật hằng năm, Lâm Phúc Trăn vừa mở cửa đã nhìn thấy đã nhìn thấy những hộp quà được chất đầy trong hành lang phòng khách.

Những quà sinh nhật gửi tặng cho “ViAn” đều đến từ độc giả khắp nơi trên thế giới, những người này đều quên bây giờ cô đã là cô gái hai mươi tuổi rồi, có người còn tặng cô búp bê và baby.

Thậm chí còn có người tặng cô thú cưng con heo.

Hằng năm, quà sinh nhật Vian nhận được có thể chất đầy một xe tải. Sophia nói cho cô biết đã gọi điện đến viện mồ côi để xử lý những món quà này, nhân viên làm việc cũng đang trên đường tới.

Bây giờ bốn mươi phút, Lâm Phúc Trăn ngồi ở trước kính trang điểm.

Sophia đang loay hoay chỉnh sửa tóc cho cô, một kiểu tóc thuộc về Vian, cột tóc cao thắt bím.

Bởi vì hôm nay cô phải đi thăm bọn nhỏ ở mái ấm Dora thứ ba mươi mới hoàn thành, di Daisy còn đặc biệt thông báo với cô là phải đeo cặp kính dày với cột tóc cao thắt bím.

Bọn nhỏ ở mái ấm Dora rất thích Vian, kính mắt với bím đuôi ngựa có thể khiến bọn nhỏ đến gần cô hơn.

Cặp kính lỗi thời với tóc bím đuôi ngựa hằng năm cũng xuất hiện vài lần trong cuộc sống của cô: Trong những bữa tiệc từ thiện lớn hoặc trong những lần đi thăm bọn nhỏ như thế này...

Cô vô cùng ghét quá trình mái tóc dài đến eo bị quấn hết lên đầu, rồi từ từ tạo kiểu cao chót vót, biết đâu cô có thể đánh một giấc. Giấc mộng tối hôm qua đã tiêu hao không ít sức lực của cô, hôm nay cô căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, cô tham gia lễ khánh thành bức tượng Dora, thăm bọn trẻ xong, cô lập tức đến phía nam để tham gia lễ cưới phi tôn giáo của hoàng thất Monaco.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tiếng “Yaaan” nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Lông mi cô khẽ run lên.

Hơi thở quen thuộc phả lên mái tóc của cô. “Tiểu họa mĩ”

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bầu Bạ Tâm Hồn (3)

Trong lúc mơ mơ màng màng, thanh âm của “Yann” đã nhẹ nhàng rót vào tai Lâm Phúc Trăn.

Năm mươi tuổi, Lâm Phúc Trăn nghe không hiểu câu chuyện có một đứa con nít sống trong nhà đá, mười năm sau, Lâm Phúc Trăn đã hiểu căn nhà kim cương ấy có ý nghĩa như thế nào với đứa bé đó.

Cho dù đến bây giờ người kể câu chuyện ấy vẫn không nói gì với cô cả, nhưng cô nghĩ là mình hiểu rồi đấy, chưa hiểu 100% nhưng cũng có thể hiểu được 80%

Hai mươi năm trước, một người phụ nữ Trung Quốc đã vác cái bụng lớn đến Strasbourg.

Mấy tháng sau, người phụ nữ giao đứa bé trai vừa mới sinh cho bà chủ nhà bà, về mặt bà ấy đau buồn nói muốn đi tìm cha của đứa bé.

Một tháng trôi qua, một năm qua đi nhưng mẹ đứa bé vẫn chưa trở về.

Ngày qua ngày, đứa bé lớn lên, nhưng đứa bé vẫn không có tên, nên bà chủ nhà đã thuận miệng đặt cho nó một cái tên : Yann. “Yann” là tên khi đó bà chủ nhà đặt cho đứa bé, bởi vì, Strasbourg nằm dưới ách thống trị của nước Đức gần nửa thế kỷ, văn hóa nước Đức đã ăn sâu bén rễ vào thành phố này, cái tên của đứa bé nghe giống tên nước Đức cũng giống tên nước Pháp.

Khi Yann hai tuổi, có một người đàn ông tự xưng là ông nội của đứa bé, đã đến tìm bà chủ nhà, ông hỏi bà chủ nhà muốn cái gì, bà chủ nhà suy nghĩ một lát rồi trả lời hy vọng có thể giữ lại cái tên bà đặt cho cậu bé.

Sau đó, bà chủ nhà mới biết đứa bé bị vứt bỏ ở Strasbourg gần hai năm rưỡi là đứa bé đến từ một nhà giàu có.

Về sau, đứa bé ấy đã trở thành ‘Tiểu Pháp’ được nhiều người biết đến, Liên Gia Chú là tên tiếng Trung của cậu, ông nội đứa bé cũng giữ lời hứa, giữ lại tên tiếng Pháp đó cho cậu bé.

So với Liên Gia Chú, cái tên Yann càng được người Pháp chào đón hơn. Nói đến Tiểu Pháp, nói đến Yann, thì tùy tiện tìm một người dân bản xứ nào họ cũng có thể luyện thuyên không dứt, nhưng nếu hỏi anh ta về Liên Gia Chú, thì anh ta sẽ lắc đầu và nói không biết người này.

Lông mi cô hơi run rẩy.

Hơi thở quen thuộc phả lên tóc mai của cô.

“Tiểu Họa Mĩ”

Lâm Phúc Trăn không nhúc nhích.

“Sinh nhật vui về.”

Vẫn không nhúc nhích. Tiếng đóng cửa vang lên, Sophia đã rời khỏi phòng hóa trang.

Trong phòng hóa trang chỉ còn hai người bọn họ, hơi thở quen thuộc ấy càng đến gần bên tai cô thêm vài phần.

“Ông nội bảo anh câu cá với ông, anh sẽ cố gắng về sớm.” Giọng nói dường như hết sức áy náy.

Khi hơi thở ấy cách xa một chút, cô mới miễn cưỡng mở to mắt, ánh mắt nhìn lại gương mặt đó trong gương.

Gương mặt đó vẫn đang nghiêng một góc bốn mươi lăm độ kê lên tóc mai của cô, một phần ba đường nét lộ rõ cũng khiến người ta chết mê chết mệt.

Gia thế hiển hách, cộng với tài năng âm nhạc hơn người, đã tạo thành một câu nói quen thuộc luôn đọng ở khóe miệng của truyền thông: Cô gái thích Tiểu Pháp nhiều như sao trên bầu trời.

Càng hiếm thấy là, bạn sẽ không thấy được những tật xấu bạn thường thấy trên người những thiếu gia xuất thân ngậm thìa vàng như chủ bói người bên cạnh hay đánh người mình không ưa, tăng tốc xe lên 180km/h, hay vượt đèn đỏ...

Thậm chí hàng năm cậu còn được những nhân viên hành không bầu vào danh sách những người nổi tiếng lễ độ với hành khách.

Gương mặt trong gương này, Lâm Phúc Trăn đã nhìn thấy hơn mười năm rồi, cô chứng kiến từng nét thay đổi theo năm tháng trên khuôn mặt như điêu khắc này, mỗi một đường cong, đường nét, cũng khiến nó trở nên hoàn mỹ không tỳ vết.

Khi cười thì sáng ngời, khi không cười thì giống như con sói cô độc đang nhìn về phương xa, giống như bờ biển xanh thẳm yên tĩnh, khi nhìn bạn thì như thủy tinh thể của Hennessy. Mỗi một ánh mắt như tràn ngập vẻ tĩnh lặng của năm tháng.

Cô đã quen thuộc từng đường nét trên gương mặt anh.

Giờ phút này, khi đối mặt với gương mặt ấy trong gương, cô có thể dùng tâm tính đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật cách một lớp kính thủy tinh xa hoa.

Gương mặt này, đã hơn một tháng rồi cô chưa gặp.

Một tháng trước, Lâm Phúc Trăn với Liên Gia Chú như lướt qua nhau, cô ở trường thì anh không có ở trường, anh ở trường thì cô không có ở trường.

Bọn họ dù sao cũng bề bộn, bận rộn làm một số việc không liên quan đến việc học. Lần cuối cùng, Lâm Phúc Trăn nhìn thấy Liên Gia Chú là nửa tháng trước, lúc ấy anh đã nói: “Lần này anh sẽ không lỡ sinh nhật của em.”

Nhưng vẫn bỏ lỡ. Chủ nhân của gương mặt trong gương, dường như cũng cảm nhận được bất mãn của chủ nhân phòng hóa trang này, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau.

....

Tiếng ồn của oto đã cắt ngang yên tĩnh xung quanh, Lâm Phúc Trần rũ mắt xuống.

“Anh bảo đảm sang năm nhất định sẽ không bỏ lỡ.” Liên Gia Chú thấp giọng nói

Lâm Phúc Trần nhũ mày: “Năm ngoái anh cũng nói như vậy.”

“Anh có sao?” Anh hơi dừng một chút: “Hình như có chút ấn tượng, được rồi, xin chấp nhận bất kì hình phạt gì.”

“Không cần.” Cô miễn cưỡng nói: “Cùng lắm thì, sang năm sinh nhật anh, em sẽ vắng mặt.”

Liên Gia Chú vắng mặt trong sinh nhật của cô thì cô cũng có qua có lại một lần.

...

Sophia cách ngăn bằng cánh cửa, nhắc nhở cô xe cô đã tới rồi.

Lâm Phúc Trần vén mái tóc trước trán, mở hộp mắt kính ra, hộp mắt kính để đồ mới toanh, phía trên mắt kính còn có một tấm thiệp nhỏ màu sáng, đó là quà sinh nhật Liên Thánh Diệu tặng cho cô. Trước đó cô đã bỏ quên mắt kính ở nhà dì Daisy, món quà Liên Thánh Diệu tặng lúc này vừa vận phát huy tác dụng.

Ném quà sinh nhật của người khác, không đọc thiệp chúc mừng thì không lễ độ cho lắm. Liên Gia Chú đã nhanh tay hơn cô. Liên Gia Chú thích xem thì cô để cho anh xem, dù sao hai người bọn họ cũng là người một nhà.

Lâm Phúc Trần đeo mắt kính lên, ừ, cũng không tệ lắm, từ trọng lượng và cảm xúc cũng đủ biết được chất lượng của vật liệu.

Tấm thiệp bị đặt lại chỗ cũ, Lâm Phúc Trần liếc nhìn nét chữ trên thiệp, lời chúc rất đơn giản nhưng khiến người khác có thiện cảm.

Liên Gia Chú đứng ngăn giữa cô và kính trang điểm, nghiêm túc nhìn cô:

“Nhìn cái gì?” Lâm Phúc Trần đẩy mắt kính.

“Anh đang nhìn xem hơn một tháng qua em có thay đổi xinh đẹp hơn không?” Mặt Liên Gia Chú đến gần mặt cô một chút.

“Vậy có thay đổi xinh đẹp hơn không?” Cô phối hợp mà bày ra nét mặt căng thẳng.

“Không có.” Liên Gia Chú lắc đầu: “Khi trước anh nghe tin đồn Liên Thánh Diệu theo đuổi em, nói thật thì khi anh nghe thấy tin đồn đó cũng cảm thấy buồn cười.”

Lâm Phúc Trần lạnh lùng nhìn Liên Gia Chú.

“Đừng có nhìn anh bằng ánh mắt như vậy.” Liên Gia Chú giơ hai tay đầu hàng: “Anh không nói em không xinh đẹp, mà em không phải mẫu người Liên Thánh Diệu thích, so với những cô gái Liên Thánh Diệu thích, em trông giống nhân viên xã hội hơn, giống mấy người làm việc trong tu viện ấy, đúng, chính là đáng về hiện giờ của em.”

Một năm trước là ‘Những cô gái cả ngày nhốt mình trong thư viện’ mấy tháng trước là ‘học sinh xuất sắc rất khó gần gũi’ bây giờ là ‘nhân viên tu viện.’

Lâm Phúc Trần đứng lên, bây giờ cô không có thời gian thảo luận với Liên Gia Chú về đáng về của mình, cô còn phải đến công viên Dora trước mười giờ.

“Lâm Phúc Trần, bây giờ anh hơi hoài nghi tính chân thật của tin đồn buồn cười trước đây anh nghe được, anh có thể xác định một tháng nay em chưa từng thay đổi thành mẫu người mà Liên Thánh Diệu thích, Liên Thánh Diệu...”

“Liên Gia Chú!” Cô vuốt ve tay ở trước mặt mình: “Anh không lễ phép gì cả, anh ấy là anh họ của anh.”

Liên Chiêu Thành có ba người vợ, ba người vợ này đã sinh cho ông bốn con trai và hai con gái, trong bốn trai hai gái thì bố của Liên Gia Chú nhỏ nhất, bố Liên Gia Chú là do vợ ba sinh ra, cũng là đứa con duy nhất của Liên Chiêu Thành với vợ ba.

Đời thứ ba nhà họ Liên có mười một người, chỉ anh chị em họ thôi, Liên Gia Chú đã có bảy người, Liên Thánh Diệu xếp thứ ba trong bảy người, nếu như trong nhà không có Liên Gia Chú, thì Liên Thánh Diệu là người đời thứ ba có ngoại hình xuất sắc nhất.

Nhưng rất tiếc là, trong nhà lại có Liên Gia Chú.

Nếu như nói Liên Thánh Diệu là tác phẩm do ‘tạo hóa ban tặng’ thì Liên Gia Chú chính là kiệt tác của tạo hóa.

Liên Thánh Diệu học tại trường tài chính của Thụy Sĩ, hiện đang trong thời kì thực tập, bốn bạn gái trước của anh ta bất kể là vóc dáng hay tính cách, đều có thể nói là rất nóng bỏng.

Hai năm trước, Lâm Phúc Trần quen Liên Thánh Diệu, mãi đến gần đây, Liên Thánh Diệu liên tục xuất hiện trước mặt cô, vì vậy mới có tin đồn ‘Liên Thánh Diệu theo đuổi Lâm Phúc Trần’

Sau câu nói ‘Liên Gia Chú anh thật không lễ phép’, Liên Gia Chú đứng lên.

Không gian trong phòng trang điểm có hạn, ngoài cái gương và cái ghế cũng chỉ có thể chứa chỗ đứng cho hai người, bên trái là vách tường, bên phải là Liên Gia Chú, bởi vậy lối ra cửa đã bị chặn rồi.

“Gia Chú, em đang bận.” Lâm Phúc Trần nhủ mảy nhìn bàn tay đang đặt trên eo cô.

Liên Gia Chú vẫn không động đậy, tay càng phóng túng hơn: “Tiểu họa mi, em cũng biết đấy, anh không lễ phép đâu chỉ mới một hai ngày.”

Cô mở cửa phòng hóa trang ra, nhìn hành lang không chớp mắt.

Sophia đứng ở bên cạnh nói: “Cô đeo cái này thích hợp hơn.” Lâm Phúc Trần lại theo thói quen đẩy gọng kính. Có hợp hay không thì Lâm Phúc Trần không biết, nhưng cô biết đeo mắt kính này quả thật nhẹ hơn cái Liên Thánh Diệu vừa tặng.

“Làm bằng vật liệu hàng không, hai mươi sáu cara, trước mắt là cặp kính nhẹ nhất trên thế giới.” Đây chính là lời Liên Gia Chú vừa nói trong phòng hóa trang.

Hai đứa con nhà Liên gia thật thú vị, bọn họ không hẹn mà cùng chọn mắt kính làm quà sinh nhật cho cô, nghĩ đến mắt kính Liên Thánh Diệu tặng cho cô, trong lòng Lâm Phúc Trần tự lẩm bầm một câu: “Thật xin lỗi.”

Ừ, cái mắt kính Liên Thánh Diệu tặng đã ‘không cẩn thận’ rơi xuống đất và ‘không cẩn thận’ đã bị em họ anh ta đạp hỏng

“Anh sẽ giải thích với anh họ của anh.” Liên Gia Chú đã nói như vậy

Có hai chiếc xe dừng ở cửa, một chiếc Ford và chiếc Toyota.

Chiếc Ford là xe đón cô đến công viên Dora, chiếc Toyota là của Liên Gia Chú, Tiểu Pháp lái xe Toyota hoàn toàn không phải muốn chứng minh với người khác anh cũng có một mặt bình dị như thế.

Truyền thông nước Pháp rất thân thiện quảng đại, Liên Gia Chú có bao nhiêu chiếc xe trong gara, biển số là gì bọn họ cũng đều nắm trong lòng bàn tay.

Giáng sinh năm ngoái, cậu nhóc bị nhà họ Liên chiều hư, đã bất ngờ lái xe đâm vào cửa hàng tổng hợp, vị cậu từ suốt ngày theo dõi Liên Gia Chú khi phục hồi tinh thần lại mới phát hiện cậu ta đã lái xe đâm vào cửa hàng tổng hợp rồi, phải biết rằng đó là cửa hàng bán đồ xa xỉ phẩm, càng tệ hơn chính là tình hình lúc đó, đầu xe của cậu đâm thẳng vào quầy hàng nên bị nát vụn, quản lý cửa hàng nhìn những hàng hóa rơi đầy trên mặt đất, ngẩn ngơ như khúc gỗ.

Mà cái tên gây chuyện đó sau khi ném cho quản lý cửa hàng số điện thoại liên lạc thì ngênh ngang bỏ đi.

Chiếc Toyota trước mắt này nhìn rất bình thường nhưng có công dụng là né đám chó săn, ít nhất là bọn họ không đoán được hành tung gần đây của Tiểu Pháp.

Cô ngồi vào trong xe.

“Không đợi Yann sao?” Sophia hỏi cô.

Liên Gia Chú tối nay cũng tham gia nghi lễ đám cưới phi tôn giáo của hoàng thất Monaco, cô là bạn gái anh, anh là bạn trai cô, nên được mời chung. Từ chỗ Lâm Phúc Trần có thể nhìn thấy cửa sổ phòng hóa trang, lúc này tấm rèm phía trên đang bị kéo kín mít.

Cô nhếch mép, Lâm Phúc Trần theo thói quen giơ tay lên, nhưng khi gần chạm đến gọng kính cô lại bỏ tay xuống.

Cô nghiêng mặt đi, không hề chú ý đến cửa sổ nữa, nói: “Lát nữa anh ấy sẽ theo kịp thôi.”

Xe đi về hướng công viên Dora, hơn mười phút sau, Lâm Phúc Trần nhìn qua kính chiếu hậu đã nhìn thấy chiếc Toyota theo ở phía sau, cô cong khóe miệng hơn, trong lòng thầm mắng một tiếng: Đáng đời!

9h40p chiếc Ford và chiếc Toyota một trước một sau lái vào tầng hầm dưới mặt đất.

Sophia và người lái xe đã rời đi rồi, mặt bên cửa sổ xe là bức tường, bên còn lại đã bị Liên Gia Chú đứng chắn lại, cô thử mở cửa xe mấy lần nhưng không được nên đành phải hạ cửa kính xuống.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Liên Gia Chú từ trên cao nhìn cô đắm đắm.

Cô là đứa không thích bị thiệt thòi mà anh cũng vậy. Liên Gia Chú với Lâm Phúc Trần là hai con nhím.

“Gia Chú em đang gấp đấy.” Cô mềm giọng nói.

Người ngăn ở trước xe vẫn không nhúc nhích.

“Là anh hư trước đây.” Cô nói với anh.

“Lâm Phúc Trần!” Liên Gia Chú khom người xuống!

“Ừ.”

Hai khuôn mặt càng ngày càng gần, ánh mắt anh nhìn lên cánh môi cô.

Nói: “Anh cam đoan, nhanh thôi, anh sẽ khiến em cầu xin anh.”

“Mọi mắt mong chờ.”

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 10

Mặc dù chính phủ Paris không tuyên truyền nhiều về lễ khánh thành của bức tượng Lan Dora, nhưng công viên Dora vẫn đông nghịt người.

Người Pháp, người Hoa, dân di cư Châu Á, Châu Phi, dân di cư Tây Ban Nha v.v... đều đứng chờ ba vòng trong, ba vòng ngoài, người đứng gần bức tượng nhất là người Di-gan.

Những người này biểu lộ nét mặt thành kính. Khi đó Lâm Phúc Trần không hiểu di Daisy nói: “Đất nước này cũng tôn thờ những vẻ đẹp khiếm khuyết.” nhưng năm nay 20 tuổi, cô đã hiểu rồi. Điều đó cũng giống mười năm trước cậu bé ‘độc giác thú’ đã nói với cô rằng:

“Cậu không hiểu thì ngắm sao đi, khi những ngôi sao trên bầu trời không còn vô biên vô hạn với cậu nữa, thì cậu sẽ hiểu thôi.”

Ban đầu tên đó gọi người phụ nữ Lan Dora trong mắt người Pháp chỉ là một con dấu có biểu tượng logo chính thức của Trung Quốc mà thôi, trong lòng bọn họ cười nhạo bà, từ cách ăn mặc, dáng người, đến cách nói chuyện, phần nhiều chính là bà muốn ‘giúp đỡ’ cho người Di-gan’

Phải biết rằng trong mắt người Pháp, những người Di-gan là những người không muốn phát triển, lười biếng là bản chất của bọn họ.

Đến một ngày, người phụ nữ Trung Quốc giúp đỡ người Di-gan chết trong tay người Di-gan, linh hồn của người phụ nữ Trung Quốc ấy được thăng hoa, cái gã giết chết người phụ nữ ấy sau khi biết được thân phận của bà đã uống thuốc độc tự tử.

Đi kèm với cái chết của gã Di-gan ấy, câu chuyện giữa người phụ nữ Trung Quốc với người Di-gan mới trở thành toàn bộ bi kịch phù hợp với tượng trưng của người Pháp.

Lan Dora đã trở nên bất diệt.

Bọn họ nhiệt tình yêu thương bà, đồng thời thể hiện với thế giới lòng thương người và bao dung của dân tộc Pháp.

Lễ khánh thành của bức tượng diễn ra rất trang nghiêm, tên nhóc ‘độc giác thú’ ấy cũng đứng bên tay trái cô.

Gia Chú, em hiểu rồi, những ngôi sao trên trời không còn mệnh mông nữa, những ngôi sao sáng ban đêm trong mắt những đứa trẻ chỉ là những viên bi, những viên bi rất thường mà thôi.

Tôi tham dự lễ khánh thành tượng Lan Dora, còn có một số quan viên chính phủ, cán bộ ngoại giao làm việc tại Pháp và rất nhiều người trong tổ chức từ thiện công ích.

Người chịu trách nhiệm đưa tin ở hiện trường là những nhà truyền thông có tiếng làm việc cẩn thận nên Lâm Phúc Trần không cần lo lắng những người đó sẽ lấy việc cô với Liên Gia Chú cùng nhau xuất hiện ở đây làm đề tài viết lách.

Nghi thức khánh thành kéo dài nửa giờ ngắn ngủi rồi kết thúc, cả quá trình cũng xem như tốt đẹp

Rời khỏi công viên Dora, những đứa trẻ nhìn thấy Liên Gia Chú đều rất vui mừng, cô không gạt chúng, cô đã dẫn Tiểu Pháp đến thật rồi. Đây là cơ hội hiếm có, nên bọn nhóc đều vây quanh hỏi anh không ít câu hỏi: “Anh cảm thấy bạn gái của anh người nào xinh đẹp nhất, người nào dịu dàng nhất, người nào có tính khí xấu nhất.”

Cuối cùng cũng có một đứa hỏi một câu khác: “Yann, anh với chị Vi An đã tặng nhau áo mưa trong vũ hội lễ trưởng thành thật sao?”

Câu hỏi này khiến Lâm Phúc Trần suýt rớt mắt kính xuống, ngay cả Liên Gia Chú cũng nhìn cô đắm đắm.

“Yann, có thật như vậy không?”

“Em cảm thấy sao?”

Đứa bé kia suy nghĩ: “Em cảm thấy là nói dối.”

Liên Gia Chú ôm đứa bé lên bàn, nghiêm túc nói: “Nhưng anh không nói dối.”

Đẩy mắt kính trở về, Lâm Phúc Trần ném cho Liên Gia Chú ánh mắt khinh bỉ, không ngờ, Tiểu Pháp cũng nói dối nhiều như sao trên trời vậy.

Nhưng vấn đề mà đứa bé hỏi, Liên Gia Chú quả thật không nói dối. Cũng giống như những đứa trẻ nghĩ ngờ ‘tặng cho nhau áo mưa trong ngày lễ trưởng thành’ là giả, ngay cả truyền thống và người Pháp đều không thể hiểu nổi ‘cách đùa dí dỏm’ của bọn họ.

Trong nhận thức của bọn họ, trong truyền thống của người Phương Đông không có thứ đó. Còn về việc ‘Vi An và Tiểu Pháp tặng áo mưa cho nhau’ bọn họ đã bình luận như thế này:

“Hai đứa bé này rất thông minh, bọn họ đã kéo gần khoảng cách với người bạn cùng tuổi với mình.”

Nhưng! Chuyện này là sự thật, hơn nữa còn rất chân thật!

Lâm Phúc Trần còn nhớ thứ cô tặng cho Liên Gia Chú là thứ không màu không vị đấy, vì ai cũng biết Liên Gia Chú rất ghét những sản phẩm hóa học có mùi thơm và màu sắc.

Mà Liên Gia Chú lại tặng cô thứ có hương cỏ Lavender, anh nói anh đã mua được trong cửa hàng ở Provence.

Đó là một cửa hàng nhỏ, bởi vì không kiếm được tiền lẻ, ông chủ đi vài bước đã thờ hồn hèn tặng anh món quà này, ban đầu anh còn tưởng là thứ kẹo gì đó.

Trong vũ hội Kerry Weng, khi tặng lễ vật cho nhau, Liên Gia Chú đã tặng cho Lâm Phúc Trần một hộp quà rất nhỏ, nhỏ đến mức người ta tưởng rằng đó là chiếc hộp đựng nhẫn. Anh đã thấp giọng nói bên tai cô: “Vì để em sau này sẽ nhớ kỹ anh.”

Đồng dạng, Lâm Phúc Trần cũng tặng Liên Gia Chú một cái hộp rất nhỏ. Khi đổi lễ phục, người chủ trì đã sắp xếp phòng cho cô, khi cô mở hộp ra nhìn thứ trong hộp thì không nhìn được bật cười.

Tiểu họa mi với Tiểu Pháp đã không hẹn mà cùng làm ra chuyện như vậy.

Tiếng chuông đồng hồ nửa đêm vang lên, trong điệu Waltz đầu tiên, dưới ánh đèn, tay cô đặt trên vai anh, tay anh thì đặt sau lưng cô, nương theo giai điệu, xoay tròn, rồi thâm tình nhìn nhau. Bên eo các cô gái thắt chiếc nơ bướm hồn nhiên, quyến rũ, trên tay áo lễ phục của các chàng trai có đính thủy tinh, dưới ánh sáng tản ra nhiều màu sắc.

Điệu nhảy thứ hai, Liên Gia Chú mời cô gái Ý có khuôn mặt đẹp nhất, mà Lâm Phúc Trần cũng trao tay cho một anh chàng Thụy Điển.

Khách sạn Kerry Weng, sáng sớm

Lâm Phúc Trần dè dặt mở cửa phòng, đóng cửa phòng rồi đặt giày cao gót xuống mặt đất.

Cô vừa mới mang một chiếc giày xong, thì tiếng mở cửa vang lên, cô nhìn thấy cửa phòng đối diện mở ra, xuyên qua theo hình vòng cung của cái quần cô nhìn thấy đôi giày cao gót nằm trên mặt đất, cô biết chủ nhân của đôi giày đó, chính là cô gái có khuôn mặt đẹp nhất trong hội trường hôm qua.

Người chủ trì đã sắp xếp phòng cho Liên Gia Chú ở hành lang đối diện phòng cô.

Cô mang giày xong, đứng lên, cửa phòng bên cạnh vừa vặn đóng lại. Dáng đóng cửa cũng không khác gì cô lắm, Liên Gia Chú quay đầu lại. Lâm Phúc Trần một tay nhấc làn váy lên, tay còn lại làm ra động tác chào hỏi: “Chào.”

“Chào” Liên Gia Chú cũng kéo kéo lại vạt áo: “Không ngủ thêm một chút à.”

Về mặt cô bất đắc dĩ: “Bị tiếng gào đánh thức, muốn đến bể bơi để bơi một lát.”

“E hèm”

“Còn anh, không ngủ thêm một lát sao?”

“Anh đi tìm một ít đồ ăn, thuận tiện tỉnh rượu một lát.”

Lâm Phúc Trần đi đôi giày cao mười hai phân hết sức bất tiện, Liên Gia Chú dừng bước chờ cô, hành lang có vài chục thước mà thời gian chờ đã tăng

lên gấp đôi so với bình thường.

Cuối hành lang bên trái là bể bơi, bên phải là nhà hàng.

“Đợi lát nữa về cùng nhé.” Liên Gia Chú nói với cô.

“Được.” Cô cười với anh.

Đoạn hành lang dài mười mét, anh với cô lại quên hỏi đối phương, áo mưa đã dùng chưa?

Khách sạn Kerry Weng, 9h sáng.

Lâm Phúc Trần và Liên Gia Chú gặp phải phóng viên đã canh sẵn ở đó, về tin tức ‘Vi An và Tiểu Pháp tặng áo mưa cho nhau trong lễ trưởng thành’ mấy giờ sau đã được lên báo.

Năm đó, cô với anh 18 tuổi. Sau đó tin tức ‘Vi An và Tiểu Pháp tặng áo mưa cho nhau trong lễ trưởng thành’ thi thoảng cũng được nhắc lại trên mặt báo.

Chắc hẳn, bây giờ nhà nhà đều biết cả rồi.

Một giờ, cô với Liên Gia Chú rời khỏi mái ấm Dora. Vừa mới bước chân ra khỏi mái ấm Dora, có mấy gương mặt quen thuộc xuất hiện, trong đó có người đàn ông đã chờ cô với Liên Gia Chú ở khách sạn Kerry Weng. Mấy người đó liên tục đuổi theo bọn họ đến bãi đỗ xe.

Lần này, mấy ông bạn đã đặt ra nhiều câu hỏi mới mẻ hơn, nhưng bọn họ còn phải đi đường mấy trăm km nữa, bọn họ không có thời gian để trả lời vấn đề.

Sophia và tài xế đã ngăn mấy người kia lại, Lâm Phúc Trần ngồi lên xe Liên Gia Chú. Xe vừa rời khỏi bãi đỗ, Lâm Phúc Trần liền nhớ đến vấn đề tên phóng viên đó mới hỏi.

Mấy tên phóng viên đó nói: Dựa theo nguồn tin đáng tin cậy, Liên Chiêu Thành đã nói nếu ai có thể được cháu ngoại của bà Lan Dora coi trọng thì ông sẽ giao quyền kinh doanh khoa học kỹ thuật Liên thị cho người đó.

Ngành chế tạo, khoa học kỹ thuật, bất động sản là ba ngành oai phong một cõi trên thương trường của tập đoàn Liên thị.

Trong ba ngành này thì khoa học kỹ thuật Liên thị phát triển tốt nhất, doanh thu một năm của ngành chế tạo với ngành bất động sản mới bằng một nửa ngành khoa học kỹ thuật.

Hết tháng ba, thực nghiệp Liên thị sẽ hoàn thành việc thu mua công ty điện gia dụng, cách chỉ tiêu lần trước đặt ra thu mua 100 điện gia dụng chỉ còn thiếu một nửa thôi. Làn sóng trên phố, nếu ai có thể nắm được khoa học công nghệ Liên thị trong tay cũng như nắm được thực quyền tập đoàn Liên thị.

Hơn nữa, ngành khoa học công nghệ Liên thị còn đầu tư vào ngành công nghệ giải trí Liên thị, ngành công nghiệp giải trí Liên thị chiếm thị trường Châu Âu giàu có. 9% định mức thị trường có thể mang đến 40 đến 50 tỷ Euro mỗi quý cho tập đoàn Liên thị.

Lời tuyên bố đột ngột của Liên Chiêu Thành nghe có vẻ không phù hợp với hình tượng của ông, nhưng những người có thâm giao nói với bọn họ, nên cũng không có gì lạ.

Lâm Phúc Trần đã gặp Liên Chiêu Thành một lần là người nhà của Liên Gia Chú. Liên Chiêu Thành bảo cô đứng ở trước mặt ông, ông nhìn cô đắm đắm suốt ba phút rồi bật thốt lên: “Ánh mắt cháu rất giống bà ngoại cháu.”

Không lâu sau đó, Lâm Phúc Trần cũng nghe đi Daisy kể về sự tích giữa Liên Chiêu Thành với bà ngoại Dora.

Liên Chiêu Thành quen bà ngoại khi ông đã có 2 người vợ, có lẽ vì thế nên bà ngoại không đồng ý lời tỏ tình của ông. Không chiếm được mới là thứ quý giá nhất, vì như thế ông mới giữ gìn hy vọng ở đời sau, người con gái của người yêu trong lòng đã bị người đàn ông tên Lâm Mặc nhanh chân cướp mất rồi.

May là, bà Lan Dora còn có một đứa cháu gái, thanh niên tài俊 đời thứ ba của Liên gia mặc cháu chọn lựa. Vừa nghĩ như vậy, vấn đề phóng viên đưa ra cũng rất hợp tình hợp lý, Lâm Phúc Trần đã nghe loáng thoáng như thế...

Nếu như tên phóng viên đó nói là thật... Vậy...

Cô tắt âm nhạc trong xe, nét mặt nghiêm túc: “Gia Chú, chúng ta lại hợp tác lần nữa, lần này là một mối làm ăn lớn đấy.”

Phớt lờ cô sao? Cô muốn có một kế hoạch vĩ đại.

“Những lời vừa rồi anh cũng nghe rồi đấy, nếu như những lời đó là thật, em có thể giả vờ ở bên cạnh anh, giúp anh nắm được ngành khoa học công nghệ của Liên thị, đến lúc đó em bốn anh sáu.” Nếu nghe kỹ, giọng điệu của cô còn rất kích động: “Gia Chú, cách này không tệ đúng không?”

Cách này nghe rất ngây thơ sao? Biện pháp của cô có tính khả thi rất cao, hay là...

“Nếu không, em ba, anh bảy, không thể ít hơn đâu.” Giọng điệu cô rất kiên quyết.

Vẫn phớt lờ cô. Được rồi, hai phần cũng được. Hai phần cũng khiến cho cô mua một miếng đất tư nhân bên bờ biển phía nam nước Pháp, mua một hòn đảo ở khu Carribean. Hơn nữa cả đời cô cũng không lo ăn lo mặc.

Lâm Phúc Trăn muốn mở miệng.

“Lâm Phúc Trăn, em đang giả ngốc sao?” Liên Gia Chú hỏi cô.

Cô mới không có giả ngốc, cô tựa lưng lại vào ghế ngồi.

“Đứa cháu Liên gia nào theo đuổi được cháu ngoại của người phụ nữ ngày xưa mình ngưỡng mộ thì giao quyền kinh doanh cho đứa đó, đây là việc chỉ có kẻ ngốc mới nghĩ đến, ông nội anh không ngốc.”

Đúng vậy, tin đồn đó nghe thật ngu ngốc, Roth tiên sinh đã từng nói, trong mắt giám đốc ngân hàng Liên Chiêu Thành là một nhân vật ‘bổ già’ một nhân vật có số má.

Hơn nữa người sáng suốt đều biết, đời thứ ba được người lớn Liên gia kỳ vọng chính là Liên Thánh Kiệt

Liên Thánh Kiệt từ lúc còn bé đã được bồi dưỡng trở thành người thừa kế của Liên gia, Liên Thánh Kiệt cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, năm ngoái đã lọt vào top 20 tài năng trẻ của thế giới, trước mắt đang làm việc ở Kuala Lumpur, tổng bộ thực nghiệp Liên thị đặt ở Kuala Lumpur.

Còn đứa cháu nhỏ nhất Liên Gia Chú, từ bé đã mất cha mất mẹ...

“Chúng tôi chỉ hy vọng Gia Chú được hạnh phúc là được rồi.” Ngoại trừ Liên Chiêu Thành thì những người trong Liên gia đều trăm miệng một lời.

Vì vậy, Gia Chú thích âm nhạc, bọn họ sẽ mời thầy âm nhạc tốt nhất đến dạy cho thằng bé, Gia Chú thích du lịch, bọn họ sẽ đặt phòng ở những khách sạn xa hoa nhất trên thế giới cho thằng bé, Gia Chú thích xe thể thao, bọn họ sẽ mua xe thể thao, từ Roll Royce đến xe nào cũng có.

Gia Chú thích đi biển, bọn họ sẽ mua du thuyền, bến cảng Basaro cũng có, Okinawa cũng có, bến cảng Marseilles cũng có, Cannes cũng có...

Vì để vớt vác thể diện, cô còn lắc đầu nói: “Không thấy dễ thương sao? Gia Chú, em còn muốn học theo cô LULU kia của anh...”

Nói xong, còn nhanh chóng che miệng lại, đây là động tác ưa thích của LULU.

Ách... Phải sửa lại một chút, cô gái tên LULU, bạn gái năm rồi của Liên Gia Chú tên tiếng Trung là Trần Đình Mỹ.

Mà LULU tên giống con gà nhà dì Daisy, con gà tây ấy năm ngoái đã bị làm thịt rồi, đem người sống đánh đồng với một con gà đã bị làm thịt thì cũng không may cho lắm.

Lâm Phúc Trăn đã từng gặp LULU hai lần là một bà chị có tính tình khá ngốc.

Bà chị ngốc nghe có vẻ hơi quá, nhưng trên thực tế bà chị ngốc ấy rất nổi tiếng, ít nhất chị ta cũng rất được đám bạn của Liên Gia Chú chào đón.

Một thời gian nữa, LULU hiện tại có lẽ sẽ trở thành bạn gái trước thôi.

“Thôi nào.” Liên Gia Chú về mặt hết chịu nổi, kéo tay của cô xuống, sau đó không có buông ra.

Cô cúi đầu nhìn tay bị anh nắm, trong lòng thờ dài, hành động này cô không đồng tình chút nào, vừa định nhắc nhở anh nên chú ý lái xe, thì điện thoại Liên Gia Chú lại vang lên.

LULU?

Rõ ràng chưa chia tay, mà cũng đã hơn 3 tháng rồi. Được rồi, hình như đã gần 5 tháng rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 11

Vì muốn biết Tiểu Pháp có nghiêm túc với cô LULU này hay không, Lâm Phúc Trăn đã chia tay ra trước mặt anh.

Liên Gia Chú nhủ vậy, nhưng Lâm Phúc Trần càng nhủ chặt vậy hơn, hai người so ai cau mày chặt hơn và dĩ nhiên người thua là Liên Gia Chú.

Lâm Phúc Trần mặt mày hớn hờ nhận lấy điện thoại, từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc của LULU, cô lơ mơ đoán được LULU ấy lại gây tai họa nữa rồi.

Quả nhiên, lần trước ở hăng nước hoa Flower Palace, LULU nhằm tình dầu thành đồ uống, hôm nay cô ấy đã trở thành trò cười ở viện bảo tàng mỹ thuật Picasso.

Vì tò mò, nên cô ấy trong lúc vô tình đã ấn nhầm nút đóng viện bảo tàng khiến hơn một trăm người tham quan bị nhốt ở đó hơn một giờ. Vì viện bảo tàng nghệ thuật Picasso thuộc sở hữu của gia tộc vương thất Monaco được phân bổ rải rác. Cho nên một trăm người tham quan được mời đến cùng ngày là khách mời đặc biệt của hoàng thất. LULU là sinh viên tình nguyện của học viện Ryder nên cũng xuất hiện ở viện bảo tàng Picasso.

Khởi động thiết bị đóng cửa viện bảo tàng là nhiệm vụ của bên an ninh chứ không phải nhiệm vụ của sinh viên tình nguyện.

Lần này...Đúng là gây họa lớn rồi.

Trong điện thoại, LULU nói hiện giờ cô ấy đang bị giam lỏng, khó khăn lắm mới mượn được điện thoại của nhân viên bảo an.

Người nhà họ Liên có quan hệ khá tốt với hoàng thất, Liên Gia Chú cũng có giao tình với thành viên hoàng thất Monaco, cô hy vọng Liên Gia Chú có thể gọi một cuộc điện thoại cho một trong số những thành viên hoàng thất mà anh biết. Nói xong, cô ấy lại bổ sung một câu: “Không gọi cũng được, em hy vọng bọn họ giam em mấy tháng, có lẽ trong mấy tháng này em sẽ nhớ rõ bài học lần này, bạn anh nói đúng, em là một cái máy tự động chuyên gây rắc rối.”

Nhưng, sao cô ta lại tìm được thiết bị đóng cửa viện bảo tàng được chứ?!

Ở đầu dây bên kia, hình như cô ta đã nhớ đến cái gì đó vừa bắt đầu khóc lóc vừa nói: “Yann, anh nói bọn họ có thể hủy tư cách sinh viên đại học Ryder của em không?”

Ở đây phải nói một chút, cô gái LULU này được phân vào khoa thiết kế của học viện Ryder, học viện Ryder được chia thành ba cấp bậc: A, B, C

Sinh viên cấp độ C đến từ những gia đình trung lưu, bọn họ cũng giống như những sinh viên đại học bình thường khác. Sinh viên cấp độ B thì giỏi hơn một chút, trên thông thiên văn, dưới thông địa lý có thể tự do ra vào thư viện cao cấp của học viện Ryder. Những sinh viên cấp độ A là những sinh viên có đẳng cấp cao trong học viện, những sinh viên này không chỉ có gia thế tốt mà còn có tư chất hơn người, bọn họ là lực lượng tinh anh của học viện Ryder bước vào giới chính trị và giới kinh doanh sau này.

Ba sinh viên này đều có khu vực hoạt động của riêng mình, nước sông không phạm nước giếng. LULU là sinh viên cấp độ C còn Liên Gia Chú là sinh viên cấp độ A, nếu như không có chuyện làm mất hộ chiếu ở sân bay, thì bọn họ không thể nào xuất hiện cùng nhau.

Tiếng khóc lóc đầu dây bên kia đã biến thành tiếng nấc đứt quãng: “Yann, sao anh không nói lời nào vậy? Em rất sợ...”

Thật là có lỗi quá, uống công khóc cả buổi, cô tiểu bảo bối này hình như đang cần được an ủi gấp.

Lâm Phúc Trần trả lại điện thoại cho Liên Gia Chú.

Liên Gia Chú nhận lấy.

Trò chuyện khoảng mười phút, anh nói: “Sao em tìm được thiết bị đóng cửa?”

“Đừng lo lắng.”

“Tôi sẽ để quản gia sắp xếp tài xế đến đón em.”

Giọng điệu này.

Chắc bà chị ngốc ấy nghe thấy đến trái tim cũng tan ra luôn rồi

Cúp điện thoại, Liên Gia Chú gọi một cú điện thoại cho giám đốc bộ phận PR của hoàng thất Monaco, sau khi cúp điện thoại thì gọi điện cho quản gia của anh. Trong xe lại lần nữa yên tĩnh, xe vẫn chạy băng băng về phía trước.

“Đàn ông các anh có phải dễ dàng tha thứ cho những lỗi nhỏ của phụ nữ hay không? Thậm chí còn nảy sinh thiện cảm?” Câu hỏi này chưa trải qua suy nghĩ đã bật ra khỏi miệng.

“Có lẽ vậy” Liên Gia Chú trả lời cho có lệ, có thể thấy anh cũng không mấy để tâm suy nghĩ việc này.

“Gia Chú.” Cô nghiêng đầu về phía bờ vai anh: “Nhắm tình dầu thành đồ uống, trong lúc vô tình lại khởi động thiết bị đóng cửa, những hành động như vậy, có đáng yêu không?”

“E hèm” Vẫn cho có lệ

“Không cảm thấy làm như vậy rất ngu ngốc sao?”

“Trần Đình Mỹ không ngu ngốc.”

Có thể được nhận vào học viện Ryder làm sao ngu ngốc được, nói không chừng nhằm tình dầu thành đồ uống và bấm nhằm thiết bị đóng cửa cũng là một trong những ưu điểm. Xe chạy đến gần đường phố thương mại phồn hoa ở Paris, Lâm Phúc Trần nhìn thấy gương mặt quen thuộc trên màn hình đa phương tiện, đó là gương mặt của phụ nữ Á Đông điển hình, ngũ quan cân đối, trong nét thanh tú lộ ra vẻ khí khái.

Chẳng qua là khuôn mặt ấy đã không còn trẻ nữa rồi. Lâm Phúc Trần trưởng thành thì Lan Tú Cẩm cũng già rồi, đó là quy luật tự nhiên.

Tháng bảy, là một cán bộ ngoại giao làm việc tại Pháp, và là con gái duy nhất của Lan Dora, Lan Tú Cẩm trở thành ‘phái viên đặc biệt’ giữa Trung Pháp.

Người Pháp đối với ‘phái viên đặc biệt’ Trung – Pháp rất nhiệt tình.

Bọn họ chế tác đoạn tranh luận thành công mỹ mãn của bộ trưởng thương mại Lan Tú Cẩm thành một đoạn phim ngắn, từ tuần lễ trước, đoạn phim ngắn đó đã được phát trên phương tiện truyền thông trên đường phố thương mại Paris.

Nghe nói đã có rất nhiều người Paris ngẩng đầu lên, há to miệng, đều chờ đợi hình ảnh người phụ nữ có dáng người nhỏ nhắn đó bẻ gãy bút của người đàn ông người Mỹ cao to.

Đúng lúc ngay giờ đèn tín hiệu, Lâm Phúc Trần cũng có dịp may nhìn thấy cảnh tượng mà khiến người dân Paris dừng chân, tuy rằng không khoa trương như truyền thông miêu tả, nhưng cũng có rất nhiều người Pháp dừng lại. Lúc này, Lâm Phúc Trần cũng như những người dừng bước đó, ngẩng đầu lên cùng đợi, cho dù cô đã xem đoạn video này không dưới một trăm lần.

Người phụ nữ có dáng người nhỏ nhắn, ngồi cách người đàn ông Mỹ đó một cái bàn, hai người đang tới một câu anh một câu bàn về tỉ lệ nhập siêu của hai nước, trợ lý không ngừng nói nhỏ bên tai bọn họ, trước hết từ đáng đứng bên cạnh người đàn ông da trắng, có thể thấy tân bộ trưởng thương mại người Trung Quốc đã làm khá tròn nhiệm vụ của mình.

Đến đây, ông ấy cũng mặc kệ những nghi lễ xã giao, người đàn ông Mỹ đó muốn dựa vào ưu thế về vóc dáng để tạo nên kim hãm vô hình với người phụ nữ Trung Quốc.

Người phụ nữ Trung Quốc cũng không cam chịu yếu thế, bà đứng thẳng người, thậm chí hơi nghiêng về phía trước, lúc này ống kính khiến đôi mắt của người phụ nữ Trung Quốc đó trở nên đặc biệt, hình ảnh của người đàn ông da trắng đó đang được cô đọng trong đôi mắt bà.

“Ngài Bobby, tôi tin chưa đến ba năm, nền kinh tế Mỹ và Trung Quốc sẽ là những nền kinh tế thứ nhất và thứ hai thế giới.” Người phụ nữ Trung Quốc nói năng rất mạnh mẽ: “Chỉ là nhân dân nước CHND Trung Hoa với nhân dân nước hợp chủng quốc Hoa Kỳ không biết là là cờ đỏ sao vàng năm sao xếp thứ nhất hay là cờ ngôi sao xếp thứ nhất.”

“Thưa phu nhân, bàn đàm phán không phải là nơi để diễn thuyết.”

“Ngài Bobby, tôi phải nói với ngài rằng: sau nhiều ngày đàm phán, chúng tôi đã nhất trí, bản kế hoạch hợp tác sản xuất với Mỹ sẽ được khởi động khi tôi đặt chân trở về Bắc Kinh, theo hiệp định đưa ra, chúng tôi sẽ thu hẹp thị phần trong nền văn hóa Trung- Mỹ, trong vấn đề này lấy ngành công nghiệp phim ảnh làm chủ đạo, sang năm Trung Quốc sẽ giảm 70% nhập khẩu những phim bom tấn từ Mỹ, còn 30% chúng tôi sẽ nhập khẩu những phim điện ảnh nghệ thuật hàng đầu của Hoa Kỳ, bất kể những anh hùng của Mỹ có khả năng mạnh bao nhiêu, nhưng bọn họ tuyệt đối không qua được Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc.”

“Phu nhân...”

“Ngài Bobby, tôi tin ngài hiểu hơn ai hết, những bộ phim điện ảnh thương mại của Hollywood đều dựa vào thị trường Trung Quốc, trong đó còn những quy tắc chia hoa hồng giữa những bộ phim bom tấn. Ngài Bobby, chắc có lẽ ngài không cảm thấy lạ lẫm khi những đoàn phim điện ảnh quý quốc đình công chứ? Ngài Bobby, chúng tôi phải trở về Bắc Kinh, vé máy bay đã đặt xong rồi, còn sáu tiếng nữa.”

“Phu nhân...”

Tiếng nói của người đàn ông da trắng bị tiếng ‘phịch’ giòn tan cắt đứt.

Mọi người tập trung nhìn thấy, chiếc bút trên bàn đã bị gãy ra làm hai.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Còn nữa cây bút bị bẻ gãy ông cũng thấy rất quen mắt, đúng rồi, ông nghĩ ra rồi, đó chính là quả gập mặt lần đầu tiên ông tặng cho người phụ nữ Trung Quốc này, thậm chí ông còn đang tưởng tượng người phụ nữ Trung Quốc này sẽ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ rồi dùng cây bút mà ông tặng cho bà mà ký vào phần văn kiện do trợ lý ông đưa lên trong tình cảnh tuyệt vời này.

Hiện nay, hiển nhiên cây bút bị gãy làm hai, thì không thể ký được nữa rồi.

Mạch suy nghĩ trở lại ban đầu, ông nghĩ, sao bút máy lại gãy, chất liệu làm nó tuyệt đối không có vấn đề. Lúc này trợ lý đặc lực của bộ trưởng thương mại đã đi đến bên cạnh ông và nói với ông: “Ngài Bobby, nghe nói ngài rất thích Lý Tiểu Long, tôi tin ngài nhất định biết Vịnh Xuân Quyền, nhưng có rất nhiều người không biết, người sáng lập ra Vịnh Xuân Quyền là một người phụ nữ, bây giờ, người phụ nữ ở trước mặt ngày đã luyện Vịnh Xuân Quyền từ

năm mười hai tuổi, nên bẻ gãy một cây bút hoàn toàn chẳng thành vấn đề.”

Ông ta cúi đầu, người đàn ông da trắng đã hiểu được ý nghĩa của việc bẻ gãy cây bút máy.

Người phụ nữ Trung Quốc ấy bẻ gãy cây bút để tỏ rõ lập trường: Tất cả đã kết thúc!

Kết thúc! Không nên lãng phí thời gian hoặc cả hai cùng có lợi hoặc cả hai cùng chịu thiệt!

Lâm Phúc Trần ngẩng đầu lên, vẫn không nhúc nhích đến khi nghe có người nhắc nhở: “Khép miệng lại.”

Đoạn video này cô đã xem không dưới một trăm lần, cô mới không giống những người đó. Cô thu hồi ánh mắt, đeo mắt kính lên, nhìn về phía trước.

Xe chạy xa khỏi nội thành thì điện thoại bỗng nhiên vang lên, lần này là điện thoại của Lâm Phúc Trần.

Nhìn màn hình điện thoại, cô chậm chạp bắt máy.

Cô nắm chặt điện thoại, không nói lời nào.

“Lâm Phúc Trần.” Giọng nói bên đầu dây bên kia rất cẩn thận.

Rõ chán, có mẹ nhà ai lại gọi thẳng tên họ của con gái mình như thế không? Tiếng hừ phát ra từ khoang mũi, chứng tỏ cô đã nghe thấy.

“Mẹ bây giờ đang ở Bắc Kinh.”

“Ừ.” Lại hừ một câu.

“Tôi qua vốn định gọi điện cho con, nhưng sợ quá rầy con nghỉ ngơi.”

Giọng điệu này, cộng với cách dùng từ thích hợp đâu vào đấy rất thích hợp trong những trường hợp ngoại giao.

Lần này dứt khoát ngay cả giọng mũi cô cũng lười phát ra, loại đối thoại tế nhạ này khiến cô muốn chấm dứt cuộc gọi ngay lập tức.

Vừa muốn mở miệng, thì đầu dây bên kia đã truyền đến:

“Một sách nhỏ, sinh nhật vui vẻ.”

Lâm Phúc Trần ngẩn ngơ, cô 20 tuổi rồi còn một sách nhỏ gì nữa, không sợ mất mặt sao? Xuyên qua kính xe, Liên Gia Chú nhìn người đang ngồi ở trên ghế bên cạnh, chỉ khi đối mặt với mẹ mình cô ấy mới bộc lộ một mặt trẻ con như thế.

Ngày hè, ánh nắng chói chang, hồi đấy rõ ràng cô rất thích loại kem BlueBerry, nhưng lại si điện mà bày ra bộ dạng chẳng thèm quan tâm tới.

Mặt cô vẫn không thay đổi, nhìn về phía trước, giọng nói hơi bức mình nói: “Con vẫn chưa mở ra xem, hôm khác con sẽ mở.”

Ánh mắt anh lại nhìn từ khuôn mặt không biểu tình ấy xuống dưới tay, hôm nay là lần đầu tiên cô đeo vòng tay, vòng tay có kiểu thủ công rất đẹp.

Liên Gia Chú có thể xác định bây giờ đoạn đối thoại giữa mẹ con họ như thế này:

“Có thích quà mẹ tặng không?”

“Con vẫn chưa mở ra xem, hôm khác con sẽ mở.”

Không mở ra thật sao? Thật biết giả bộ, chắc chắn chính là chiếc vòng tay cô đeo lần đầu tiên.

Về Lâm Phúc Trần:

Những đứa trẻ nước Pháp đều nói: “Tôi rất thích Vi An, khi còn bé cô ấy rất đáng yêu.”

Bọn nhỏ lúc nào cũng xem cháu ngoại của bà Lan Dora là . Bọn chúng tin tưởng tính cách của hai người họ chắc chắn giống nhau. Vi An đáng yêu không thể mãi mãi đáng yêu hoài được, vì thế khi cô ấy bẻ gãy mắt kính và tuyên bố với thế giới rằng: “Tôi không phải là Vi An tên tôi là Lâm Phúc Trần.”

Cô ấy rất cool, bạn cùng lứa đều hình dung cô ấy như thế . Lâm Phúc Trần cool ở chỗ ngoại trừ chọn chuyên ngành: “Nghiên cứu vấn đề quốc tế” thì chủ đề ngoại khóa cô ấy còn chọn chủ đề ‘Nghiên cứu Sonar’

Từ tiểu học, trung học, đại học, bất kể là Vi An hay Lâm Phúc Trần, đều là nhân vật ‘quái dị có cấp bậc’ trong mắt thầy cô giáo, bọn họ hình dung về cô như thế này: “Thông minh, chăm chỉ, giàu có và thiên phú.”

Vậy Lâm Phúc Trần trong mắt người khác phải như thế nào?

“Khuôn mặt xinh đẹp, nhưng đáng người thì không xác định được vì tôi chưa từng coi quần áo của cô ấy, cô ấy dường như không dụng tâm trong cách ăn mặc lắm.” Phần lớn người khác phải đều hình dung như thế này: “Nhưng, tôi nghe bạn tôi nói chân không tẻ, bạn tôi đã nhìn thấy cô ấy mặc quần ngắn đi dạo trên biển.”

Hỏi bọn họ có muốn hẹn hò với cô không?

“Việc này à... Tôi nghĩ cô ấy thích hợp làm Mona Lisa trong mộng hơn.” Nói đến đây họ nháy mắt một cái: “Bạn sẽ rất khó tưởng tượng cô ấy ở trên giường nhiệt tình như lửa như thế nào, hơn nữa cô ấy là loại người sẽ không phí hai giờ để đi xem tốc độ với kích thích với bạn.”

Ý của lời này có nghĩa là mặt mũi thì xinh đẹp nhưng có hơi bảo thủ.

Nhưng không có nghĩa là Lâm Phúc Trần không có ai theo đuổi, sau khi cô bước vào tuổi thiếu nữ thì người theo đuổi Lâm Phúc Trần chưa bao giờ gián đoạn.

Mười tám tuổi, scandal của Lâm Phúc Trần với cậu con một của ông trùm đóng tàu Thụy Điển được truyền đi rầm rộ, thậm chí truyền thông còn chụp được hình ảnh hai nhà cùng nhau dùng cơm, nhưng scandal này đã nhanh chóng bị bóp chết khi Lâm Phúc Trần tuyên bố ‘Tôi với Ivan chỉ là bạn tốt’

Một thiếu gia nhà giàu của hãng nước hoa nào đấy từng có thời gian qua lại với Lâm Phúc Trần đã bí mật tiết lộ với bạn anh ta rằng: Khi bầu không khí giữa hai người rất tốt, Lâm Phúc Trần đã chỉ trích anh rằng bàn tay của anh có thể làm gián đoạn suy nghĩ của cô.

Anh hỏi cô đang suy nghĩ cái gì: Cô nói mình đang suy nghĩ đối thoại giữa hai con cá.

Thật sự khiến người ta dở khóc dở cười.

“Các cậu nói đúng, cô ấy là loại con gái có suy nghĩ bảo thủ, nếu có một ngày cô ấy yêu cầu: Trước khi hôn em anh hãy cầu nguyện với thượng đế trước đây. Tôi cũng không cảm thấy kì lạ.” Thiếu gia hãng nước hoa nói.

Khi thiếu gia hãng nước hoa nói những lời này, Liên Gia Chú cũng có mặt ở đó.

Lời này khiến anh rất kiềm chế mới không khiến khóe miệng cong lên?

Lâm Phúc Trần là cô gái bảo thủ ư?

Không, không chỉ là các người không nhìn thấy một mặt khác của cô ấy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 12

Hôn lễ phi tôn giáo giữa thành viên hoàng thất Monaco với danh viện Tây Ban Nha thu hút không ít khách du lịch, rất nhiều khách du lịch tràn vào khiến con đường quốc lộ mới cải tạo dài 2,2 km vuông đã chật ních.

Bốn giờ chiều, hoàng thất Monaco đã phong tỏa lối thông suốt chủ yếu dành cho hoàng thân Monaco và một số khách mời cùng với những nhân viên làm việc lưu hành, được xem như là con đường VIP.

Những khách du lịch đến thăm quan đều bị ngăn ở giữa sườn núi.

Lâm Phúc Trần với Liên Gia Chú đến Mont Carlo khoảng 7h30, trên lối đi VIP có một chiếc xe vận chuyển hoa tươi ngăn cản ở trước mặt bọn họ, đội bảo vệ hoàng thất Monaco đang tiến hành xét duyệt với chiếc xe tải ấy. Trong khi chờ chiếc xe tải được xét duyệt, thi thoảng sẽ nghe tiếng cãi vã của du khách với đội bảo vệ, trong đó vị cảnh vệ ở làn xe thứ hai từ dưới đếm lên là lớn tiếng nhất, đã mắng một cô gái tự xưng là em gái của vị đầu bếp trong hôn lễ này bật khóc.

Cô ta nói vì cha mẹ mình ly hôn, nên mình với anh trai rất khó gặp nhau, khó khăn lắm cô mới đến nhà anh trai một chuyến nhưng lại hay tin mẹ cô ngã bệnh nên tối nay cô phải đi suốt đêm về nhà một chuyến, không biết đợi bao lâu mới có thể gặp lại, nên cô không muốn mình không chào mà đi.

Cô gái đó cầu xin anh ta cho cô gặp mặt anh trai mình một lần.

“Thôi đi, những cô gái như cô tôi đã thấy nhiều rồi, chỉ dựa vào khuôn mặt xinh đẹp muốn làm quen với những kẻ có tiền, không xuất hiện ở siêu thị tiện lợi thì sân trượt băng, cô sẽ tự tạo ra cơ hội cho mình, khi cô nhìn thấy những chiếc siêu xe chạy đến dưới chân núi thì cô tự nhủ với mình cơ hội đã đến rồi, những lời nói dối của mấy cô gái các cô tôi đã quá quen thuộc rồi.” Người cảnh vệ lớn giọng nói.

Lời này khiến cho cô gái ngưng khóc thút thít, chỉ biết đứng ngây ngốc trước mặt bao nhiêu người.

Gã lớn giọng ấy thấy vậy lại càng đắc ý: Trong các cô còn có ai có anh trai là đầu bếp trong hôn lễ không?

Xe tải vận chuyển hoa tươi đã được xét duyệt, đội trưởng đội cảnh vệ dẫn đầu đi tới. Liên Gia Chú hạ cửa sổ xe xuống, đội trưởng đội cảnh vệ cười dẫn dò bọn họ: “Yann, rất chờ mong phần biểu diễn tối nay của anh, tôi là người chịu trách nhiệm ở hiện trường, tôi đã hứa ghi hình lại giúp bạn tôi rồi.”

Tối nay trong đoàn biểu diễn vì hôn lễ của thành viên hoàng thất có màn độc tấu violon dài 8 phút của Liên Gia Chú, cũng là món quà tình bạn duy nhất trong mười tiết mục.

Liên Gia Chú biểu diễn, các cô gái sẽ nhảy theo với điệu nhảy Tây Ban Nha. Đối mặt với vị đội trưởng cảnh vệ đang cười tít mắt, anh mới hỏi anh ta còn bao lâu nữa mới đến thời gian biểu diễn.

“Năm mươi phút.”

Liên Gia Chú gỡ lên tay lái. Gã anh bạn lớn giọng đó lại bắt đầu chát vắn người khác. Đội trưởng cảnh vệ nói cho bọn họ biết đó là những nhân viên an ninh của khách sạn Paris, vì phong tỏa đường mà bọn họ được điều đến đây, bọn họ chỉ có thể để cho những nhân viên an ninh khách sạn Paris tạm thời giữ chức cảnh vệ.

“Tên đó nhất định đã bị đồ đồng phục cảnh vệ hoàng gia làm cho lóa mắt rồi.” Đội trưởng đội cảnh vệ bắt đầu nói.

Liên Gia Chú nghiêng đầu nhìn Lâm Phúc Trăn: “Tên đó rất âm ỉ đúng không?”

“Một chút.” Lâm Phúc Trăn nhún vai nói.

“Tiểu họa mi, hình như lâu rồi anh với em chưa làm chuyện kì quái rồi.” Liên Gia Chú nói.

Được Liên Gia Chú nhắc nhở, Lâm Phúc Trăn mới suy nghĩ, hình như đúng thật như thế. Cô nhìn Liên Gia Chú với vẻ mặt tùy anh thôi.

Xe lui lại, chạy về hướng đường bị phong tỏa. Trên đồng phục có khảm huân chương hoàng thất Monaco khiến Tony cảm thấy mình như chiến sĩ trên chiến trường, nhưng cái bụng bia hơi nhô ra kia trông khác với thân hình một chiến sĩ khô khan nên có.

Trái với hần, ba người cảnh vệ khác tạm thời khoác đồng phục hoàng thất vào đang làm nhiệm vụ khuyên nhủ những du khách với những người bạn của họ.

Lắc đầu.

Quả thật là người chưa thấy việc đời, một bộ đồng phục đã khiến bọn họ nói chuyện không còn lưu loát nữa rồi. Nghe nói sau khi hôn lễ chấm dứt sẽ có màn chụp ảnh, lần này hoàng thất mời chiếc xe đoạt giải quán quân trong cuộc thi đua xe Monaco lần trước, đó cũng là xe trước mắt mà hần yêu thích nhất.

Có lẽ hần sẽ nắm bắt được cơ hội chụp ảnh chung với chiếc xe mình thích, hần sẽ phóng to bức ảnh của mình rồi post lên mạng xã hội, đến lúc đó bọn họ chỉ có thể hâm mộ hần thôi, trong lòng Tony đang nghĩ nghĩ như thế. Hần quay đầu lại, có một chiếc xe màu xám đang đậu trước mặt, chiếc xe con màu xám đang đậu cách đầu gối hần chỉ mấy tấc thôi.

Nhìn thấy bảng số xe, trong lòng Tony gào lên ba tiếng: Hallelujah. Biển số xe của bản địa, xe cũng không phải là dòng xe thuê.

Ở Mont Carlo này, chỉ có những người bản địa mới có thể làm được, những chiếc xe taxi ở đây cho dù không phải là Mercedes-Benz cũng là BMW.

Đối với người dám có can đảm lái chiếc Toyota lên đỉnh núi, Tony cũng lười nói chuyện mà chỉ chỉ tay vào bảng hướng dẫn đường bị phong tỏa ở một bên. Xe Toyota ấy vẫn không nhúc nhích. Một cái gậy ra lệnh xua đuổi đập vào kính trước của xe Toyota, gõ mấy lần thì cửa xe ở ghế điều khiển mới mở ra, trong xe là một người thanh niên trẻ tuổi.

Một người thanh niên trẻ tuổi đẹp trai. Khách sạn Paris nằm gần sông bạc Mont Carlo, Tony làm việc ở khách sạn Paris 5 năm, mỗi ngày đều nhìn thấy trai đẹp và mỹ nữ từ sông bạc ra vào khách sạn.

Nhưng cậu thanh niên này cũng khiến hai mắt hần tỏa sáng, thế giới này dù sao cũng có một số ít người và vật trở thành đứa con cưng của tạo hóa, đường ven biển xanh biếc chiếm phân nửa bờ biển phía nam nước Pháp này, và chàng trai trước mặt này cũng thế.

Nhưng chỉ là ngoại hình thôi, khuôn mặt xinh đẹp cũng không thể biến thành giấy thông hành.

Ánh mắt hần quét qua loa qua người chàng trai, ăn mặc giống như mấy cậu nhỉnh một ít tiền từ phí sinh hoạt của bố mẹ cho, cộng với một ít tiền làm công, cuối tháng mua một vé xem phim cùng xem phim với bạn gái mình và ăn một buổi tối của mấy gã học sinh nghèo

Bề ngoài cậu thanh niên này đơn giản giống như mấy tên học sinh nghèo, ở bên cạnh vùng ven biển xanh biếc này cũng có không ít kẻ trộm. Vì vậy trên đường phố, trên bờ biển cũng có nhiều túi xách bị trộm, những người đó chỉ có thể nhịn đau bán đôi giày LV mới mua với giá thấp để đổi lấy lộ phí về nhà

Bình thường những người này đều cầm ‘LV’ hần dùng để đổi ‘lộ phí về nhà’ hoặc chạy đến sông bạc, hoặc chạy đi ăn đồ hải sản.

Nhìn xem trên chân tên nhóc này đang mang giày LV, đủ biết cậu ta vừa mới gặp những người đó rồi. Nhưng, tướng mạo xinh đẹp luôn lừa được sự đồng tình của người khác.

Ừ, cô gái đang đeo mắt kính ngồi ở ghế lái phụ, có lẽ đây là một đôi tình nhân Châu Á đến từ một nơi nào đó nhưng lại không cẩn thận bị lạc đường, hay là bọn họ có kế hoạch đi chơi, cung hoàng thất Monaco đèn đuốc sáng trưng nên bọn họ lầm tưởng đó là chỗ vui chơi.

Ánh mắt quay lại trên gương mặt đẹp trai của chàng trai, giọng điệu Tony hơi mất kiên nhẫn nói: “Ồ đây không phải là nơi vui chơi.”

“Tôi biết ở đây không phải là nơi vui chơi.” Người thanh niên trẻ tuổi nói tiếng Pháp rất chuẩn.

Lắc lắc cây gậy trong tay, Tony làm ra động tác mời đi nhanh một chút: “Bất kể cậu có lạc đường hay không, nhưng chỗ này không phải là chỗ cậu nên xuất hiện.”

Lời này khiến cho nét mặt chàng trai trở nên trầm nổi rồi rầm nhưng không có cách nào giải, tựa như lời nói vừa rồi của hắn hơi thái quá.

Tony kiểm chế lời mắng: Đồ rác rưởi, chỉ lên giọng to hơn: “Chàng trai, ở đây là con đường thông đến cung của hoàng thất Monaco.”

“Tôi biết.” Chàng trai đó vẫn nhẹ giọng nói.

Khắp bờ biển xanh thẳm này đâu đâu cũng nhìn thấy biển quảng cáo Monaco, hoặc là sản phẩm du lịch của hoàng thân Monaco.

Nhưng! Hắn muốn nói với chàng trai trước mắt rằng cung điện hoàng thân Monaco khác với cung điện Versailles, cung điện Versailles là di vật văn hóa, nhưng cung điện hoàng thân Monaco chính là cung điện có người thật đang sinh sống.

“Đây là lần cuối cùng tôi nói cho cậu biết vấn đề không thể đi này, cung điện hoàng thân Monaco, là văn phòng của thân vương Monaco, cũng là nơi ngài ấy mở tiệc chiêu đãi khách khứa, hiểu không?”

“Đúng vậy, tôi biết mà.”

Biết mà còn không đi, Tony nhăn mày lại.

Lúc này cửa ghế lái phụ mở ra, chắc hẳn cô gái đó đến khuyên bạn trai mình rời đi, dù sao con gái lúc nào cũng nhát gan hơn.

Cô gái đeo kính nói thầm bên tai bạn trai mình một hồi.

Chàng trai trẻ tuổi sau khi được bạn gái nhắc nhở lúc này vẻ mặt mới bừng tỉnh, phủi trán nói: “Anh à, lần này tôi đã hiểu được rồi.”

Hắn nhún vai, hẳn đã nói rồi, không lãng phí nước bọt là sẽ không lãng phí nước bọt, hắn chỉ cây gậy xuống hướng xuống núi. Nhưng hành động kế tiếp của chàng trai lại khiến Tony dở khóc dở cười.

Chàng trai vẫn chưa rời khỏi ngược lại tránh cây gậy của hắn và nói với Tony: Anh à, tôi muốn lái chiếc Rolls-Royce Phantom ở Paris đến đây nhưng mà anh cũng biết TGV không nhận ủy thác vận chuyển Rolls-Royce Phantom.

Rolls-Royce Phantom? Cho rằng đọc mấy quyển tạp chí oto quảng cáo là có thể đem ra khoe khoang sao? Trường hợp này không thể nói những lời thừa thãi nữa rồi.

Chàng trai trẻ tuổi vẫn còn tiếp tục nói những lời hoang đường: Gara Nice của tôi mặc dù không có Rolls-Royce Phantom, nhưng những chiếc xe hàng đầu mà gara hoàng thất Monaco có thì gara Nice của tôi cũng có, tôi nghĩ nếu chiếc Toyota này mà đổi thành một chiếc xe bất kì nào khác chắc anh sẽ không dùng giọng điệu như thế nói chuyện với tôi.

Không thể nhịn được nữa rồi! Mẹ nó!

“Ban đầu tài xế của tôi nói muốn lái chiếc Aston Martin đến nhà ga đón tôi, nhưng giám quan thứ sáu nói cho tôi biết, đi chiếc Toyota này sẽ gặp được chuyện vui, bây giờ có thể chứng minh giám quan thứ sáu của tôi là chính xác, anh à, anh thấy thế nào?”

Tên này muốn nói là chuyện đang xảy ra cũng nằm trong giám quan thứ sáu của cậu ta sao?

Được, được rồi! Hẳn là Tony có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa ở đây có nhiều khán giả như vậy, hẳn giống như gặp phải một đối thủ điên rồi.

Đi về phía trước một bước, ngón tay chỉ vào huyết thái dương của chàng trai, hắn muốn chứng tỏ mình không những là Tony có kinh nghiệm mà còn là một Tony có giọng rất to.

Ngón tay đâm vào huyết thái dương của chàng trai, gân cổ nói: “Này, patty boy, những người như cậu tôi đã thấy nhiều rồi, nếu như cậu thành thật nói cho tôi biết, cậu chỉ muốn giả vờ bị bạo hành lấy cảnh phong nền để chụp hình cho chính mình sau đó phóng to chúng ra post lên mạng xã hội thì tôi sẽ cân nhắc sau khi hôn lễ kết thúc sẽ cho cậu vào mà thỏa mãn lòng hư vinh của mình.”

Lúc này chỉ cần ngừng trong nhất thời, giống như đến giờ quảng cáo ngăn kéo lại sự hứng thú của mọi người cũng như khiến họ cảm thấy được lực uy

hiếp của mình, từ giọng điệu đến sức lực và chiều cao của mình cũng ưu thế hơn.

Nhưng, Tony cau mày.

Đôi sau của dân nhập cư Châu Á có chiều cao khiến cho người ta ấn tượng, Tony thân cao một thước chín nhưng lại không chiếm được chút ưu thế nào trước chàng trai trước mặt.

Ngược lại nét mặt mây trôi nước chảy của cậu khiến lời nói của hắn lộ ra vẻ lúng túng.

Không, hắn không thể thừa nhận điều này.

“Cậu nghe kĩ cho tôi.” Hắn chỉ vào huyết thái dương của chàng trai mà nói: “Bây giờ! Lập tức! Biến ngay lập tức! Mở cửa xe, dẫn theo cô bạn gái nhỏ của cậu trở về chỗ nông thôn của cậu đi, tôi tin trong nhà cậu có một đồng chuện đang chờ cậu làm. Ví dụ như là dọn dẹp phân trâu ở nông trường, hoặc là đem phân trâu chôn xuống vườn nho trong nhà cậu.”

Người thanh niên trẻ tuổi vẫn không nhúc nhích.

Mẹ nó! Mẹ nó!

Tony lại lớn tiếng mắng: Cậu bị điếc sao? Nếu cậu bị điếc thì trở về quê mình trồng nho đi!

Gương mặt trước mắt đang mỉm cười, ánh mắt hẹp dài tạo thành một đường vòng cung nhỏ, hàng lông mi dày, khoảng khắc ấy

Mẹ nó! Giống như thiên sứ giáng xuống trần.

Cậu bé cười như không cười nói: “Anh à, nếu như tôi nói cho anh biết người lát nữa phải về quê trồng nho là anh không phải là tôi thì sao? Anh cho là mình đã có đầy đủ kinh nghiệm, nhưng nếu như anh đã có kinh nghiệm đầy đủ, thì anh nên hiểu lái xe lên đỉnh núi lúc này cũng cần có lý do, ví dụ như tôi là khách được thân vương điện hạ mời thì sao?”

“Thôi đi.” Hắn lại gầm lên: “Tony tôi là một người có kinh nghiệm đầy đủ.”

Ánh mắt hắn đảo ra, hắn nhìn thấy có một bóng người đang di chuyển về phía hắn.

Là cô gái đeo mắt kính, cô gái đó đến trước mặt hắn, nói với hắn bọn họ là khách mời trong hôn lễ trên đỉnh núi kia, còn là khách lời rất quan trọng.

“Anh à, đây là thiệp mời của chúng tôi.” Cô gái đeo mắt kính đưa cho hắn.

Hắn liếc nhìn qua một cái! Đây là cái gì? Không ai lại dám đem thiệp mời của thân vương vo thành một cục như giấy vệ sinh vậy!

Giấy LV có thể giả, thiệp mời cũng có thể làm giả, nhưng chỉ có thể lừa được những người già thôi, bọn họ cho rằng thiệp mời giống như vé mời xem nhạc hội sao?

Hắn nhận lấy ‘vé mời’ trong tay của cô gái đeo mắt kính.

Một giây sau, tấm thiệp mời bị xé ra làm hai, khi Tony đang lớn giọng Tony đang nói mình có kinh nghiệm, hay là nói mình là Tony của cộng đồng vấn đề trẻ em...

Thì một giây sau, tiếng vỗ tay vang lên, tiếng vỗ tay thanh thúy dành cho đôi nam nữ đó.

Tiếng vỗ tay dừng lại, Tony nghe được tiếng giầy da từ xa đến gần, đó là đội trưởng đội cảnh vệ, phía sau anh ta còn có hai người cảnh vệ khác.

Giọng nói của cô gái dịu dàng vang lên: “Gia Chú, Tony có kinh nghiệm lại nói chuyện thiếu lễ độ với khách mời của thân vương điện hạ.”

“Chỉ thiếu lễ độ thôi sao?”

“Ồ, Gia Chú, không phải hắn nói, chờ hôn lễ kết thúc sẽ cho anh đi chụp hình để thỏa mãn lòng hư vinh của anh sao? Gia Chú, nếu nói như vậy, ngộ nhờ chúng ta đắc tội với Thân vương điện hạ thì sao?”

“Vậy vấn đề sẽ rất nghiêm trọng.”

“Nghiêm trọng nhất là chẳng phải hắn đã xé rách thiệp mời có chữ kí của vương phi sao?”

“Đúng, hơn nữa hắn còn xé thiệp mời ở trước mặt rất nhiều người, điều này làm tổn hại đến hình tượng của hoàng thất.”

“Chuyện này... Vậy Tony có kinh nghiệm chẳng phải sẽ đổi thành Tony xui xẻo sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 13

Chiếc Toyota lái vào lối đi VIP, Tony bị lệnh cường chế còi bỏ đồng phục của đội cảnh vệ hoàng thất.

Lên đường xuống núi, Tony tự nói với mình: Không sao đâu, hần chẳng qua chỉ mất đi cơ hội chụp ảnh chung với chiếc xe mình thích mà thôi. Mãi đến khi hần nhận được điện thoại của chủ ruột thì hần mới ngộ ra, hôm nay hần biến thành Tony xui xẻo rồi.

Chủ ruột của hần là quản lý khách sạn Paris, hần có thể đến khách sạn làm việc cũng do ông ấy giới thiệu, trong điện thoại chủ hần bảo sau này hần không cần đến khách sạn làm việc nữa. Sau này không cần đến khách sạn, ý là hần đã bị sa thải rồi sao?

“Vì sao?” Phục hồi tinh thần lại, hần mới nhớ khách sạn Paris có 70% vốn đầu tư của hoàng thất Monaco: “Là vì thằng ranh mới lái chiếc Toyota sao?”

Chủ còn nói cho hần biết một việc. Thằng ranh mới lái chiếc Toyota ấy chính là Tiểu Pháp?

Tony biết Tiểu Pháp đấy, chính là đứa trẻ vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng rồi. Có một lần hần với một người bạn đến Paris du lịch, hần đã nhìn thấy một tấm poster trước cửa nhà hát kịch, sau khi trải qua chính sửa hoàng mỹ, chàng trai trên tấm poster ấy đang khép hờ mi mắt, đẹp như người đến từ thế giới giả tưởng.

Khi đó bọn họ còn hình dung chàng trai trên tấm ảnh ấy chắc được uống sương sớm lớn lên, hoàn toàn chênh lệch với lái xe đưa đón cậu.

Sau đó Tony còn nghe đến tin của Tiểu Pháp vì cậu trở thành sinh viên của học viện Ryder, căn phòng trên tầng cao nhất của khách sạn Paris, nghe nói đó là phòng hoàng thất Monaco để dành riêng cho cậu.

Công quốc Monaco và thực nghiệp Liên thị có hạng mục hợp tác lớn trong tương lai, Monaco muốn xây dựng bãi đỗ xe lớn nhất Châu Âu, còn nhân tài kiệt xuất của Liên thị sẽ làm việc trong tòa kiến trúc bên bờ biển ấy.

Nhưng Tony từ trước đến giờ chưa từng gặp Tiểu Pháp, nhiều đồng nghiệp của hần cũng chưa từng gặp Tiểu Pháp, bởi vì Tiểu Pháp rất ít khi đến ở khách sạn, mỗi lần tới cũng đi thẳng vào thang máy chuyên dụng trong khách sạn. Trong mắt nhân viên khách sạn Paris, đó là nhân vật có cấp bậc như tiểu vương tử, mà tiểu vương tử ấy có tính cách rất lạnh lùng.

Ai ngờ người như vậy lại lái chiếc Toyota đời cũ đi dự đám cưới của hoàng thất Monaco. Còn nữa, lúc trước hần còn cho rằng cô gái đeo mắt kính đó chính là khuôn mẫu của Vi An trong cuốn

Bọn nhóc luôn nói về Vi An như thế nào: “Vi An rất dễ thương”

Vi An dễ thương? Trong đầu hần bỗng nhiên xuất hiện giọng nói tỉnh tể ấy, hần là trò ngẫu hứng trong lúc nhàm chán của những đứa trẻ nhà có tiền rồi. Hôm nay vận may hần không tốt cho nên mới gặp hai đứa ranh hư hỏng đó.

...

Tony cầm điện thoại di động lên, hần chỉ muốn tìm bạn bè uống rượu thôi. Trong lúc điện thoại reo không có ai bắt máy, Tony lại nghe xung hô ‘Tiểu Pháp’ đến từ cô gái không coi ai ra gì bên cạnh hần

Cô gái đó vừa giẫm lên tấm poster, trong miệng không ngừng lẩm bầm một cái tên ‘Liên Gia Chú’. Liên Gia Chú hình như là tên tiếng Trung của Tiểu Pháp.

Tony không biết nhiều tiếng Trung lắm, bây giờ ngoại trừ ‘Xin chào’ ‘Cảm ơn’ và bây giờ lại thêm ‘Liên Gia Chú’, tin tưởng trong mười năm tới hần cũng sẽ không quên cái tên ‘Liên Gia Chú’

Lầm bầm xong, cô gái đó hung hăng vứt tạp chí xuống mặt đất, hình như còn chưa trút giận đủ, cô ta còn giẫm lên cuốn tạp chí ấy mấy đá, rồi mới bước đi không quay đầu lại.

Đó là tuần san giải trí tương đối bán chạy ở phía nam nước Pháp, trên trang tờ tạp chí mở ra, Tony nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, hần gấp điện thoại, đến gần.

Trên khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trong tạp chí có một tiêu đề to đùng: ở giữa tiêu đề cái tên Trần Đình Mỹ xuất hiện bên cạnh Tiểu Pháp.

Dựa theo truyền thông miêu tả thì Trần Đình Mỹ với Liên Gia Chú đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt.

...

Khu bờ biển xanh thăm bao quanh cửa lớn sông bạc Mont Carlo. Công ty cá độ hết sức phát triển. Địa Trung Hải là một địa điểm du lịch nhân nhả cũng

như là nơi giải trí cao nhất của những người sống ở phía nam nước Pháp. Công ty cá độ vừa mới khai trương đã thu hút rất nhiều tầm mắt, chỉ cần có tiền và hợp quy tắc thì cá độ nào họ cũng dám mở

Những vấn đề ‘Khi nào mình tỉnh đó sẽ chia tay’ thì tỷ lệ mở cược càng không cần phải bàn đến.

Lần này ‘Khi nào mình tỉnh đó sẽ chia tay’ đã đổi thành ‘Tiểu Pháp với LULU ngược lép khi nào sẽ chia tay’

‘Tiểu Pháp với LULU ngược lép khi nào sẽ chia tay’ đã tạo ra thể trận giữa người chơi với nhà cái là :8:1

Thời gian mở cược là trước khi mặt trời mọc, Nếu như sau khi mặt trời mọc mà Tiểu Pháp với LULU vẫn chưa chia tay thì tiền cược sẽ thuộc về nhà cái và Công ty cá độ

Nhưng nếu như sau mặt trời mọc ngày hôm sau mà Tiểu Pháp với Trần Đình Mỹ chia tay thì Công ty cá độ phải dựa vào tỷ lệ đặt cược hôm trước để bồi thường tiền vốn cho người chơi. Nghe nói, tám người chơi này, mỗi người đã đặt cược 10.000 Euro. Khoảng thời gian mở cược chỉ còn một ngày hai đêm nữa thôi.

Nếu dùng tư thế uốn lượn từ phía sau về phía Địa Trung Hải, thì trong chốc lát như có người xách thùng vàng rắc lên mặt biển, ánh hào quang màu vàng rực rỡ lần lượt kéo đến khiến mọi người không tài nào mở mắt ra được, nhưng lại không muốn bỏ lỡ cảnh đẹp trước mắt nên đành híp mắt quan sát đường ven biển bị nhuộm thành màu vàng.

Trong nháy mắt, khi ánh sáng màu vàng nhạt dần, biến thành màu trà ấm áp.

Trần Đình Mỹ lưu luyến thu hồi ánh mắt từ mặt biển về, Trần Đình Mỹ nhìn thấy tòa kiến trúc màu trắng như ống tay áo của tiên nhân, thăm thực vật xanh biếc nằm ở dưới chân núi.

Đó là nhà của Liên Gia Chú ở thị trấn Eze.

Trần nhỏ Eze hay được gọi là trấn Eze, là một thành phố nằm giữa Monaco với Nice, bởi vì nhà triết học Nietzsche đã ở đây sang tác một tác phẩm nổi tiếng cho đời sau và cũng là một trong những nơi có cảnh biển đẹp nhất.

Trần nhỏ Eze có nhà hàng Michelin, nhà hàng Michelin nằm ở ven biển, du khách có thể vừa nhấm nháp thức ăn ngon và thưởng thức rượu Lafite, ngắm nhìn biển xanh là thú vui trong đời người. Chuyện mừng rỡ nhất trong đời người đó, nửa năm trước Trần Đình Mỹ đã từng trải qua.

Hoàng hôn nửa năm trước, khi ấy cô mới lọt vào danh sách top 50 người trong cuộc thi sắc đẹp, vì để chúc mừng cô với bạn mình đã đến trấn nhỏ Eze.

Chỗ ngồi của các cô tại nhà hàng Michelin phải đặt trước một tuần lễ mới có, tất cả tốt đẹp như một giấc mơ. Hôm ấy khách không nhiều lắm, vài người phục vụ đến bàn nói chuyện phiếm với mấy cô. Nhờ mấy người phục vụ đó mà Trần Đình Mỹ mới biết được Tiểu Pháp, người khiến cô tò mò. Học viện Ryder có một số ít học sinh nổi bật và ‘Tiểu Pháp’ trong lời người phục vụ chính là một trong số đó.

Trần Đình Mỹ cũng là sinh viên học viện Ryder, nhưng vì gia thế của cô khiến cô chỉ được xếp vào trong nhóm sinh viên có cấp bậc thấp nhất trong học viện, nhóm sinh viên của cô với nhóm sinh viên của Liên Gia Chú nước sông không phạm nước giếng.

Những người trong học viện đã từng gặp qua ‘Tiểu Pháp’ đều nói đó là một người còn đẹp trai và lễ độ hơn trong poster. Trên trang web của học viện của tư liệu về ‘Tiểu Pháp’. Trần Đình Mỹ cảm thấy Tiểu Pháp có một cái tên tiếng Trung thật hay.

Gia Chú đọc thật hay. Bởi vì đọc rất hay nên cô còn cố ý lên mạng xem dịch nghĩa:

Chú: Mưa đúng lúc.

Gia Chú: Thời tiết mưa tốt

Ấn tượng của Trần Đình Mỹ về nhân vật nổi tiếng của học viện Ryder không phải là tài hoa hay độ nổi tiếng của anh, mà là khái niệm cái tên tiếng Trung mỗi khi nhắc đến.

Thời tiết mưa tốt.

Trần Đình Mỹ vốn đã rất tò mò khi trò chuyện với mấy người phục vụ, Liên Gia Chú là học sinh được học viện Ryder công nhận là ít xuất hiện nhất.

Thường thường, người càng ít xuất hiện sẽ càng khiến người ta tò mò. Từ miệng mấy người phục vụ, Trần Đình Mỹ biết Liên Gia Chú có nhà ở trấn Eze.

Ai ai cũng biết, ngoại trừ mấy trăm hộ dân bản địa ở Eze ra, chưa chắc có tiền là có thể mua nhà ở thành phố này, biệt thự nhỏ dưới chân núi được xây dựng lại từ hành cung vương triều Savoy còn sót lại, quyền xây dựng lại hành cung nằm trong tay chính phủ. Muốn giành được quyền xây dựng hành cung không phải chỉ có chi phiếu là được.

Nhà của Liên Gia Chú chính là một trong những hành cung còn sót lại của vương triều Savoy.

Một người phục vụ nói cô ấy với đầu bếp Michelin từng đến nhà Liên Gia Chú một lần. Thi thoảng, Liên Gia Chú sẽ ở nhà đãi khách, lúc đó anh sẽ gọi điện cho đầu bếp Michelin đến nấu ăn, và cô ấy chính là người phụ giúp đi chung với đầu bếp. Nhân viên phục vụ đã đến nhà Liên Gia Chú miêu tả cho

cô biết tình cảnh lúc ấy.

Thiết kế theo phong cách Byzantine, người da đen chịu trách nhiệm dọn dẹp phòng ốc, quản gia là người da trắng, lái xe người Nhật Bản, người giúp việc Philipines, bàn ăn với dụng cụ ăn uống được sắp xếp theo thời Napoleon, con mèo xinh đẹp lạnh lùng giống như người mẫu mèo trên tạp chí đang rúc trong lòng chàng trai, DJ nổi tiếng nước Pháp đang tận dụng hết khả năng để thay đổi bầu không khí, trong vườn có rất nhiều loại hoa tươi đẹp như nhiều ánh sao trên bầu trời.

Trong gió đêm, nghe tiếng nói của người phục vụ, ánh mắt tìm kiếm dọc theo chân núi, cuối cùng cô cũng nhìn thấy mái nhà màu đỏ ẩn trong màu xanh biếc của rừng cây, cô ngần ngại nhìn mái nhà màu đỏ ấy...

“Trần Đình Mỹ.” Bạn cô gõ tay lên bàn.

“Trần Đình Mỹ” Giọng nói như gần bên tai.

Hồi ức với hiện thực đan xen với nhau, tiếng gõ bàn và tiếng gọi ‘Trần Đình Mỹ’ ấy thuộc về nửa năm trước.

Nửa năm trước, Trần Đình Mỹ đem lòng hiếu kỳ đến quan sát nóc nhà màu đỏ dưới chân núi, cô không ngờ có một ngày cô sẽ trở thành khách ở nơi này.

Suy nghĩ từ trong hồi ức kéo về. Chủ nhân mái nhà màu đỏ gần ngay trước mắt, anh mặc quần áo thoải mái, một tay cầm túi, một tay nghe điện thoại, đôi mắt trắng đen rõ ràng, chàng trai có đôi mắt giống ngọc lưu ly đang bước đến.

“Yann...” Cô cong khóe miệng lên.

Trong lòng Trần Đình Mỹ cô thích gọi anh là Gia Chú, nhưng ngày đó...

Ngày hôm đó, trong trạng thái thả lỏng cô đã buột miệng gọi anh là Gia Chú.

“Gọi tôi là Yann.” Giọng điệu anh rất dịu dàng nhưng ánh mắt nhạt dần, nhạt dần thậm chí là lạnh lùng.

Trong đám bạn của Liên Gia Chú chỉ có Lâm Phúc Trần mới bất chấp tất cả không gọi anh là ‘Yann’ Từ đầu đến cuối cô đều gọi:

-Gia Chú, anh đừng giận em

-Gia Chú, đưa cái ly cho em

-Gia Chú em hỏi anh một vấn đề

-Gia Chú...

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 14

Nhìn gương mặt gần ngay trước mắt, Trần Đình Mỹ cong khóe miệng lên: “Yann.”

Liên Gia Chú cũng không biết cô ấy đã đứng đây bao lâu, khi nhìn thấy cô chỉ hỏi cô đứng ở đây làm gì? Sau đó cô trả lời ‘Ngây ngốc đấy’

Trần Đình Mỹ lấy tay sờ khóe miệng, hình như cô đã đứng ở đây lâu lắm rồi, khi còn bé mỗi lần cô đứng ngây ngốc sẽ chảy nước miếng, dù cô đã bỏ thói quen này lâu rồi, nhưng thói quen vô thức sờ miệng này vẫn chưa thể nào bỏ được.

Dưới ánh mắt của Liên Gia Chú, cô ấp úng thu hồi tay về.

“Sao đến sớm vậy?” Anh hỏi cô.

Hôm qua là một ngày xui xẻo với Trần Đình Mỹ, tại bảo tàng mỹ thuật Picasso, cô không nên cảm thấy hiếu kỳ với cái nút đó, tò mò cũng thôi đi cần gì lấy tay chạm vào nó.

Bây giờ còn có thể đứng ở đây may nhờ có Liên Gia Chú, sáng sớm Trần Đình Mỹ gọi điện cho Liên Gia Chú bày tỏ lòng biết ơn, trong điện thoại cô còn lấy hết dũng khí nói cô nhớ anh lắm.

Bọn họ đã hơn một tuần chưa gặp mặt rồi.

Lần gặp mặt cuối cùng là ở bên bờ biển Nice, nụ hôn của anh từ tóc mai cô xuống cánh môi cô, khi cô đang thở hồng hộc, tay đang định chạm vào cổ anh thì anh đã buông cô ra.

Sờ sờ mặt cô rồi nói: Anh đã đặt phòng rồi.

Lời này khiến cho trái tim cô đập loạn. Nhưng trên thực tế...

Trên thực tế, Liên Gia Chú đã đặt phòng, một căn phòng lớn có thể nhìn thấy cảnh biển nhưng người ở trong căn phòng đó chỉ có mình cô, Liên Gia Chú không vào mà chỉ đứng ở cửa phòng nói với cô rằng: Ông nội đang chờ anh.

Lý do này khiến Trần Đình Mỹ hiểu được: Những đứa con nhà có tiền nào cũng thế, hẹn hò với các cô gái là một chuyện nhưng ở chung với các cô gái lại là chuyện khác.

“Ngày mai anh sẽ đến đón em.”

“Được.” Cô cười với anh.

Trong căn phòng lớn có thể quan sát toàn bộ vịnh Angel và những chiếc máy máy lên lên xuống xuống ở sân bay Nice, nhân viên phục vụ nói với cô đó là sân bay bán (1/2) tư nhân, Liên Gia Chú cũng có cổ phần ở đó.

Người đã nói đến đón cô lại không đến, cô đã ở trong phòng đó ngắm cảnh biển suốt một ngày đêm.

Mãi đến khi chạng vạng tối, Trần Đình Mỹ mới nhìn thấy một người tự xưng là tài xế của Liên Gia Chú.

Trên đường trở về học viện Ryder, Trần Đình Mỹ nhận được điện thoại của Liên Gia Chú.

Trong điện thoại, Liên Gia Chú nói thẳng: “Xin lỗi, anh quên em ở khách sạn.”

“Không sao, em ăn rất nhiều món ngon.” Cô nói.

Đó là một khách sạn có rất nhiều món ngon thu hút khách du lịch, Trần Đình Mỹ đã ăn rất nhiều món mà trước nay cô chưa từng ăn.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười: “Bạn anh nói anh ta vừa vào khách sạn đã nghe nhân viên phục vụ nói bạn Yann dẫn đến đã ăn hết 50gam cánh hoa.”

Khi đó, trong lòng Trần Đình Mỹ có cảm giác bất ổn.

Quả nhiên...

“Cô gái ngọc, những thức ăn đó dùng để tặng sắc tố cho hoa.”

Đầu cô đập bịch bịch vào cửa sổ xe. Trong lúc vô thức, Trần Đình Mỹ vẫn lấy tay sờ trán, mặc dù bây giờ đã hết đau rồi, nhưng cô vẫn ngốc đấy.

Từ Nice trở về, cô vẫn chưa gặp Liên Gia Chú. Buổi sáng nay khi gọi điện thoại cho anh, cô lấy hết dũng khí để nói cô nhớ anh lắm, đầu bên kia điện thoại sóng yên biển lặng, nếu nói câu ‘Em muốn anh’ với Liên Gia Chú mà nói giống như một lời thăm hỏi bình thường mà thôi.

Anh hỏi cô có muốn tham gia buổi gặp gỡ của anh với bạn bè anh không.

Buổi tụ tập diễn ra ở trong nhà Liên Gia Chú ở Eze, tám giờ rưỡi tối.

Đây là lần đầu tiên Liên Gia Chú mời cô đến nhà anh, đứng vào chủ nhật, giữa trưa Trần Đình Mỹ bắt đầu chuẩn bị, chuẩn bị xong thấy thời gian vẫn còn sớm, vì vậy cô đã đến trước, cô muốn mình có thể góp một phần sức lao động.

“Chuyện này hỏi rất khó trả lời sao?” Giọng điệu Liên Gia Chú hơi bất đắc dĩ.

“Chuyện gì?” Một lát sau Trần Đình Mỹ mới nhớ hỏi nãy Liên Gia Chú hỏi cô sao lại đến sớm như vậy, cô mới vội vàng đáp: “Em muốn đến xem ở đây anh có cần em giúp gì không? Hôm qua anh đã giúp em một chuyện lớn, em...”

“Nói lời cảm ơn sáng em đã nói rồi, hôm qua em cũng đã nói rồi.” Liên Gia Chú cắt ngang lời cô.

Đúng, cô đã nói rất nhiều lần rồi.

Cô nhìn những chiếc túi xách trên tay Liên Gia Chú, hình như chúng rất nặng, muốn góp một chút sức cũng không thể nói không được.

Cô đưa tay muốn nhận lấy mấy cái túi nhưng bị ngăn lại, hành động đường đột của cô khiến Liên Gia Chú nhú mày.

“Em chỉ muốn xách túi dùm anh thôi.” Trần Đình Mỹ vội vàng giải thích.

Tay phải xách túi đổi thành tay trái, còn tay để trống kéo tay cô: “Đi thôi.”

Nhìn hai tay nắm chặt, Trần Đình Mỹ rướn môi lên, cô phục hồi tinh thần lại mới nhớ đến một vấn đề vô cùng đặc biệt

“Anh cũng biết đi mua đồ?” Cô đã đem vấn đề này hỏi ra miệng.

Dần dần đẩy, Trần Đình Mỹ đã quên xưng hô ‘Yann’ cô cảm thấy xưng hô này kéo dài khoảng cách giữa cô với Liên Gia Chú.

Tay bọn họ vẫn nắm tay nhau, nhưng cô vẫn chưa nghe được câu trả lời của anh.

“Việc này rất khó trả lời sao?” Cô bắt chước ngữ điệu của Liên Gia Chú.

Giọng điệu rất bắt mắt dĩ: “Không phải khó trả lời mà vấn đề hết sức nhàm chán.”

Cô cho rằng có cái gì Liên Gia Chú chưa từng gặp, trong nhà có quần gia, lái xe, đầu bếp, người hầu, sao anh lại ra ngoài mua đồ ăn.

Lại liếc mắt nhìn những thứ trong túi đều là những thức ăn linh tinh con gái hay ăn, hơn nữa còn là những thức ăn thô.

Điều này có thể giải thích vì sao trong nhà Liên Gia Chú không thể tìm thấy những thứ này, những thứ ăn này may ra có thể tìm thấy trong phòng người giúp việc, còn vì sao anh phải tự mình đi mua, có lẽ vì anh sợ bị người giúp việc xuyên tạc, những người có tiền dù sao cũng có nhiều kiêng kị, Trần Đình Mỹ nghĩ như thế.

Những thức ăn này mua cho ai, dĩ nhiên không phải Liên Gia Chú.

Cô gái có quan hệ tốt nhất với Liên Gia Chú chính là Lâm Phúc Trần. Có người hình dung quan hệ giữa bọn họ như vậy: Bọn họ giống như hai luồng sáng trong bầu trời đêm, bọn họ chiếu sáng quỹ đạo cho nhau, giao nhau nhưng lại không xuất hiện cùng nhau.

Cô thấy hình dung như vậy rất chính xác. Có lần, trong một buổi tụ tập, cô cảm thấy tò mò nên đã quan sát Lâm Phúc Trần, đặc biệt là khi Liên Gia Chú có những cử chỉ thân mật với cô, cô ấy đều ngoảnh mặt làm ngơ

Lâm Phúc Trần chưa từng tỏ ra thù địch với cô, thậm chí cô ấy còn có lòng tốt ngăn đám bạn Liên Gia Chú đem chuyện ‘nhắm tình dầu thành đồ uống’ ra để chế giễu cô.

Đồ ăn trên tay Liên Gia Chú hẳn là mua cho Lâm Phúc Trần đấy. Vì để tránh lại nói những lời nhàm chán, cô mới nuốt câu ‘không ngờ Lâm Phúc Trần cũng ăn những đồ này’ nuốt trở vào.

Cô không ăn những loại khoai tây chiên cân kg này, không phải không ăn, mà là quá nhiều chất phụ gia và không đảm bảo được vệ sinh.

Không ngờ Lâm Phúc Trần lại ăn những đồ này, cô lại liếc nhìn những túi hàng rồi tưởng tượng đến nét mặt của cô ấy. Phần lớn thời gian gương mặt ấy luôn lộ ra vẻ lười nhát nhưng khi ánh mắt ấy nhìn bạn sẽ khiến bạn chỉ muốn đem tay giấu ở trong túi quần.

Nhưng, khi xuất hiện ở nơi công cộng, gương mặt ấy sẽ đổi thành một dáng vẻ khác, nhiệt tình vừa đủ, kiêu ngạo vừa đủ.

Cô lại nhìn gương mặt gần ngay trước mắt, cũng vậy.

Nếu như muốn tìm một chỗ khác biệt, thì khi Lâm Phúc Trần nhìn bạn khiến bạn muốn giấu tay vào trong túi quần, thì khi Liên Gia Chú nhìn bạn tay của bạn sẽ không nghe lời sai khiến của đại não mà lặng lẽ đi ngăn trái tim đang loạn nhịp.

Cô thu hồi ánh mắt, toàn tâm toàn ý đi theo Liên Gia Chú.

Cánh cổng lớn màu trắng sữa chậm rãi mở ra, chân trước vừa mới bước vào thì cánh cổng ấy đã tự động đóng lại. Trần Đình Mỹ nhìn thấy vườn hoa còn sót lại của vương triều Savoy mà anh chàng phục vụ Michelin đã miêu tả nửa năm trước.

Trước mắt có nhiều loại hoa bao quanh bức tượng Baroque, thậm chí màu xanh dưới chân trải rộng khắp nơi, người đẹp nằm ngủ ở trên suối phun được mặt cỏ xanh biếc ôm lấy, những chậu hoa được đặt trên mặt cỏ, những bông hoa hồng trắng được trồng đầy trong chậu màu đồng đen, người phục vụ đứng trước bàn ăn dài đang bận rộn.

Những cây táo được tỉa rất gọn gàng xếp ngay ngắn ở phía tường rào, những bóng đèn neon được treo trên cây táo, khi ánh đèn được bật lên, cùng với ánh bạc trên mấy bộ dụng cụ bày trên bàn ăn, chiếu sáng lẫn nhau.

“Đứng ngây ngốc ở đó làm gì?” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Như từ trong mơ tỉnh lại, cô nhìn Liên Gia Chú một cái, cười cười rồi nói nhà anh thật đẹp.

Lúc này, Trần Đình Mỹ mới phát hiện Liên Gia Chú đã buông tay cô ra.

Cô vẫn nhìn thẳng và bước đi theo Liên Gia Chú. Liên Gia Chú dẫn cô đến một căn phòng rộng rãi bên cạnh hoa viên, nói tám giờ tối sẽ có người đến

đón cô đến chỗ tụ tập.

“Yann...” Trần Đình Mỹ gọi Liên Gia Chú đang định rời đi: “Em có thể giúp, hỏi cấp ba em là thành viên chủ lực trong đội bóng rổ.”

Sợ anh không tin, cô còn giơ cánh tay của mình lên.

“Không phải anh không tin em.” Giọng Liên Gia Chú dịu dàng y như ngày đó chìa tay ra giúp đỡ cô ở phi trường: “Anh sợ em càng giúp sẽ càng bận rộn, mặc dù ở đây không có thiết bị đóng cửa nhưng khắp nơi đều là hệ thống báo động, hệ thống báo động sẽ kết nối trực tiếp với mạng lưới cục cảnh sát ở gần nhất.”

Cô lau mặt một cái, cũng đứng.

Cô giơ tay lên: “Em thề, nếu như chưa có người dẫn em ra khỏi đây, em sẽ không đi đâu cả.”

Phòng nhỏ của Trần Đình Mỹ có cửa kính thủy tinh có thể nhìn thấy mặt sau của tòa kiến trúc hình ống tròn, kiểu kiến trúc hình tròn này kéo dài đến nửa tầng bốn, từ mái nhà đến vách tường đều chọn màu trắng, từ thiết kế đến màu sắc của rèm cửa có thể đoán được chủ nhân, không biết Liên Gia Chú ở tầng mấy.

Trần Đình Mỹ đi tới phía trước cửa sổ, ngoại trừ bức rèm ở tầng thứ tư có màu hồng thì những thứ khác bên ngoài đều có màu xám thẫm.

Bức rèm màu hồng lộ ra ấy rất dễ thương khiến người ta nghĩ tới ‘căn phòng của con gái’ khi ý nghĩ ấy liên hệ với nhau, chẳng lẽ là phòng của chị họ Liên Gia Chú?

Hai người chị họ của Liên Gia Chú đều ở Bắc Mỹ, nếu nói đến bạn...

Có lẽ căn phòng đó của Lâm Phúc Trấn, cộng với những đồ ăn anh ấy mua thì những lý lẽ này có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng khi nói Liên Gia Chú với Lâm Phúc Trấn ở chung một chỗ nghe có vẻ là lạ.

Nếu như không đồng ý với Liên Gia Chú sẽ không rời khỏi đây, cô chắc chắn sẽ tìm kiếm đáp án tới cùng

Tiểu Pháp với bạn bè anh tụ tập sinh động hơn nhiều so với lời miêu tả của phục vụ Michelin. Chỗ khác biệt là, DJ bị đổi thành người biểu diễn violon, đầu bếp Michelin đổi thành đầu bếp đến từ khách sạn Provence.

Những món trên bàn ăn dành cho hai mươi người có thể sánh ngang với những món ngon trên tạp chí, hải sản, thịt ngỗng và kem hương cỏ lavender đều là những món ăn sở trường của đầu bếp Provence.

Đã có mười bốn người ngồi vào bàn, mỗi bên bảy người, Trần Đình Mỹ ngồi ở phía đối diện Liên Gia Chú, bên phải của anh là cô bé người Thụy Sĩ Lynda.

Chuỗi khách sạn nhà Lynda trải rộng khắp Châu Âu, trong mười bốn người tụ tập ở đây thì có bảy người Trần Đình Mỹ đã từng gặp mỗi lần đi theo Liên Gia Chú tụ tập, bọn họ là thiên kim của chuyên gia, có người là thiếu gia của chủ tịch chính đảng nhà nước, có người là người thừa kế của ông trùm sản xuất thuyền buồm...

Trần Đình Mỹ tin chắc bảy người có mặt ở đây là những người đã trải qua rất nhiều sự lựa chọn để trở thành một nhóm.

Trong bảy người này, Lynda bị mọi người gọi là người ‘cuồng yêu’ bên người cô ta không thể thiếu đàn ông, mỗi lần yêu nhau rất oanh oanh liệt liệt, thề non hẹn biển, nhưng đến khi chia tay thì chưa đến một ngày bên người đã xuất hiện bạn trai mới, bạn trai lái chiếc xe cô ta tặng đến, hai người giống như mật ong trong dâu.

Lúc này, cả người Lynda tựa như không xương dựa hẳn vào người Liên Gia Chú, còn thiếu chút nữa là nằm trong lòng ngực anh, mà bạn trai cô ta mới quen đang ngồi đối diện.

Lynda rất thích Liên Gia Chú, đây là chuyện ai cũng biết.

“Tôi có, Yann đều có, tôi không thể mang đến cho anh ấy cái gì, nhưng anh ấy cũng không cần điều đó, nếu Yann bằng lòng ở bên tôi, tôi sẽ tặng hết cổ phần công ty cho anh ấy, nhưng tôi biết chuyện đó sẽ không xảy ra, tôi biết Yann chắc chắn rất ghét tôi, tôi là con gái riêng của bố, mặc dù sau khi vợ trước của bố mất rồi, bố mới đến với mẹ tôi. Nhưng tôi biết trong mắt bọn họ, tôi chỉ là đứa con gái riêng, con gái riêng sẽ không có địa vị.” Tính cách cô gái Thụy Sĩ cũng rất cởi mở.

Vì vậy, hành vi bây giờ của cô ấy cũng nằm trong phạm vi có thể hiểu được, cô ấy hưởng thụ sự chăm sóc Liên Gia Chú dành cho mình, giúp cô rót nước, gấp đồ ăn bỏ vào trong đĩa cô, là chuyện chính đáng đến cỡ nào.

Ly của Lynda đã trống rỗng lần thứ ba rồi, tối nay cô ấy uống hơi nhiều. Cô ấy đẩy cái ly không ra ngoài rồi chống cằm nhìn Liên Gia Chú.

Khi Liên Gia Chú lần thứ tư rót nước cho Lynda, Trần Đình Mỹ giờ chút trò đùa dai, trong lòng cô âm thầm mặc niệm mau xảy ra chuyện đi, mau xảy ra chuyện đi.

Một giây sau, quả nhiên xảy ra chuyện thật.

Tay Lynda bỗng chốc run lên dữ dội, mặt cô ta bị úp xuống phần bánh ngọt để ở trên bàn trước mặt.

Một giây kế tiếp, Trần Đình Mỹ nhìn thấy Lâm Phúc Trăn.

Lâm Phúc Trăn là người cố định thứ tám trong nhóm này, mỗi lần tụ tập cô ấy đều ngồi ở bên tay phải của Liên Gia Chú. Mặc dù chưa ai nói, nhưng Trần Đình Mỹ biết vị trí bên phải Liên Gia Chú nhất định thuộc về Lâm Phúc Trăn.

Lynda ‘cuồng yêu’ là người đầu tiên dám ngồi vào vị trí đó, nhưng điều kiện tiên quyết là cô ấy phải uống một ly rượu để tăng lòng dũng cảm!

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 15

Không thể nào! Câu thần chú của cô sao lại linh nghiệm như vậy?

Trong lòng Trần Đình Mỹ càng hoảng sợ, như vậy là có người đã đẩy Lynda, nhưng người đẩy cô ta tất nhiên không thể là Liên Gia Chú, người ngồi ở bên cạnh cô ta là thiên kim tiểu thư ngân hàng.

Lynda cũng ý thức được có người đẩy mình, nên khi ngẩng mặt lên khỏi đồng bánh ngọt ấy, cô ta đã tìm thấy kẻ đầu sỏ rồi.

Giọng của thiên kim ngân hàng có vẻ bất đắc dĩ: “Tôi không muốn mặt cô úp vào đồng thịt nguội.”

“Cô đổ kị tôi ngồi bên cạnh Yann?” Long mi dính bờ hơi lay động, thoát nhìn có chút buồn cười.

Tiểu thư ngân hàng mới ra hiệu ánh mắt cho Lynda. Có một bóng hình yếu điệu đang đứng dưới cây táo.

Lynda tức giận bắt bình từ chỗ ngồi đứng lên, sau đó đề nghị bạn trai dẫn cô ấy đi toilet rửa tay. Quần gia tới rất nhanh, nhanh chóng thu dọn bộ đồ ăn của Lynda xuống rồi thay bằng một bộ đồ ăn mới.

Lynda ngồi ở bên tay phải Liên Gia Chú, biến thành Lâm Phúc Trăn, hai bả vai kề sát vào nhau, anh xem như bên cạnh không có người, hỏi cô sao không ngủ thêm một lúc.

Xem ra, Trần Đình Mỹ đã đoán đúng, căn phòng có rèm cửa màu hồng là chuẩn bị cho Lâm Phúc Trăn.

“Tình vì đôi.” Lâm Phúc Trăn cũng không ngẩng đầu lên.

Tiếng cười nhẹ nhàng, nhàn nhạt vang lên, so với tiếng đàn còn dễ nghe hơn

Đầy khay hải sản ở trên tầng cao nhất, Liên Gia Chú dùng thìa xúc một ít hải sản thịt nguội và một ít com trắng cho vào đĩa, com trắng được cho vào đĩa, còn bỏ thêm một lát chanh và một thìa cà phê nước mắm.

Anh đẩy cái đĩa đến trước mặt Lâm Phúc Trăn: “Ăn cái này trước đi.”

“Ừ.” Lâm Phúc Trăn vẫn không ngẩng đầu lên.

Khi đồ hải sản, thịt nguội và kem Lavender được dọn đến trước mặt Lâm Phúc Trăn thì Lynda cũng trang điểm xong trở về chỗ ngồi.

Chuyện vừa mới xảy ra dường như chẳng có ai hứng thú nhắc đến nên mọi người vẫn tiếp tục nói chuyện. Không có ai từng quen những người này, Trần Đình Mỹ nghĩ rằng khi bọn họ tụ tập sẽ nói về ‘xe xịn, mỹ nữ’ nhưng sự thật chứng minh suy nghĩ trước đó của cô là sai rồi.

“Xe xịn, mỹ nữ” bọn họ cũng bàn luận nhưng rất ít, bọn họ chỉ nói về chính trị, nói về đầu tư, bóng đá, kiến trúc, nghệ thuật hoặc là những tác phẩm sưu tầm.

Bây giờ họ đang nói về công ty cá độ. Nói đến công ty cá độ, điều này khiến Trần Đình Mỹ đau đầu gấp đôi. Khi những người này nói đến chủ đề này thì không hề che giấu, cô biết rõ công ty cá độ đang đặt ra tỉ lệ cá cược ‘Tiểu Pháp với cô bé LOLO ngược lép nào đó khi nào thì chia tay’

Cô cứ giả vờ như nghe không hiểu là được. Ánh mắt cô lặng lẽ nhìn về phía đối diện, Lâm Phúc Trăn mặc áo len phối với quần dài, cô ấy trông như không hợp với những người này, ít nhất là về cách ăn mặc.

Quần áo của nhân viên phục vụ còn nghiêm túc hơn cô ấy, cô ấy ăn kem giống như những cô bé nửa đêm đói bụng xuống bếp tìm đồ ăn qua loa.

Ngoại trừ những thành viên mới thì những người khác thấy Lâm Phúc Trần mặc áo len phối với quần dài chot xuất hiện cũng không cảm thấy kinh sợ như nhìn thấy chuyện quái dị.

Liên Gia Chú cũng giống như Liên Gia Chú trước đây, khi bạn bè cất tiếng cười to thì anh khẽ mỉm cười, chỉ là chuyển ánh mắt nhìn sang bên phải nhiều một chút. Khi Liên Gia Chú nhìn sang bên phải thì Lâm Phúc Trần cũng ngẩng đầu lên.

Cô trừng mắt liếc nhìn anh, dường như anh rất hưởng thụ ánh mắt cảnh cáo của cô, anh càng không kiêng dè nhìn xuống cánh môi cô, như đang nhìn cánh môi như bị ly kem đông lạnh thành đóa hoa son trà đỏ thắm, hoặc nhìn miếng kem dính trên khóe miệng cô.

Bà vai hai người dựa sát vào nhau, bọn họ như đang trôi nổi trong chính chủ đề của mình.

Anh hỏi cô: Lâm Phúc Trần, có phải em cảm thấy màu kem xứng với màu quần áo của mình cho nên mới cố tình chữa lại một ít đúng không?

Áo len của Lâm Phúc Trần màu tím, kem Lavender cũng màu tím, màu quần áo phối với kem bởi vì người nói là Liên Gia Chú nên thay đổi rất sinh động, giọng nói ấm áp dễ nghe.

Trần Đình Mỹ cong khóe miệng lên. Liên Gia Chú đưa khăn giấy cho Lâm Phúc Trần.

Lâm Phúc Trần nhận khăn giấy sau đó lau mặt sau của chiếc thìa rồi mới lau cái miệng dính đầy kem của mình. Cô buông thìa xuống, để khăn giấy lên bàn, miệng đã sạch sẽ trở lại.

Khi chưa kịp chuẩn bị rõ ràng, Trần Đình Mỹ đã nhìn khuôn mặt phía đối diện, cười cười nói: Tôi cũng có một chiếc áo len giống như cô, mua vào dịp giáng sinh năm ngoái.

“Được giảm giá 30%” Cô hờn hờ nói.

“Của tôi được giảm giá thấp hơn.”

Giảm giá thấp hơn?

Trần Đình Mỹ gần như đập bàn đứng dậy: “Ngày đó rõ ràng bọn họ nói với tôi giảm giá 30% là giá thấp nhất.”

Xung quanh yên lặng như tờ, ngay cả người diễn tấu violon cũng dừng lại. Cô cúi đầu, khom lưng, liên tiếp nói xin lỗi.

“Cô ấy rất dễ bị mắc lừa đúng không?” Giữa chân mày mang theo cảm giác thỏa mãn và lười biếng khi được ăn no, Lâm Phúc Trần tựa đầu lên vai Liên Gia Chú cười nói: “Gia Chú, loại như cô ấy trong mắt là biên kịch là hình tượng kinh điển đấy.”

Ánh mắt nhiều người ở đây đều chuyển hướng nhìn cô, những ánh mắt đó khiến cô như ngồi trên đồng lửa, áp ứng nói: “Ngày đó, bọn họ thật sự nói với tôi giảm giá 30% là giá thấp nhất rồi.”

Nói xong, trong lòng Trần Đình Mỹ cực kì hối hận, lời ấy càng khiến cô lộ vẻ ngu ngốc hơn, cô và Lâm Phúc Trần bằng tuổi.

Rõ ràng Lâm Phúc Trần nói giảm giá là đang gạt cô, có lẽ muốn cô nhất thời bối rối không thoát ra được.

Những người này thi thoảng sẽ làm những điều kì quặc hơn, ném tiền xuống biển, còn có người nhảy xuống biển, có nhiều tiền trôi nổi trên biển như vậy cho dù ai nhìn thấy cũng cảm thấy động tâm đúng không?

“Có muốn biết hình tượng kinh điển mà tôi nói là chỉ cái gì không?” Lâm Phúc Trần hỏi cô.

Cô miễn cưỡng tựa lên vai Liên Gia Chú, Lâm Phúc Trần có một đôi mắt như thú đi săn đêm, giống như con báo.

Cũng mặc kệ cô ấy có thích nghe hay không, cô cũng nói thẳng: “Đơn giản, qua quýt, nhiệt tình, thiện lương, ngớ ngẩn, thi thoảng sẽ gây họa, đây là những hình ảnh có thể tăng doanh thu phòng vé,... Sau đó thì sao, những người phụ nữ đơn thuần, bình thường và ngốc nghếch, hay gây rắc rối ấy sẽ gặp được nam nhân vật chính anh tuấn có nhiều tiền, và dùng nụ hôn nồng nhiệt của nam nữ chính để kết thúc câu chuyện xưa đó.”

“Đừng tưởng rằng trong phim mới có những hình tượng đó, trong thực tế cũng có hình tượng những cô ả sống một cách qua loa như vậy, cùng với bạn bè ăn uống tiệc tùng rồi cười đùa ngốc nghếch như thế.”

Cuộc thi sắc đẹp thế giới rất coi trọng tố chất tổng hợp, trong đó có không ít trắc nghiệm IQ, cô lọt vào top 50, không có nghĩa là cô ngốc, cô thường xuyên gây rắc rối nhưng cô biết hình tượng cô ả ngốc nghếch mà Lâm Phúc Trần ám chỉ là ai.

Cô đặt tay trên mặt bàn đối mặt với ánh mắt của Lâm Phúc Trần

“Trần Đình Mỹ.”

“Cô nói đi.” Cô mỉm cười đáp lại.

Ánh mắt cô ấy nhìn cô như mắt báo, nhưng cũng tựa như không nhìn, mà đang nhìn chỗ ánh sáng giao nhau ở phía sau lưng cô.

“Phim với hiện thực là hai chuyện khác nhau, không phải cứ dùng hình tượng ngây ngô, vô tư ấy là có thể gả cho nhà giàu được đâu.”

Lời này có phải muốn nói , cô tự đóng gói mình trong hình tượng cô ả thiện lương, nhiệt tình, ngây ngô, đơn giản ư?

Trần Đình Mỹ liếc nhìn Liên Gia Chú, khi cô với Lâm Phúc Trần nói chuyện, Liên Gia Chú đều im lặng, im lặng như đang nghe, im lặng như đang nhìn.

Liên Gia Chú bắt đầu nhìn cô nói: “Đừng để ý đến cô ấy, chẳng phải mỗi tháng con gái đều có mấy ngày tâm trạng khó chịu sao?”

Lời này có nghĩa là, hôm nay tâm trạng Lâm Phúc Trần khó chịu bởi vì cô ấy đang ở trong mấy ngày trong tháng sao? Cô cũng là con gái.

Sau khi hiểu thông, khóe miệng cô rướn lên.

Lời Liên Gia Chú nói khiến Lâm Phúc Trần tức giận.

“Lâm Phúc Trần.” Liên Gia Chú cao giọng nói: “Nếu anh không nhớ lầm, hôm qua em chưa gọi đầu, hôm nay em cũng chưa gọi đầu, nếu em không lấy đầu em ra, anh sẽ gọi điện cho Sana.”

“Gọi điện thoại cho Sana làm gì?”

“Để Sana nấu cơm cho em, giặt đồ cho em, đến lúc đó em sẽ không kiểm soát ở lại nhà anh, ban ngày thì ngủ, buổi tối thì chơi game thoải mái.”

Sana trong lời Liên Gia Chú có lẽ là một nhân vật rất lợi hại, chỉ nghe Lâm Phúc Trần lẩm bẩm, cô lẩm bẩm gì đấy trong đó có câu ‘trọng sắc khinh bạn’

Tay biểu diễn violon là người có dáng cao gầy, tay nhẹ run lên, nhạc nhẹ nhàng khiến những giọt sương ngưng tụ ở trên ngọn cây, dường như cũng có vũ điệu của riêng mình, lại vô tình từ lá cây chảy xuống đến đầu ngọn cây.

Thì ra, đêm đã khuya rồi.

Có nhiều người nói, nếu đã đến rồi thì nên nghỉ ngơi một chút, trong mắt một số người trong vườn hoa, đêm có chỗ tĩnh tụy của nó, tiếng cụng ly vang lên, họ nói cười rôm rả, nói chuyện trên trời dưới đất, khi kể đến chuyện mắc cười thì tiếng cười càng to hơn.

Chủ đề hứng thú lại xoay quanh công ty cá độ, bọn họ càng nói càng hưng phấn. Trần Đình Mỹ liên tục nhìn đồng hồ, cô hy vọng buổi tụ tập này mau chóng kết thúc, nhưng còn nửa tiếng nữa mới đến nửa đêm.

Nhìn đồng hồ xong, lại nhìn những người ngồi đối diện cô, Liên Gia Chú hình như không có ý ngăn cản bạn bè anh chấm dứt đề tài này. Nhóm người này đang bàn luận đến vấn đề cá cược ‘Khi nào Liên Gia Chú với Trần Đình Mỹ chia tay’ rồi đến người khởi xướng là ai, rồi đến tỷ lệ cá cược, công ty cá độ sẽ kiếm được tiền hay phải lỗ tiền.

Công ty cá độ lần này chắc chắn sẽ thua cược, đám con trai với con gái đều trầm miệng một lời.

Vì để giải vây giúp Trần Đình Mỹ, Liên Gia Chú còn mắng những người bạn thân của mình, tình hình như thế sao giống đôi người yêu sắp chia tay chứ?

Công ty cá độ lỗ chắc rồi! Cái tên dùng 10000 euro cược trước mặt trời mọc ngày mai Liên Gia Chú với Trần Đình Mỹ chia tay đầu tên đó chắc bị cửa kẹp mất rồi.

Bạn trai mới của Lynda là rapper đang có chút danh tiếng ở Châu Âu, người New Zealand, đồng nghiệp của anh ta ở sau lưng đều hình dung anh ta là : ‘Thằng nhóc đến từ nông thôn New Zealand’

Chàng trai đến từ nông thôn New Zealand uống hơi nhiều rượu, khiến anh ta nói ra những lời chẳng suy nghĩ, anh ta bắt đầu lải nhải tính toán 10000 euro có thể mua bao nhiêu thứ, từ bao nhiêu giấy vệ sinh đến bao nhiêu hộp sữa bò. Người đại diện của anh ta nếu nhìn thấy bộ dạng của anh ta bây giờ, nhất định sẽ đau đầu vô cùng, từ quần áo đến khẩu âm, người đại diện đã tốn một số tiền lớn để giúp anh ta thoát khỏi hình tượng quê mùa.

Khi chàng trai đến từ nông thôn New Zealand đó càng nói càng kinh khủng thì-

“Người đầu bị cửa kẹp hư mà anh nói chính là tôi.” Giọng nói dễ nghe vang lên.

Mọi người đều nhìn theo thanh âm. Hoa quả, salad trên bàn đã sạch sẽ, khi người đó nói chuyện thì ánh mắt vẫn còn đang tập trung vào món salad trộn ấy, xung quanh chỉ còn lại giai điệu tiếng nhạc nhẹ đang vang lên...

Lúc này im lặng không một tiếng động.

Những ánh mắt đồng thời nhìn về phía Lâm Phúc Trần đều như muốn nói: Hãy nói với chúng tôi rằng tại chúng tôi không nghe lầm.

Lâm Phúc Trần: Đúng vậy, tại các người không có gạt các người.

Mọi người đều ào ào quay về chỗ ngồi. Chàng trai đến từ nông thôn New Zealand sau khi phục hồi tinh thần thì vội vàng im lặng.

“Đương nhiên, người của công ty cá độ không biết người khiến bọn họ hao phí 1 vạn euro là tôi, đám người kia cũng không dễ mắc lừa, tôi đã nhờ bạn của tôi giúp đỡ, bạn tôi lại đi nhờ bạn của anh ta, bạn bè của anh ta lại đi tìm bạn bè của những người đó, sau khi trải qua sự nhờ vả của rất nhiều người bạn mới thuận lợi khiến cho công ty cá độ đó tin rằng người chơi là những kẻ muốn ném tiền vì tiền dư quá nhiều hoặc là những kẻ ngu ngốc đầu óc bị cửa hẹp rồi.” Lâm Phúc Trần nói.

“Tôi cũng không biết ai là người đăng ký của công ty cá độ đó, nhưng nếu như tôi thắng có thể lấy được 20.000 euro tiền lãi từ chỗ bọn họ, số tiền đó đã phân chia hết cho những người bạn của tôi rồi, chuyện này nghe có vẻ rất phức tạp đúng không, nếu đổi cách nói khác chính là trừ tiền vốn bên ngoài ra thì tôi không lấy được một đồng nào cả.” Lâm Phúc Trần gãi gãi tóc trên trán.

“Lúc này các người nhất định sẽ hỏi vì sao. Đúng vậy, quả thật tôi không kiếm được đồng nào, nhưng tôi rất tò mò về hoạt động của công ty cá độ đó, tôi muốn thử xem, những người này chuyên lừa gạt người khác, bọn họ có khả năng bị người khác lừa lại hay không?”

Cô cười rất tự nhiên: “Chỉ cần bạn có tinh thần giải trí, chỉ cần bạn không tham lam, thì bạn vẫn có thể lừa gạt những người này.”

Nói xong, Lâm Phúc Trần tựa hồ nhớ tới cái gì đó, cúi đầu khom lưng nói với Liên Gia Chú: “Em cũng quên, bọn anh cũng được lợi từ số tiền này, em không coi thường bất kì thành phần nào cả, dù sao bọn họ cũng là những nhà kinh doanh chịu thuế bình thường, anh yên tâm em sẽ không tìm đến công ty anh để đầu tư, em cam đoan đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng em tiếp xúc với công ty cá độ.”

“Đúng rồi, Gia Chú, anh sẽ không để em mất trắng 10000 Euro chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bầu Bạn Tâm Hồn (10)

Sau khi nghe Lâm Phúc Trần thao thao bất tuyệt thì tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Trần Đình Mỹ, Trần Đình Mỹ cho rằng đây là thời điểm khó chịu nhất của cô, tình cảm của cô bị bọn họ đem ra nói giống như một trận cá cược bóng đá.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, có lẽ cô nên nói lời tạm biệt.

Lời tạm biệt còn chưa nói, Lâm Phúc Trần đã hỏi cô rằng: Hộ chiếu của cô đã mất nửa năm rồi sao còn chưa xin bổ sung hộ chiếu?

Trần Đình Mỹ nói với nhân viên phục vụ đứng ở một bên: “Anh/chị có thể lấy túi xách dùm tôi không?”

“Tôi đoán ngày đó ở sân bay, cô không có đánh mất hộ chiếu, cô vô cùng hiểu rõ về người hỏi cô có cần giúp đỡ hay không và anh ấy cũng chính là một trong những mục tiêu cô vào học viện Ryder, trước đây có người nói với tôi rằng trong cuộc sống sẽ có lúc ta phải đưa ra quyết định quan trọng, trong nháy mắt cô cảm thấy người đó còn quan trọng hơn lọt vào top 50 cuộc thi sắc đẹp thế giới, vì thế cô mới giả vờ đánh mất hộ chiếu, cô sẽ có cơ hội trở thành ‘cô bé lọ lem được gả vào nhà giàu.’ mà mọi người thường hay bàn tán.” Lâm Phúc Trần nhẹ giọng nói:

“Trần Đình Mỹ, tôi đoán có đúng không?”

Thật vô vị.

Trần Đình Mỹ đứng lên.

“Trần Đình Mỹ, cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi?”

“Tôi không muốn trả lời những vấn đề nhảm chán như vậy.” Trần Đình Mỹ lớn giọng nói: “Vấn đề này trong mắt của tôi không chỉ nhảm chán mà nó còn mang tính kì thị.”

Tiếng thờ dài vang lên: “Gia Chú, anh xem, bây giờ cô ấy hoàn toàn không giống người gặp rắc rối chút nào đúng không?”

Trần Đình Mỹ liếc sang bên kia, cô ta nhìn thấy người phục vụ đang đem túi xách của mình đến bên này.

Cô không để ý đến Lâm Phúc Trần, sắc mặt bình tĩnh nói với Liên Gia Chú: “Em về trước.”

Liên Gia Chú ngồi ở gần cây táo, anh hơi nghiêng người ra phía sau một chút, quá nửa khuôn mặt đều ẩn trong bóng cây, cô chỉ nhìn thấy khoe miệng anh rướn lên nụ cười vui vẻ.

“Chờ một chút.” Lâm Phúc Trần lên tiếng.

Nhân viên phục vụ dừng lại...

Trần Đình Mỹ nhủ mày...

“Gia Chú.” Lâm Phúc Trần ngược mặt nhìn Liên Gia Chú: “Khách người ta muốn đi, anh không có gì muốn nói với người ta sao?”

Liên Gia Chú vẫn không nhúc nhích...

“Gia Chú.” Giọng Lâm Phúc Trần mềm nhũn: “Đây là lần đầu tiên em tiếp xúc với công ty cá độ, hơn nữa em đã cam đoan với anh đây là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất, anh sẽ không để em mới lần đầu tiên mà đã từ trên ngã nhào xuống dưới chứ? Há?”

Vẫn không nhúc nhích, người ẩn trong bóng cây tựa hồ đã rơi vào trầm tư.

“Keng” Dụng cụ ăn bằng bạc rớt xuống chậu thủy tinh tạo nên thanh âm giòn tan.

Tiếng vang ấy tựa hồ khiến người rơi vào trầm tư bùng tỉnh. Liên Gia Chú đứng lên, đưa tay làm động tác ra hiệu cho những người khác im lặng: “Khi tiểu họa mi tức giận, các người đừng nên nói chuyện với cô ấy, ai nói chuyện với cô ấy thì cô ấy sẽ trút giận lên người đó.”

Liên Gia Chú đi về phía người phục vụ và nhận lấy túi xách trong tay người đó.

Trần Đình Mỹ cúi đầu mặc cho Liên Gia Chú lôi kéo tay cô, tay còn lại của anh cầm túi xách của cô, đây là lần đầu tiên anh giúp cô cầm túi xách.

Chắc hẳn sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

“Tức giận như thế là đủ rồi, tay cô bây giờ vẫn còn nằm trong tay anh ấy.” Trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói khác, cô mỉm cười, thả lỏng bước chân bước theo Liên Gia Chú.

Ngôi nhà ở giữa lưng núi này vẫn còn giữ những gò đất nhỏ thời vương triều Savoy, tường rào bao quanh đất trồng.

Đồi núi được bao phủ bởi màu xanh biếc của hoa cỏ, những bụi hoa tươi đều mọc lên từ những đất trồng xung quanh tường, ánh sáng bạc rắc những vụn sáng nhỏ trên các bậc thềm, ánh sáng vụn vặt ấy như kéo dài từ ánh trắng Địa Trung Hải đến nơi này.

Liên Gia Chú bỗng nhiên dừng lại, đi về bậc thềm phía trước một bước.

Trần Đình Mỹ ngẩng đầu lên. Sau lưng Liên Gia Chú, những tảng đá bị cắt tạo thành bức tường, trên bức tường ấy có khảm mấy ngọn đèn, ánh sáng chiếu xuống đường nét khuôn mặt anh, dưới đáy mắt nhìn cô là sự hồ hững hay là thương hại, cô cũng không biết được.

Anh buông tay cô ra, đưa túi xách cho cô, dịu dàng nói: “Lái xe ở bên ngoài chờ em, tối nay ánh trăng không tệ, đợi tí nữa nếu em cảm thấy không vui có thể bảo lái xe chờ em đi dạo một vòng.”

Đợi tí nữa cô sẽ cảm thấy không vui? Trần Đình Mỹ bình tĩnh nhưng khóe miệng rướn lên có hơi cứng nhắc, cô nói: Anh sẽ không nghĩ rằng em không đánh mất hộ chiếu của mình chứ?

Nói dối trong lòng một trăm lần, khi nó biến thành sự thật thì điều tiếc nuối hơn là, cô không theo đuổi những điều thực tế hơn ví dụ như đi bổ sung lại hộ chiếu ‘đã bị mất’ của mình.

Liên Gia Chú không nói gì, chàng trai 20 tuổi vẫn đứng thẳng tắp, trên người toát lên khí chất ôn hòa, qua lại với cô gái này hơn nửa năm, bây giờ chuyện cô ấy có làm mất hộ chiếu hay không, với anh dường như chẳng còn quan trọng nữa.

“Gia...”

“Biết vì sao trước đây tôi không để em gọi tôi là Gia Chú không? Bởi vì Lâm Phúc Trần rất ghét nghe những cô gái khác gọi tôi là Gia Chú.” Liên Gia Chú hơi nghiêng cơ thể về phía sau cô một chút: “Khi Lâm Phúc Trần tức giận rất đáng sợ, cô ấy rất giống mẹ mình, cô ấy biết Vĩnh Xuân quyền, và cũng học Vĩnh Xuân quyền.”

“Trần Đình Mỹ.” Anh đưa tay sờ mặt cô: “Sau này tôi sẽ không điện thoại cho em nữa.”

“Chuyện này... Em sẽ gọi cho anh.” Trần Đình Mỹ nói: “Gia... Yann, đổi lại em là bạn của anh, em cũng sẽ nghĩ như vậy, có thể...”

“Trần Đình Mỹ.” Liên Gia Chú lại lần nữa cắt ngang lời cô: “Ngao, ngồi lên chiếc xe kia, trở lại ký túc xá, ngủ một giấc thật ngon, sáng mai tôi cam đoan em có thể nhận được điện thoại ba em gọi cho em, ba của em sẽ chia sẻ tin tốt với em là công ấy được khôi phục chức vụ, em vẫn là học sinh của học viện Ryder, chỉ là trên người em lại có thêm danh hiệu bạn gái trước của Liên Gia Chú mà thôi, chuyện đó cũng không có gì cả, dù sao bạn gái trước của Liên Gia Chú có rất nhiều, mấy ngày nữa, tất cả mọi người sẽ quên chuyện này, nếu như em vẫn còn hứng thú với cuộc thi sắc đẹp thế giới, thì sang năm, tôi sẽ rất vinh hạnh trở thành một trong những khán giả TV của em.”

Anh xoay chuyển lời nói: “Trần Đình Mỹ, nếu em đủ thông minh thì hãy ngồi lên chiếc xe đó và đừng quay đầu lại.”

Anh đưa mắt nhìn bóng dáng ấy im ắng đi ra xuống bậc thang, lao đảo đi ra khỏi cửa, rồi lao đảo chạy vội lên xe.

Tiếng ô tô khởi động vang lên, đi xa, dần dần biến mất...

Tiếng sóng biển át luôn tiếng ô tô. Từng đợt sóng, từng đợt sóng vỗ vào bờ biển.

Cuối tháng, một nửa ánh trăng ẩn ở dưới biển, còn một nửa vắt trên bầu trời, khi trăng lên là lúc biển cả yên tĩnh nhất.

Nó yên tĩnh như một cái gương, ánh sáng bạc chiếu lên mặt kính, bóng loáng, sáng tỏ, khiến cho người ta giật mình, tưởng tượng rằng bây giờ họ chỉ cần mang đôi giày trượt băng vào rồi giờ hai tay ra đón gió.

“Ào ào” Giấy tiếp theo, bạn có thể đến được điểm cuối của thế giới, tiếng bánh xe lướt trên mặt băng như còn vang vọng bên tai, một tay thôi cũng đủ chạm đến cành cây nguyệt quế...

Liên Gia Chú nhắm mắt lại. Giống như một đứa trẻ ngủ trong nôi.

Xa xa, dưới tàng cây nguyệt quế truyền đến giọng nói ôn nhu của người phụ nữ, người phụ nữ ấy dịu dàng nói rằng bố muốn hát cho đứa trẻ nghe bài hát thiếu nhi:

Sương mù vừa mới tản ra, còi đi lóp vò bọc, buông dây neo chúng ta tiến thẳng về eo biển phía nam

Đi qua cảng Rocky, qua mười hòn đảo băng qua dòng sông Nile ta trượt băng thưởng ầu thơ.

Thôi hơi còi thật dài, đứa trẻ phát tay chào với người lính canh phòng hải đăng

Chim biển bay đến, lưng chim màu đen, những chim hải âu, những con vịt lùn có mõm lớn.

Băng về hướng bắc, theo gió vượt sóng, các thủy thủ rất vội vàng.

Con là người dẫn đầu, con biết không?

Con là một thuyền trưởng.

Thế giới này còn rất nhiều cảnh đẹp...

Tiếng hát ấy cất lên theo cánh buồm rồi biến mất dưới đêm trăng, giọng hát của bố bị thủy triều cuốn đi, đứa bé thấp ngọan đèn chờ đợi, khô sở vùi vào lòng mẹ

Thủy triều rút đi, gió bắt đầu thổi, dưới cây nguyệt quế vang lên tiếng xào xạc

Liên Gia Chú mở to mắt. Nửa vầng trăng chìm vào đáy biển nhưng cũng nhanh nhẹn xuất hiện trên mặt biển, giống như một cái mâm bạc dưới bầu trời đêm, với tốc độ mắt thường có thể nắm bắt được.

Toàn bộ thế giới đều biến thành màu trắng bạc, bóng cây trên mặt đất giống như những bức tranh loang lổ trên thế giới. Cách anh gần nhất chính là bóng cây xương rồng lớn, nếu như không nhìn kỹ bạn sẽ lầm tưởng đó là bóng cây xương rồng, nhưng thực chất lại không phải, mà đó là đầu của tiểu họa mi đáng đánh đòn.

“Ra đi.” Anh thấp giọng nói.

Bị bắt được so với không bị bắt càng bất thường hơn, phải biết rằng đó là độc thủ Liên Gia Chú đấy, mang theo chút ngượng ngùng và vui mừng, Lâm Phúc Trần bước từ phía sau ra...

Cô đứng ở chỗ này một lúc rồi.

Hai người dựa lưng vào tường, mắt ngắm nhìn Địa Trung Hải, cũng không nói lời nào, cô đang chờ anh mở miệng trước, nhưng hình như anh cũng không muốn nói chuyện.

Bầu không khí hơi nặng nề.

“Lâm Phúc Trần.” “Liên Gia Chú”

Hai người không hẹn mà mở miệng cùng một lúc. Bọn họ nhìn nhau cười.

“Đau lòng chứ?” Giọng cô chua chát.

“Ghen sao?” Giọng điệu của anh như đang trêu chọc con chó, con mèo nhà mình.

Cô đâm một cái vào bả vai anh, tay từ bả vai anh trượt xuống đã bị anh nắm lấy, cô giả vờ vùng vẩy vài cái nhưng phía sau đã dựa cả vào anh.

“Lâm Phúc Trần không phải là loại con gái sẽ cầm 10000 euro để cược Liên Gia Chú với cô gái khác có chia tay hay không, bất luận người đó là Trần Đình Mỹ hay Lưu Đình Mỹ.” Anh nói.

Anh đang nói cô là ma keo kiệt sao?

Nhưng bất kể cô có phải là người cầm 10000 euro hay không thì trong lòng Trần Đình Mỹ cô đã là một cô gái hư hỏng.

“Gia Chú, em thấy cô ấy có cùng màu da với em cho nên em mới giúp đỡ cô ấy.” Lâm Phúc Trấn thờ dài: “Dựa theo kịch bản không phải sẽ nắm được người đàn ông anh tuấn sao, nhưng nếu không được như thế còn phải bồi thường trái tim mình.”

“Vì vậy, đây là nỗi khổ tâm của em sao?”

“Đương nhiên.” Miệng thì nói vậy nhưng lại rù đôi mắt xuống, thấp giọng nói: “Người hư thật sự là một người khác.”

“Em nói cái gì?”

“Không có gì.”

Có mây trôi qua, từng đám rồi từng đám, tạo thành mảng lớn che khuất ánh trăng, hơn phân nửa là màu bạc, nửa còn lại là màu xám đen. Cô với anh bị vây ở trong thế giới màu xám đỏ. Cô muốn di chuyển thân thể để nhìn thấy chút ánh sáng, nhưng...

Cô đẩy anh ra: “Gia Chú, anh đang cản em ngắm trăng đấy.”

“Ánh trăng có gì mà xem, chúng ta đã hơn một tháng không gặp, em không định nhìn anh thật kĩ sao?”

“Anh có gì hay mà xem”

“Không có thật sao?”

Bóng hình thon dài của anh bao phủ lên bóng hình cô, hơi thở càng ép đến gần, càng ngày càng mạnh mẽ, tư thế như mây đen sắp ùn ùn kéo đến.

“Không có.”

Giọng nói của anh trầm trầm, khàn khàn: “Khi nhìn thấy kem dính trên khóe miệng em, anh đã muốn hôn em rồi.”

Như vậy...

“Gia Chú, vậy anh sẽ vờ như khóe miệng em còn dính kem chứ nhỉ?”

Cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Môi của anh hôn lên môi cô, trần trọc, mát lạnh.

Sau đêm sinh nhật năm mười tuổi của cô, cô với anh ở trước mặt người lớn là Vi An hiểu chuyện và Gia Chú thiên tài. Anh và cô là những đứa trẻ ôn hòa và lễ độ trong mắt mọi người, có giáo dục tốt, bọn họ tin hai đứa trẻ này tương lai sẽ trở thành những lực lượng tin cậy trong xã hội, sẽ càng làm rạng rỡ phong cách thanh lịch của xã hội thượng lưu.

Nhưng bọn họ không biết một bí mật, hai đứa trẻ được kì vọng lại có chung hòm thư.

Khi màn đêm buông xuống, bọn họ men theo hòm thư để lại tin tức cho nhau, ở những công viên heo lánh, họ ăn ý cười cười, rồi thay đổi một khuôn mặt khác của riêng mình.

Dưới màn đêm, cô biến thành tiểu họa mi, anh biến thành tiểu Pháp, trở thành nữ ca sĩ dựa vào vài phần sắc đẹp mà không biết thân biết phận, cùng với một người sinh ra ở thành phố được mệnh danh mắc bệnh phong lưu (1)

(1) Cách ví von trở thành những đứa trẻ hư và sống theo ý mình sau khi tháo ra lớp mặt nạ giả tạo.

Mười lăm tuổi, bọn họ bắt chước hôn môi như nam nữ trên TV, nụ hôn đầu tiên của Tiểu họa mi thuộc về tiểu Pháp, nụ hôn đầu của tiểu Pháp cũng thuộc về tiểu họa mi.

Hôn xong rồi, bọn họ vẫn có thể đi hôn lên môi của nam/nữ khác.

Mười tám tuổi, trước một đêm tham gia vũ hội trường thành, vịnh Angel, đêm trăng tròn, bọn họ lái thuyền buồm ra biển. Khi ánh trăng phát ra ánh sáng rực rỡ nhất trong tháng, bọn họ cởi bỏ lớp cuối cùng trên quần áo, sau khi nhìn rõ thân thể của đối phương, bọn họ lùi lại và cùng nhau nhảy vào biển, dưới ánh sáng bàng bạc mờ mờ ấy, cách một lớp nước biển, bọn họ ôm lấy nhau. Trong vũ hội trường thành, bọn họ tặng áo mưa cho nhau, chỉ có cô và anh biết nó có ý nghĩa như thế nào...

Đó là chìa khóa đầu tiên mở ra thế giới của người trưởng thành...

Vì sao không yêu nhau, vì sao không ở bên nhau?

Chắc các bạn không biết, trên thế giới này còn có mối quan hệ càng bền chặt hơn so với tình yêu, mối quan hệ ấy tên là: Bầu bạn tâm hồn.

Cho đến ngày mất đi, bọn họ vẫn có thể có được linh hồn của đối phương, cơ thể có thể phản bội nhưng linh hồn mãi mãi không thể phản bội. Người lập khế ước bầu bạn linh hồn, một khi phản bội linh hồn đối phương, thì linh hồn của bọn họ mãi mãi không xuất hiện dưới ánh nắng.

Bạn đang đọc truyện *Bây Giờ Đúng Khi Đó Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.